SĂ TE ÎNDRĂGOSTEȘTI ESTE PARTEA CEA MAI UȘOARĂ

TAYLOR JENKINS REID

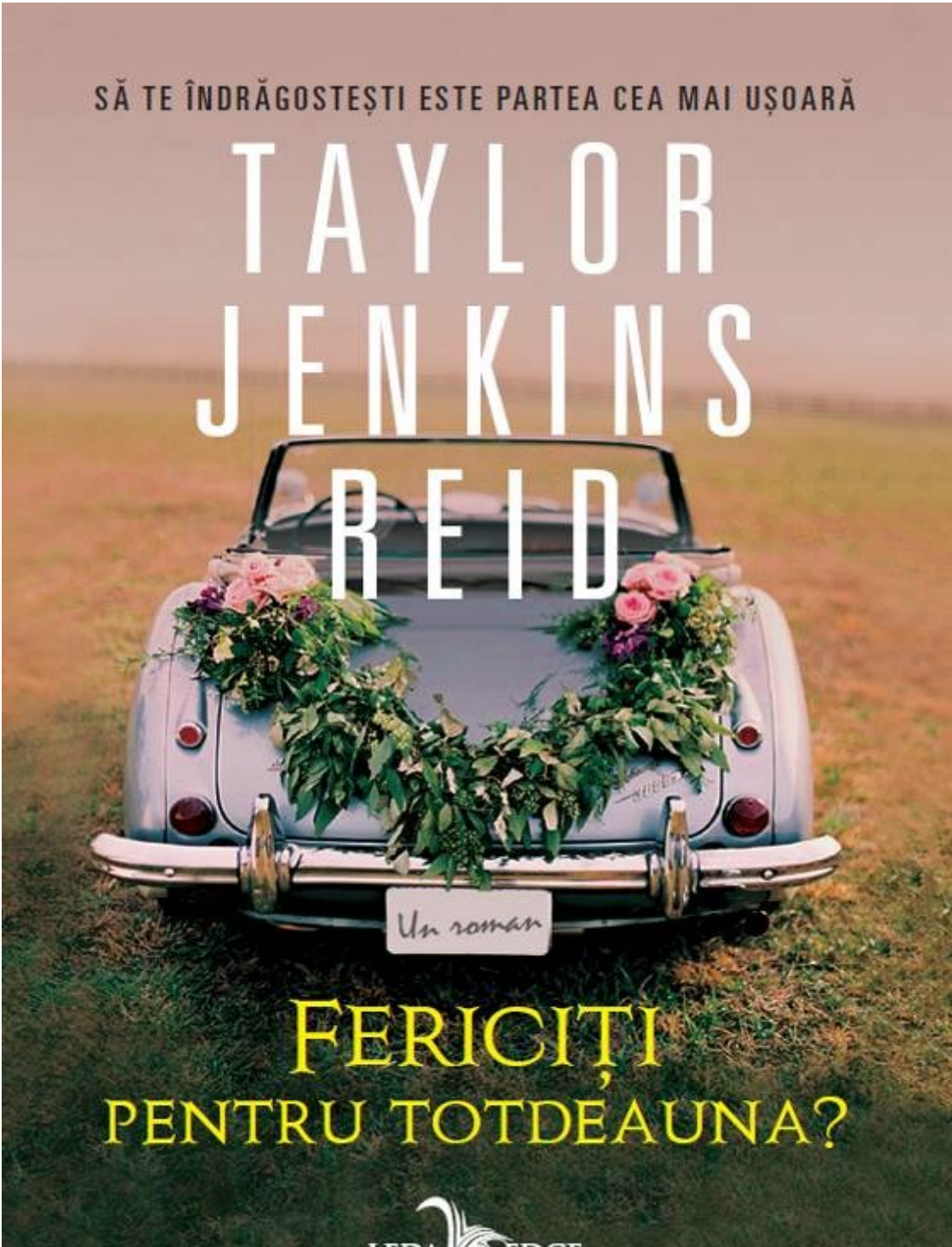

FERICIȚI PENTRU TOTDEAUNA?

LEDA EDGE

Colecţie coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

TAYLOR JENKINS REID

FERICIŢI PENTRU TOTDEAUNA?

Traducere din limba engleză de
Alexandra Limoncu

Redactor: CAMELIA BĂDAŞCU
Tehnoredactare computerizată: LORENA IONICĂ,
CRISTINA GVINDA
Ilustraţie copertă: ODALYS MENDEZ PHOTOGRAPHY

Taylor Jenkins Reid, *AFTER I DO*
Copyright© 2014 by Taylor Jenkins Reid
AII rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română
aparţin GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN: 978–606–793–230–0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Reid, Taylor Jenkins
Fericiţi pentru totdeauna? / Taylor Jenkins Reid;
trad. din lb. engleză de Alexandra Limoncu.
— Bucureşti: Corint Books, 2017

ISBN 978 – 606 – 793 – 230 – 0

I. Limoncu, Alexandra (trad.)
821.111

Pentru Mindy Jenkins şi Jake Jenkins
(Fie ca aceasta să fie ultima oară când vă spun că am cele mai frumoase picioare din familie.)

flagrant, adj.

Eu voi sta chiar aici, iar tu vei ieşi din baie fără să fi pus capacul la pasta de dinţi.

Dicţionarul îndrăgostiţilor

PARTEA ÎNTÂI

Unde dispare binele?

Where does the good go
(Tegan and Sara)

Ne aflăm în parcarea stadionului echipei Dodger şi, din nou, Ryan a uitat unde a lăsat maşina. Îi tot spun că este în Zona C, dar el nu mă crede.

— Nu! mă contrazice pentru a zecea oară. Îmi amintesc perfect că am făcut dreapta când am ajuns aici, nu stânga.

Este incredibil de întuneric şi poteca din faţa noastră este luminată doar de câteva felinare în formă de mingi de baseball supradimensionate. Iar eu m-am uitat la semn când am parcat.

— Nu-ţi aduci aminte bine, zic eu ridicând tonul, enervată. Am fost aici de prea multe ori şi urăsc haosul de la Dodger Stadium. E o seară caldă de vară şi sunt recunoscătoare pentru asta, dar este ora zece şi puhoiul fanilor se revarsă din tribune, iar poi doi ne luptăm să străbatem marea de tricouri albastru cu alb. Facem asta deja de douăzeci de minute.

— Ba îmi aduc aminte foarte bine! îmi dă el replica şi o ia înainte, fără să se obosească să-mi arunce vreo privire peste umăr în timp ce vorbeşte. Tu eşti cea care are o memorie proastă.

— Aaa, înţeleg! spun eu în bătaie de joc. Doar pentru că dimineaţă mi-am pierdut cheile, dintr-

odată sunt o idioată?

Se întoarce să se uite la mine, iar eu profit de moment şi încerc să-l prind din urmă. Parcarea se află în pantă destul de abruptă.

— Da, Lauren, exact asta am spus. Am spus că eşti o idioată.

— Vreau să zic că asta se înţelege. Ai spus că tu îţi aminteşti, pe când eu, nu.

— Mai bine ajută-mă să găsesc nenorocita aia de maşină ca să putem ajunge odată acasă!

Nu-i răspund. Pur şi simplu merg după el în vreme ce se îndepărtează din ce în ce mai mult de Zona C. De ce-şi doreşte să se ducă acasă este un mister pentru mine. Nici acasă n-o să se îmbunătăţească situaţia. O ţinem aşa de luni bune.

Face un cerc larg, urcând şi coborând pantele parcării de la Dodger Stadium. Îl urmez îndeaproape, aştept lângă el la trecerea de pietoni, străbat drumul potrivindu-mi paşii cu ai lui. Nu scoatem o vorbă. Mă gândesc doar la cât de mult aş vrea să ţip la el, la cât de mult mi-aş fi dorit să ţip la el aseară. Mă gândesc la cât de mult voi vrea să ţip la el mâine. Îmi imaginez că şi el se gândeşte la acelaşi lucru. Totuşi, aerul dintre noi este complet nemişcat, neperturbat de gândurile noastre. În ultima vreme nopţile şi weekendurile sunt pline de tensiune, care nu poate fi eliberată decât spunându-ne „La revedere” sau „Noapte bună”.

După ce primul val de oameni a părăsit

parcarea, este mult mai uşor să vedem unde ne aflăm şi unde am parcat.

— Uite-o! zice Ryan, fără să se deranjeze să-mi şi arate locul.

Întorc capul şi îi urmăresc privirea. Acolo este. Micuţa noastră Honda neagră. Exact în Zona C.

Îi zâmbesc, dar nu este un zâmbet prietenos.

Îmi răspunde la fel. Şi nici al lui nu este prietenos.

ACUM UNSPREZECE ANI ŞI JUMĂTATE

Eram la jumătatea anului doi de facultate. Primul an fusese unul petrecut în solitudine. Universitatea UCLA se dovedise a nu fi atât de atractivă cum mă aşteptasem atunci când mă înscrisesem. Îmi era greu să ies şi să-mi fac prieteni. Mă duceam des acasă în weekenduri. De fapt, mergeam să o văd pe sora mea mai mică, Rachel. Mama şi frăţiorul meu, Charlie, erau pe locul doi. Rachel era persoana căreia îi spuneam totul. Ea era cea căreia îi duceam lipsa când mâneam singură la cantină – unde petreceam vremea mai mult decât îmi place să recunosc.

La vârsta de nouăsprezece ani eram mai timidă decât fusesem la şaptesprezece, când absolvisem printre primii din clasă şi mă dureau mâinile de la cât scrisesem în atâtea caiete de amintiri. În primul an mama mă tot întreba dacă nu vreau să mă transfer. Îmi spunea că e OK dacă

îmi caut altă universitate, dar eu nu am vrut. Îmi plăceau cursurile de aici. „Încă nu mi-am găsit calea, dar o voi face. O voi găsi”, îi răspundeam eu de fiecare dată când punea problema.

Şi am început s-o găsesc când m-am angajat la poştă, la sortat scrisori. Cele mai multe seri le petreceam alături de unul sau doi colegi, chestie care-mi convenea de minune. Mă descurcam bine în grupurile mici. Chiar puteam străluci atunci când nu era nevoie să ţip ca să mă fac auzită. Şi după câteva luni de lucrat în schimburi la poştă, începusem să cunosc o grămadă de oameni. Pe unii dintre ei chiar îi plăceam şi mă plăceau la rândul lor. Când am intrat în vacanţa de Crăciun, abia aşteptam să se facă ianuarie. Deja îmi era dor de prietenii mei.

Când s-au reluat cursurile, s-a schimbat orarul şi trebuia să asist la ore în clădiri în care nu fusesem niciodată. Începusem să merg şi la cursuri de psihologie. Şi odată cu acest nou program, tot dădeam peste acelaşi tip oriunde mă duceam. La sala de fitness, la librărie, la lifturile din Franz Hall.

Era înalt şi cu umerii laţi. Avea braţe puternice, bicepşi lucraţi care abia încăpeau în mânecile cămăşii. Era şaten-deschis, purta mereu barbă. Întotdeauna zâmbea şi întotdeauna vorbea cu cineva. Chiar şi atunci când l-am văzut singur, mergea degajând încrederea pe care o are cineva cu o misiune de făcut.

Stăteam la coadă la cantină atunci când am intrat în vorbă prima oară. Eram îmbrăcată cu acelaşi tricou gri pe care-l purtasem şi cu o zi înainte şi, când l-am văzut în faţa mea, m-am gândit că ar putea observa asta.

După ce a folosit cardul de acces, s-a alăturat prietenilor lui aflaţi în spatele său şi a început o conversaţie cu tipul care mânuia aparatul de citit cardurile. Când mi-a venit rândul, s-a întrerupt din conversaţie şi s-a uitat la mine.

— Mă urmăreşti cumva? m-a întrebat el privindu-mă în ochi şi zâmbindu-mi.

M-am ruşinat şi m-am gândit că a observat şi el asta.

— Îmi pare rău. Glumă proastă. Dar în ultima vreme te-am tot văzut pe-aici. Mi-am recuperat cardul. Pot să te însoţesc?

— Sigur, am răspuns eu.

Trebuia să mă întâlnesc cu prietenii de la poştă, dar nu-i vedeam nicăieri. Iar el era tare drăguţ. Asta m-a cucerit: era drăguţ.

— Unde mergem? La ce coadă ne aşezăm? m-a întrebat.

— Mergem la grătar. Asta dacă vrei să stai la coadă cu mine.

— O, perfect! Mor după un burger pe grătar!

— Atunci, la grătar să fie.

La coadă am devenit tăcuţi, deşi încerca din greu să menţină conversaţia pe linia de plutire.

— Numele meu e Ryan, a zis el şi mi-a întins

mâna.

I-am întins-o şi eu. Avea o strânsoare puternică. Am avut sentimentul că dacă el n-ar fi dorit ca această strângere de mână să se termine, eu n-aş fi putut face nimic în privinţa asta. Cu atât de multă forţă mă ţinea.

— Lauren, am spus eu.

Atunci mi-a dat drumul.

Mi-l imaginasem ca pe un tip liniştit şi cu multă încredere de sine, echilibrat şi fermecător. Şi într-o oarecare măsură chiar aşa era. Dar în timp ce vorbea mi s-a părut că se bâlbâie puţin, nefiind sigur dacă rosteşte cuvintele potrivite. Tipul ăsta drăguţ care păruse atât de încrezător în el, aşa cum eu n-aş fi putut fi niciodată, se dovedise a fi… pe deplin uman. Era pur şi simplu o persoană care arăta bine, care avea probabil simţul umorului şi suficientă încredere în sine ca să pară în ochii celorlalţi că înţelege lumea mai bine decât ei. De fapt, nu era aşa. Era la fel ca mine. Şi brusc, asta m-a făcut să-l plac mai mult decât mi-aş fi închipuit. Am devenit agitată şi am simţit fluturi în stomac. Palmele au început să-mi transpire.

— Hai, e OK, poţi să mărturiseşti! am zis eu, încercând să fiu amuzantă. *Tu* eşti cel care mă urmăreşte.

— Bine, mărturisesc, a spus el, apoi s-a sucit imediat. Nu! Bineînţeles că nu. Dar ai observat şi tu, nu-i aşa? De parcă dintr-odată ai fi peste tot.

— Ba *tu* eşti peste tot! am replicat în timp ce înaintam la rând. Eu doar mă aflu în locurile în care mă duc de obicei.

— Vrei să spui că te afli în locurile în care mă duc *eu* de obicei.

— Poate că între noi există o legătură cosmică, am glumit eu. Sau poate că avem un orar asemănător. Prima dată când te-am văzut a fost în curtea interioară a campusului, cred. Şi acolo îmi omor timpul între Psihologie şi Statistică. Prin urmare, pe la ora aceea mergeai la un curs în partea sudică a campusului, corect?

— Fără să vrei mi-ai dezvăluit două lucruri, Lauren, mi-a spus Ryan cu zâmbetul pe buze.

— Da?!

— Da, a aprobat el. Am aflat că te specializezi în psihologie şi ştiu două cursuri pe care le urmezi. Dacă aş fi fost un hărţuitor, asta ar fi o adevărată mină de aur.

— OK. Deşi, dacă erai un hărţuitor care se respectă, ai fi ştiut deja lucrurile astea.

— Oricum ar fi, un hărţuitor e un hărţuitor.

Ne-a ajuns rândul la coadă, însă Ryan părea mai mult concentrat asupra mea decât la ce dorea să comande. Mi-am luat ochii de la el pentru o secundă, suficient cât să dau comanda.

— Un sandvici cu brânză, vă rog.

— Şi tu? l-a întrebat bucătăreasa pe Ryan.

— Un burger cu multă brânză, a răspuns el, aplecându-se uşor.

Din greşeală mi-a atins braţul cu mâneca bluzei. Am simţit un mic curent electric.

— Şi al doilea lucru? am continuat eu.

— Poftim? a făcut Ryan, uitându-se din nou la mine, nedumerit.

— Ai spus că ţi-am dezvăluit două lucruri.

— Aha! a exclamat el vesel în timp ce-şi muta tava mai aproape de a mea pe tejghea. Ai spus că m-ai observat în Curtea Ştiinţelor.

— Corect!

— Dar eu nu te observasem atunci.

— OK, am răspuns, fără să-mi fie clar ce voise să spună cu asta.

— Deci, practic, tu m-ai observat prima.

I-am oferit un surâs:

— *Touché!*

Bucătăreasa mi-a înmânat sandviciul cu brânză, apoi i-a dat şi lui Ryan burgerul. Ne-am luat tăvile şi ne-am îndreptat către automatul de sucuri.

— Aşadar, din moment ce tu eşti urmăritorul, cred că o să aştept să mă inviţi tu în oraş.

— Ce?! am sărit eu, şocată şi rănită în orgoliul propriu.

— Uite ce e! a continuat Ryan impasibil. Pot să fiu foarte răbdător. Ştiu că trebuie să-ţi aduni curajul, să găseşti o modalitate de a-mi spune asta, astfel încât totul să pară firesc.

— A-ha! am zis eu şi am luat un pahar, pe care l-am vârât sub automatul de gheaţă.

Maşinăria a gemut, apoi mi-a oferit trei cubuleţe amărâte de gheaţă. Ryan, aflat lângă mine, a bătut cu pumnul în laterala aparatului. O avalanşă de gheaţă mi-a căzut în pahar. I-am mulţumit.

— Pentru nimic. Dar ce-ar fi să aştept până mâine-seară, pe la şase? Ne întâlnim la intrarea în Hendrick Hall. Te scot la un burger şi poate o îngheţată. Stăm de vorbă, după care poţi să mă inviţi în oraş.

I-am zâmbit din nou.

— Aşa e corect! Tu m-ai observat prima.

Era extrem de încântător. Iar el ştia asta.

— OK, am fost eu de acord. Dar am o nelămurire: acolo, la coadă, am zis şi am arătat către cel cu cititorul de carduri. Ce-ai vorbit cu el?

Am pus această întrebare deoarece eram aproape sigură de răspuns, dar voiam ca el să o spună cu voce tare.

— Tipul cu cardurile? s-a mirat Ryan.

A zâmbit totuşi, ştiind că fusese prins cu mâţa-n sac.

— Mda, sunt curioasă ce aveaţi voi de vorbit.

Ryan s-a uitat fix în ochii mei:

— Am spus: poartă-te ca şi cum am avea o conversaţie. Trebuie să-mi pierd timpul până ce tipei ălei a cu tricou gri îi vine rândul la coadă.

Micul fior de mai devreme m-a străbătut din nou. Dar acum m-a zguduit de-a dreptul. L-am simţit din cap până-n picioare.

— Hendrick Hall, mâine-seară la şase, mi-am confirmat eu prezenţa a doua zi.

Însă la momentul respectiv deja ştiam amândoi că mor de nerăbdare să fiu acolo. Doream ca *atunci* şi *acolo* să fie *aici* şi *acum.*

— Să nu întârzii! m-a avertizat el zâmbind, deja aflat pe picior de plecare.

Mi-am pus băutura pe tavă şi m-am îndreptat ca de obicei spre sala de mese. M-am aşezat singură la o masă, nefiind pregătită să-mi întâlnesc prietenii. Surâsul meu era mult prea larg, prea puternic, prea strălucitor.

*

Mă aflam deja în sala de aşteptare de la Hendrick Hall pe la 5:55.

Am făcut câteva ture vreo două minute, ca să nu las impresia că ard de nerăbdare să mă întâlnesc cu cineva.

Era vorba de o întâlnire. O întâlnire adevărată. Nu era ca atunci când un amic te invită să-l însoţeşti alături de prietenii lui la vreo petrecere despre care a auzit că ar avea loc vineri seara. Nu era ca atunci când puştiul pe care îl plăceai în liceu – şi pe care îl ştiai încă din clasa a opta – te sărută în sfârşit.

Era vorba de o întâlnire.

Ce aveam să-i spun? Abia făcuserăm cunoştinţă! Dacă îmi mirosea gura sau ziceam vreo prostie? Dacă îmi curgea rimelul şi nu-mi dădeam seama că arăt ca un raton?

Panicată, am încercat să arunc o privire la imaginea mea reflectată într-un geam, dar imediat l-am zărit pe Ryan intrând în sală.

— Uau! a exclamat el când m-a văzut.

Din acea clipă mi-a dispărut teama că aş fi cumva imperfectă. Nu-mi mai făceam griji în legătură cu mâinile mele noduroase sau cu buzele subţiri. În schimb, m-am gândit la cum îmi străluceşte părul şaten-închis, la nuanţa de gri din ochii mei albaştri, la picioarele mele lungi atunci când l-am surprins pe Ryan studiindu-le. Mă bucuram că mă hotărâsem să le arăt, îmbrăcând rochiţa neagră din jerseu şi o jachetă cu fermoar.

— Arăţi minunat! Cred că mă placi cu adevărat.

I-am râs în faţă când el îmi oferea doar un zâmbet. Purta nişte jeanşi şi un tricou, iar pe deasupra avea un hanorac cu însemnele UCLA.

— Iar tu te străduieşti din greu să nu-mi arăţi cât de mult *mă* placi.

Mi-a surâs din nou, dar de data aceasta diferit. Nu-mi zâmbea ca să mă vrăjească. El era cel vrăjit.

Asta mă făcea să mă simt bine. Chiar foarte bine.

*

În timp ce mâneam burgerii, ne-am întrebat reciproc de unde suntem şi ce ne dorim să facem restul vieţii. Am vorbit şi despre cursuri. Am descoperit că amândoi am avut acelaşi profesor la

cursul de Discurs public de anul trecut.

— Profesorul Hunt! a exclamat Ryan, glasul lui fiind aproape nostalgic, amintindu-şi de bătrânel.

— Nu-mi spune că ţi-a plăcut profesorul Hunt! Nimănui nu i-a plăcut. Omul ăsta era la fel de interesant ca o cutie de carton.

— Dar cum poate să nu-ţi placă? Este cumsecade. Te încurajează. A fost unul dintre singurele cursuri la care am primit nota maximă în acel semestru.

Ca o ironie, Discursul public fusese singurul curs la care luasem un 9. Dar ar fi părut prea deplasat să spun asta cu voce tare.

— Pentru mine a fost cel mai nasol curs. Discursul public nu e punctul meu forte. Stau mai bine cu cercetarea, documentarea, testele cu variante multiple de răspuns. Dar nu sunt pricepută la chestii orale.

M-am uitat la el după ce am rostit ultimele cuvinte şi am simţit că-mi iau foc obrajii. Era o declaraţie caraghioasă pe care s-o faci la o primă întâlnire cu cineva pe care abia l-ai cunoscut. Eram îngrozită că o să facă glume pe seama mea. Dar nu a făcut-o. S-a prefăcut că nici n-a băgat de seamă.

— Pari genul de fată care obţine numai zece pe linie, a declarat el.

Mă simţeam atât de uşurată! Reuşise cumva să întoarcă în favoarea mea acest moment jenant.

Am roşit din nou. De data aceasta dintr-un

motiv diferit.

— Ei, mă descurc. Dar sunt profund impresionată că ai un zece la Discurs public. Nu se obţine cu uşurinţă.

Ryan a ridicat din umeri:

— Cred că mă număr printre cei care pot ţine un discurs public. Adică, nu mă sperie deloc mulţimile. Aş putea vorbi într-o cameră plină de oameni fără să simt că locul meu nu este acolo. În schimb, la întâlnirile faţă în faţă mă cam fâstâcesc.

Am conştientizat atunci cum mi-am înclinat capul uşor într-o parte, un gest al curiozităţii mele.

— Pari genul care nu se fâstâceşte în nicio situaţie, indiferent câţi oameni sunt prezenţi în acel moment.

Mi-a zâmbit când şi-a terminat burgerul.

— Nu te lăsa păcălită de aerul meu de nonşalanţă, a spus el. Ştiu că sunt atrăgător şi, probabil, cel mai fermecător tip pe care l-ai întâlnit până acum, dar există un motiv pentru care mi-a luat atât de mult să găsesc o cale de a te aborda.

Tipul ăsta, tipul ăsta care părea atât de sigur pe el *mă* plăcea. *Eu* îl fâstâceam.

Nu sunt sigură că mai există un sentiment ca acela care să descrie situaţia în care afli că persoana care te fâstâceşte este la rândul ei fâstâcită din cauza ta.

Astfel prinzi curaj şi încredere în tine. Îţi dă senzaţia că ai putea face orice pe lumea asta.

M-am aplecat peste masă şi l-am sărutat. L-am sărutat în mijlocul unui fast-food şi am nimerit cu mâneca hanoracului în păhărelul de ketchup. Nu mi-am sincronizat perfect mişcările şi i-am nimerit doar colţul gurii. Dar era clar că îl luasem prin surprindere, deoarece a rămas înlemnit câteva clipe, înainte să se relaxeze şi să răspundă la fel. Buzele lui aveau gust de sare.

Abia când m-am retras mi-am dat seama ce făcusem cu adevărat. Nu mai sărutasem pe nimeni până atunci. Întotdeauna am fost sărutată şi doar am răspuns la sărut.

S-a uitat la mine confuz.

— Credeam că eu trebuia să fac asta, mi-a spus.

Eram de-a dreptul îngrozită. Era exact genul de situaţie întâlnit în rubrica de momente jenante din *YM Magazine,* pe care o citeam în copilărie.

— Ştiu, am spus. Îmi pare rău. Sunt atât de… nu ştiu de ce am…

— Să-ţi pară rău?! a rostit el uluit. Nu, în niciun caz să nu-ţi pară rău! Acesta a fost probabil cel mai important moment al vieţii mele!

M-am uitat la el şi am zâmbit fără să vreau.

— Toate fetele ar trebui să sărute aşa, a spus el. Toate fetele ar trebui să fie exact ca tine.

Când m-a condus acasă, m-a tras în toate intrândurile şi porticurile din cale şi m-a sărutat.

Şi cu cât ne apropiam mai mult de camera mea de cămin, cu atât mai mult durau sărutările. Iar când am ajuns la intrare, ne-am sărutat ore bune. Era frig afară, căci soarele apusese de mult. Îmi îngheţaseră picioarele. Dar tot ce simţeam era atingerea mâinilor lui, a buzelor lui. Nu mă puteam concentra decât la ceea ce facem, la mâinile mele care se încolăciseră pe gâtul lui, la mirosul său de rufe proaspete şi de mosc.

Odată ajunşi în punctul în care fie mergeam mai departe, fie ne luam la revedere, m-am retras din îmbrăţişare, dar ţinându-l încă de mână. Citeam în ochii lui cât îşi dorea să-i spun să urce în camera mea. Dar n-am făcut-o. În schimb, am zis:

— Putem să ne vedem mâine?

— Normal!

— Vii să mă iei la micul dejun?

— Normal!

— Noapte bună! i-am urat eu şi l-am sărutat pe obraz.

Mi-am eliberat mâna şi am dat să plec. Eram gata să mă opresc şi să-i zic să vină cu mine. Nu doream ca întâlnirea noastră să se sfârşească aici. Nu doream să renunţ la mângâieri, la vocea sa, la vorbele lui. Însă nu m-am oprit, ci am mers mai departe.

Am ştiut atunci că m-am îndrăgostit lulea. Că m-a lovit ca un trăsnet. Că aveam să mă dăruiesc lui, că aveam să-i ofer sufletul pe tavă, că l-aş lăsa

chiar să-mi frângă inima, dacă s-ar ajunge până acolo.

Aşa că nu e nicio grabă, mi-am spus când mă îndreptam spre lift. Când am ajuns în camera mea, am sunat-o pe Rachel.

A trebuit să-i spun totul. A trebuit să-i spun cât de drăguţ a fost şi cât de dulce. A trebuit să-i spun despre lucrurile pe care el însuşi mi le-a spus şi despre felul în care mă privea. A trebuit să retrăiesc totul povestindu-i cuiva care ar fi înţeles cât de nemaipomenit a fost totul.

Şi Rachel chiar a înţeles totul.

— Deci când ai de gând să te culci cu el? Asta e întrebarea mea, a spus ea. Pentru că se pare că v-aţi cam încins acolo pe trotuar. Poate ar trebui să stabileşti o dată, ştii? Cum ar fi, nu te culci cu el până când trec atâtea săptămâni sau zile sau luni de la prima întâlnire, a continuat ea, apoi a început să râdă. Sau ani, dacă ai de gând s-o faci pe dura.

I-am mărturisit că las totul să vină de la sine.

— E o idee foarte proastă! Ai nevoie de un plan. Dacă te culci cu el prea devreme sau prea târziu?

Dar eu nu credeam că *există* un prea devreme sau un prea târziu. Eram atât de încrezătoare în privinţa lui Ryan, dar şi în a mea, încât nu întrevedeam niciun pericol. Ca şi cum puteam băga mâna în foc că ne este atât de bine împreună, încât n-am putea strica lucrurile nici

dacă ne-am străduit.

Iar asta mi-a provocat un fior intens şi mi-a oferit o stare de calm profund.

*

Când s-a întâmplat în sfârşit, eram la el în cămin. Colegul lui de cameră era plecat din oraş tot weekendul. Încă nu ne mărturisiserăm dragostea unul altuia, dar era evident că ne iubeam.

M-a surprins cât de bine îmi înţelegea corpul. Nu era nevoie să-i spun ce-mi doream. O ştia. Ştia cum să mă sărute şi unde să-şi pună mâinile, ce să atingă şi cum să atingă.

Până atunci nu înţelesesem cu adevărat ce înseamnă a face dragoste. Mi se părea ceva prea sentimental şi melodramatic.

Însă atunci am înţeles. Era vorba nu doar despre mişcări, ci şi despre modul în care inima explodează atunci când se apropie momentul. Şi cum respiraţia devine ca focul. Şi cum creierul cedează şi inima preia controlul.

Nu-mi păsa de nimic în afară de atingerea lui, de mirosul lui, de gustul lui. Doream cât mai mult din fiinţa lui.

După aceea ne-am lungit unul lângă altul, goi, vulnerabili, numai că noi nu ne simţeam deloc aşa. Mi-a strâns mâna şi a zis:

— Aş dori să-ţi spun ceva, doar că nu vreau să crezi că se datorează celor ce s-au petrecut între noi acum.

Ştiam ce era. Amândoi ştiam.

— Atunci, las-o pe mai târziu.

M-a privit dezamăgit, aşa că a trebuit să-l lămuresc.

— Când o vei spune, eu îţi voi răspunde la fel.

A zâmbit, după care a stat tăcut câteva clipe. Am crezut că a adormit. Dar apoi a adăugat:

— E bine, nu-i aşa?

M-am întors spre el:

— Da, este.

— Ba nu, este perfect, relaţia noastră este perfectă. Am putea chiar să ne căsătorim într-o bună zi.

M-am gândit la bunicii mei, singurul cuplu căsătorit pe care îl ştiam. M-am gândit la felul în care bunica mea tăia bucăţele mâncarea bunicului, atunci când el era prea slăbit ca s-o mai facă el însuşi.

— Într-o zi, am spus eu. Da, sigur.

Pe-atunci aveam nouăsprezece ani.

ÎN URMĂ CU UNSPREZECE ANI

În vacanţa de vară, Ryan a plecat acasă în Kansas. Am vorbit la telefon în fiecare zi. Ne-am trimis multe e-mailuri, aşteptându-l cu nerăbdare pe celălalt să răspundă. Stăteam întinsă în pat şi pierdeam vremea până ce el se întorcea acasă de la practică şi mă suna. L-am vizitat la începutul verii şi i-am întâlnit pentru prima dată părinţii şi

sora. Ne-am înţeles foarte bine. Ei păreau să mă placă. Am stat o săptămână şi ne sorbeam fiecare cuvânt, iar seară de seară Ryan se furişa să mă vadă în camera de oaspeţi. Când m-a dus la aeroport şi m-a petrecut până la poarta de securitate, am crezut că îmi sfâşie cineva inima din piept. Cum puteam să-l las singur? Cum puteam să urc în avion şi să zbor atât de departe de cealaltă jumătate a sufletului meu?

Am încercat să-i explic ce simţeam lui Rachel, care se întorsese şi ea acasă în prima sa vacanţă de vară după un an petrecut la USC. Mă văicăream cât de dor îmi era de el. Îl pomeneam în orice conversaţie mai mult decât era cazul. Aveam un singur gând obsesiv. În faţa acestor dovezi melodramatice de iubire, Rachel comenta: „O, grozav! Mă bucur pentru tine!”, apoi se prefăcea că vomită.

Fratele meu, Charlie, tocmai împlinise paisprezece ani şi se pregătea să intre la liceu, aşa că nu a vrut să aibă nimic de-a face cu Rachel sau cu mine. Nici măcar nu se obosea să mă asculte. În clipa în care deschideam gura să vorbesc, îşi punea căştile pe urechi sau pornea televizorul.

La câteva săptămâni după ce m-am întors de la el, Ryan a insistat să-mi întoarcă vizita. Nu conta că biletele erau scumpe sau că el nu câştiga niciun ban. El a spus că merită din plin şi că trebuie să mă vadă.

Când a ajuns pe aeroportul din Los Angeles, l-

am privit cum coboară scările rulante alături de ceilalţi pasageri. Cerceta mulţimea până când mi-a văzut chipul. I-am urmărit reacţia şi mi-am dat seama în acel moment cât de mult mă iubea şi ce sentiment de uşurare l-a cuprins când a dat cu ochii de mine. Şi am putut recunoaşte toate aceste emoţii tocmai pentru că şi eu am simţit acelaşi lucru.

A alergat spre mine, bagajul i-a scăpat din mână şi m-a luat în braţe. M-a învârtit, ţinându-mă atât de strâns cum n-o mai făcuse vreodată. Pe cât de tristă fusesem în urmă cu câteva săptămâni, pe atât de fericită eram acum cu el alături.

M-a lăsat jos şi mi-a cuprins obrajii cu palmele, sărutându-mă. Am deschis ochii în cele din urmă şi am văzut cum se uită la noi o femeie mai în vârstă, cu copii. I-am surprins din întâmplare privirea, iar ea mi-a zâmbit, apoi a întors capul ruşinată. După expresia ei mi-am dat seama că se regăsea în mine.

În cele din urmă au sosit şi ai mei, după ce au găsit un loc de parcare. Insistaseră să vină cu toţii, mai ales pentru că era limpede că eu nu-mi doream aşa ceva.

Ryan şi-a şters palma transpirată pe dosul blugilor şi i-a strâns mâna mamei.

— Doamnă Spencer, mă bucur să vă revăd.

Se mai întâlniseră o singură dată, fugitiv, când mama venise să mă ajute cu mutatul din cămin.

— Ryan, ţi-am zis să-mi spui Leslie, l-a

corectat mama râzând.

Ryan încuviinţă şi le făcu semn lui Rachel şi lui Charlie:

— Rachel, Charlie, încântat de cunoştinţă. Am auzit o mulţime de lucruri bune despre voi.

— De fapt, a spus Charlie, preferăm să ni te adresezi cu domnişoara şi domnul Spencer.

Atunci Ryan l-a luat în serios:

— Scuzaţi-mă, domnule Spencer, greşeala mea. Domnişoară Spencer… a salutat el, scoţându-şi pălăria imaginară şi făcând o plecăciune.

Apoi i-a strâns bărbăteşte mâna lui Charlie.

Şi, poate pentru că cineva îl luase în sfârşit în serios, Charlie s-a mai înveselit:

— Bine, bine, poţi să-mi spui Charles.

— Poţi să-i spui Charlie, l-a îngânat Rachel.

Ne-am îndreptat cu toţii spre banda de recuperare a bagajelor. Şi, oricât ar fi făcut Charlie pe morocănosul, am remarcat că a vorbit cu Ryan tot drumul spre casă.

ÎN URMĂ CU NOUĂ ANI ȘI JUMĂTATE

În vacanţa de primăvară care împărţea semestrele ultimului nostru an de facultate, Ryan şi cu mine ne-am hotărât să rămânem amândoi în Los Angeles. Dar, în ultimul moment, mama a găsit o ofertă la zborurile spre Cabo San Lucas şi s-a gândit să se răsfeţe. Şi aşa ne-am trezit toţi cinci – mama, Rachel, Charlie, Ryan şi cu mine –

într-un avion către Mexic.

Contrar aşteptărilor, Charlie a fost probabil cel mai încântat de această idee. După ce ne-am ocupat locurile în avion: mama, eu şi Ryan, de o parte a culoarului; Rachel, Charlie şi un chelios ciudat de cealaltă parte, Charlie a ţinut să-i amintească mamei că vârsta legală pentru consumul de băuturi era de optsprezece ani.

— Foarte bine, dragul meu, i-a răspuns ea. Asta nu schimbă faptul că tu ai doar şaisprezece.

— Dar ar fi mai puţin ilegal, a ripostat el în vreme ce-şi fixa centura de siguranţă, iar însoţitorii de zbor se plimbau pe culoarele dintre scaune. Este mai puţin ilegal pentru mine să mă îmbăt în Mexic decât aici.

— Nu sunt sigură că există grade ale ilegalităţii, a spus Rachel, stând chinuită în scaunul din mijloc, ca să nu se atingă de chelios.

Acesta deja adormise.

— Deşi, cred că prostituţia este legală în Mexic, am intervenit eu. Nu-i aşa?

— Da, dar nu pentru minori, a declarat Ryan. Îmi pare rău, Charlie.

Charlie a ridicat din umeri:

— Nu arăt de şaisprezece ani.

— Dar iarba e legală în Mexic? a întrebat Rachel.

— Poftim?! a exclamat mama, exasperată. Aceasta este o vacanţă de familie. Nu v-am luat cu mine în Mexic ca să vă drogaţi şi să vă întâlniţi cu

prostituate!

— Eşti prea credulă, mamă! a spus Rachel.

— Am glumit, am adăugat eu.

— Vorbeşte pentru tine! a sărit Charlie. Eu am fost foarte serios. Chiar mi s-ar putea oferi alcool în acel loc.

Ryan a început să râdă.

M-a surprins atunci cât de diferit era Charlie faţă de Rachel şi de mine. Nu era doar o diferenţă superficială, ca, de pildă, cea dintre fraţi şi surori, liceeni versus studenţi, ci era una care ţinea de esenţă.

Diferenţa dintre mine şi Rachel era de un an şi ceva. Experienţa noastră a fost una similară, ba chiar trăită împreună. Când tata ne-a părăsit, aveam aproape patru ani şi jumătate, iar Rachel tocmai împlinise trei. Charlie nici nu era născut. Poate că Rachel şi cu mine nu ni-l puteam aminti, însă petrecuserăm ceva timp cu el. Îi auziserăm vocea. Charlie a intrat în această lume având-o doar pe mama alături.

Uneori mă întrebam dacă Rachel şi cu mine n-am fi fost atât de apropiate, însemnând atât de mult una pentru alta, oare l-am fi acceptat şi pe Charlie în mijlocul nostru? Când el s-a născut, noi aveam deja propriul limbaj, propria lume. Adevărul era însă că Charlie pur şi simplu nu era prea interesat de noi. Copil mic fiind, el făcea totul singur, avea jocurile sale.

Nu voia să facă ce făceam eu şi Rachel. Nu

dorea să vorbească despre ce vorbeam eu cu Rachel. El întotdeauna şi-a găsit singur calea, respingând-o pe cea pe care îl îndrumam noi.

Dar, oricât de diferiţi am fi fost, era uimitor cât de mult semănăm acum, când crescuserăm. Poate că Charlie nu avea acelaşi temperament sau aceeaşi personalitate, dar genetic eram la fel.

Toţi aveam aceiaşi pometi înalţi. Toţi trei moşteneam părul negru şi ochii albaştri de la mama. Charlie era mai înalt şi slab, Rachel era minionă şi delicată, iar eu eram mai puternică şi mai rotunjoară. Însă era evident că aveam ceva în comun.

Avionul a decolat şi am început să vorbim despre alte lucruri. Când semnul de pe centură a clipit verde, mama s-a ridicat şi s-a dus la toaletă. Atunci l-am văzut pe Ryan aplecându-se peste culoar ca să-i şoptească ceva fratelui meu. Charlie a zâmbit şi a dat din cap.

— Ce i-ai spus? am fost eu curioasă.

Ryan a zâmbit larg şi a refuzat să mi se confeseze.

— Nu ai de gând să-mi spui?

— Este ceva între mine şi Charlie, a ripostat Ryan.

— Da, a intervenit Charlie. Şi rămâne între noi.

— Nu-i poţi cumpăra băutură, am spus. Despre asta aţi vorbit? Ei bine, nu poţi.

Ziceai că sunt de la Narcotice.

— Cine a pomenit despre cineva care să-i cumpere alcool altcuiva? a rostit Ryan, poate pe un ton un pic prea inocent.

— Şi-atunci de ce nu pot să ştiu despre ce vorbeaţi?

— Unele lucruri nu te privesc, Lauren, a spus Charlie, necăjindu-mă.

M-am bosumflat. Mama se întorcea deja de la baie.

— Dar pe tine da, m-am răstit eu, însă în şoaptă. Ai de gând să-mi îmbeţi fratele de şaisprezece ani!

Rachel, sătulă de discuţia noastră, a intervenit:

— Of, Lauren, termină odată!

Ryan s-a aplecat spre ea şi a zis:

— Hai să vedem dacă o fac pe sora voastră să se enerveze dintr-un motiv neîntemeiat.

I-am aruncat o privire ca să mă asigur că nu glumeşte şi el a început să râdă. Iar Charlie i-a ţinut isonul.

— Jur! a spus Rachel. Eşti la fel de credulă ca mama.

CU NOUĂ ANI ȘI CEVA ÎN URMĂ

Am absolvit *magna cum laude.* Am ratat *summa cum laude* la o sutime, dar Ryan mi-a spus să nu-i dau atâta importanţă.

— Eu am obţinut doar diplomă de absolvire, a

spus el. Nici măcar un singur cuvânt în latină nu apare pe ea şi totuşi nu-mi fac probleme. Aşa că nu-ţi mai face nici tu.

Nu mă puteam plânge de viitorul meu. Aveam deja un loc de muncă. Acceptasem un post în cadrul departamentului „Alumni” din UCLA. Nu mă hotărâsem dacă să profesez, având în vedere că eram proaspăt absolventă de Psihologie, dar m-am gândit că toate vin la timpul lor. Facultatea părea un început bun şi uşor.

În ziua absolvirii, Ryan şi cu mine am stat la capetele opuse ale aulei, aşa că am vorbit numai în dimineaţa aceea, după care ne-am strâmbat unul la altul în timpul ceremoniei. Am zărit-o pe mama în public, cu camera ei video imensă şi cu Rachel şi Charlie alături. Rachel mi-a făcut cu mâna, apoi a ţinut degetul mare în sus. Câteva rânduri mai în spate i-am zărit şi pe părinţii lui Ryan şi pe sora lui.

Stând şi aşteptând clipa în care să-mi fie strigat numele, mi-am dat că aveam în faţă sfârşitul unei etape şi, mai exact, începutul vieţii mele de adult.

Ryan şi cu mine închiriaserăm o garsonieră la Hollywood. Urma să ne mutăm peste o săptămână, în prima zi a lunii. Era mică şi urâtă, înghesuită şi întunecată. Dar a noastră.

Cu o noapte în urmă, Ryan şi cu mine discutaserăm în contradictoriu în privinţa mobilierului. El zicea că nu avem nevoie decât de

o saltea pe podea. Mă gândisem că, din moment ce de-acum eram adulţi, ar trebui să avem şi un cadru de pat. Ryan considera că pentru haine ne sunt necesare doar câteva cutii de carton. Eu insistasem că ne trebuie şifoniere. Şi astfel atmosfera se cam încinsese. Îi spusesem că e cam zgârcit şi că nu ştie ce înseamnă viaţa de adult. El îmi replicase că sunt o puştoaică răsfăţată, care se aşteaptă ca banii să crească în copaci. Asta îmi picase nasol şi mă podidise plânsul, iar el se supărase îndeajuns încât să se facă roşu ca racul.

Şi apoi, fără să ne dăm seama, trecuserăm la partea în care amândoi am recunoscut că ne-am înşelat şi ne-am cerut reciproc iertare, punând atâta pasiune cum n-o mai făcuserăm niciodată în cazul altor certuri.

Aşa eram noi. *Te iubesc* şi *îmi pare rău; N-o să mai fac niciodată* şi *Nu ştiu ce m-aş face fără tine* întotdeauna eclipsau motivul certei.

În dimineaţa aceea ne treziserăm cu zâmbetul pe buze, strâns îmbrăţişaţi. Mâncaserăm micul dejun împreună. Ne îmbrăcaserăm împreună. Ne ajutaserăm reciproc să ne punem robele şi togile de ceremonie.

Viaţa noastră tocmai începea. Eram adulţi.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat către podium.

— Lauren Spencer.

Am urcat, am dat mâna cu rectorul şi mi-am luat diploma. Cu coada ochiului l-am zărit pe

Ryan. Ţinea un semn atât de mic, încât doar am putut vedea ce scrie pe el: „Te iubesc”.

Şi în acel moment am conştientizat că viaţa de adult va fi minunată.

ÎN URMĂ CU ŞAPTE ANI ŞI JUMĂTATE

Pentru a sărbători cea de-a patra aniversare a primei noastre întâlniri, am mers cu cortul în Parcul Yosemite. Absolviserăm de un an şi jumătate. Eu aveam un salariu decent. Ryan o ducea şi el binişor. Aveam toate facturile plătite la zi, ba chiar începuserăm să punem şi ceva deoparte. Atunci ne-am gândit că o excursie la Yosemite nu ne-ar pune la prea mari cheltuieli. Am împrumutat echipamentul de camping de la mama şi ne-am luat cu noi pachete cu mâncare pregătite de acasă.

Am ajuns acolo vineri spre seară şi am întins cortul. Când am terminat de montat, soarele apunea deja şi afară se făcuse răcoare, aşa că am mers la culcare. În dimineaţa următoare, ne-am trezit şi ne-am hotărât să urcăm până la Cascada Vernal. Citisem într-un ghid că este un drum dificil, dar că panorama dezvăluia ceva de neimaginat. La care Ryan a replicat:

— Am chef să văd ceva de neimaginat!

Aşa că ne-am pus bocancii şi am urcat în maşină.

Ştiam că o sunase pe mama cu o săptămână

înainte de călătorie şi îi ceruse binecuvântarea. Ştiam că-i mărturisise că a ales un inel. Familia mea nu păstrează secrete. Noi încercăm, dar suntem prea încântaţi ca să nu împărtăşim bucuria şi cu alţii. Ea izbucneşte din noi, se revarsă ca o ţeavă spartă. Aşa că mă aşteptam să ajung în vârful muntelui şi să-l găsesc îngenuncheat.

Totuşi, ghidul ne-a indus în eroare. Drumul către Cascada Vernal nu era doar unul dificil, ci de-a dreptul imposibil. Îmi tot ziceam că din clipă în clipă se va termina şi că suntem aproape în vârf. Însă poteca şerpuia în sus şi după o cotitură îţi dădeai seama că mai ai ore de urcat. Cărările erau pline de capcane: suişuri aproape verticale, fără un loc în care să te odihneşti. La un moment dat, m-am rănit într-o piatră, o tăietură adâncă în gleznă. În ciuda faptului că sângeram pe sub şosetă, nu prea aveam ce face. Trebuia să continui drumul.

Şi totuşi, pe întregul traseu erau grupuri de turişti atât în faţă, cât şi în spatele nostru şi se părea că n-au nicio problemă. Ba erau şi oameni care coborau cu zâmbetul pe buze, mândri de ei înşişi pentru marea realizare. Am vrut să-i apuc de tricou şi să-i întreb ce ne aşteaptă sus. Dar ce rost ar fi avut? Poate că, dacă nu ştiam ce vom găsi acolo, nu mi-aş dori să renunţăm.

În a doua oră de urcuş, stăteam amândoi pe nişte trepte construite în munte, scări şubrede şi

abrupte, în care nu-ţi puteai potrivi toată talpa odată. În apropiere era o cascadă, dar îmi amintesc că mi-am spus: „Iată o cascadă minunată, dar mie nici că-mi pasă, pentru că sunt epuizată”.

Am crezut că nu voi mai ajunge pe culme, cât despre panorama de neimaginat, ei bine, nici nu mă mai sinchiseam să-mi imaginez. Aveam părul lipit de frunte, tricoul era leoarcă de transpiraţie, iar faţa îmi era roşie. Nu era un bun prilej pentru a ne logodi. Şi nici măcar nu mai eram sigură că asta fusese intenţia lui Ryan. Începeam să cred că mă înşelasem.

M-am gândit să-l întreb dacă vrea să ne întoarcem. Dacă răspundea afirmativ, atunci probabil că nu avusese nicio intenţie şi nici eu nu-i stricam vreo surpriză. Dar dacă refuza, atunci acceptam şi eu să urc până în vârf şi să văd ce avea să se întâmple.

— Vrei să ne-ntoarcem? l-am întrebat. Nu ştiu dacă mai pot urca. Ryan abia putea să respire. Era cu câteva trepte în urma mea. Era într-o formă mai bună decât mine, dar insistase să stea în spatele meu, ca să mă prindă dacă alunec cumva.

— Sigur, a răspuns. OK.

Dintr-odată am avut senzaţia că pic în gol. Nu-mi dădusem seama cât de mult aşteptam să mă ceară în căsătorie până nu l-am auzit zicând că putem să ne întoarcem. Era ca atunci când nu eşti sigur ce vrei să mănânci la cină şi cineva

sugerează mâncare chinezească şi abia apoi îţi dai seama cât de mult ai fi vrut un burger.

— A, OK! am spus eu şi am încetinit, după care m-am răsucit spre el.

Momentul acesta părea un eşec total pe două fronturi. M-am gândit la toţi acei oameni pe care îi văzusem coborând de pe munte. Păreau victorioşi. De cum am început s-o iau în jos pe scări, mi-am imaginat că şi eu le par victorioasă tuturor turiştilor pe lângă care aş fi trecut. Cât de asemănătoare pot apărea eşecul şi succesul! Uneori numai tu ştii adevărul.

— Hei, aşteaptă! mi-a strigat Ryan.

S-a aplecat ca să-şi aranjeze mai bine rucsacul, iar eu m-am speriat pentru că era atât de periculos de aproape de marginea scării. Ar fi putut aluneca direct în cascadă.

Dar nu a făcut-o. A întins mâna şi s-a aşezat cu grijă într-un genunchi pe scara şubredă. S-a uitat la mine şi a spus:

— Lauren, te iubesc mai mult decât am iubit vreodată în viaţa mea. Tu eşti motivul pentru care exist pe acest pământ. Şi mă faci mai fericit decât am fost vreodată. Nu pot trăi fără tine.

Zâmbea şi totuşi colţurile gurii au început să tremure, iar vocea să-şi piardă încrederea. Am observat că grupul dinaintea noastră s-a întors. Ceata de copii aflată cu câteva trepte în spatele lui Ryan s-a oprit şi aştepta.

— Lauren, a spus el, abia mascându-şi emoţia.

Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Cascada a devenit ca prin minune cea mai frumoasă din câte văzusem în viaţa mea. Am coborât în goană cei câţiva paşi până la el şi i-am şoptit în ureche:

— Da!!!

N-a existat niciun moment de şovăială, ci doar răspunsul meu categoric şi irevocabil. Da. Da. Da. Eşti nebun? Da!!!

Ryan m-a îmbrăţişat, iar pe mine m-a podidit plânsul. Am avut dintr-odată energia a zece oameni. Ştiam că dacă nu ne opream, aş fi putut urca acele scări. Aş fi putut ajunge în vârful acelui munte blestemat.

Ryan s-a întors şi a rostit cu glas tare:

— A spus „da”!

Turiştii au început să aplaude. Vocea lui Ryan răsuna cu ecou prin canion. O femeie a strigat:

— Felicitări!

Am făcut eforturi mari şi, peste o oră, am ajuns învingători pe culme. Cascada Vernal era nemaipomenită. Am stat acolo cu Ryan, cu picioarele întinse spre căderea de apă, lăsând torentul să ne atingă. Urmăream cum veveriţele îşi ronţăie nucile şi cum păsările zboară pe cer deasupra noastră. Am vorbit despre viitor în timp ce ne mâneam sandviciurile. Am vorbit despre posibile date de nuntă, despre copii, atunci când ne vom cumpăra o casă. Nunta, ne-am gândit noi, ar fi peste aproximativ un an. Copiii ar putea să

aştepte până când împlinim treizeci. Cumpărarea casei va veni de la sine.

Fie pentru că mă aflam cu capul în nori fizic, fie la figurat, însă am simţit atunci că soarele strălucea mai puternic în acea după-amiază şi că lumea era la picioarele mele. Viitorul părea atât de uşor!

În cele din urmă am plecat cu inima grea. Ceea ce crezusem că nu pot face sau că nu merită efortul devenise dintr-odată singurul lucru important pe care-l făcusem vreodată.

ÎN URMĂ CU ȘASE ANI ȘI UN PIC

Cu două luni înainte de nuntă, ne-am dus să cumpărăm un pat nou. Aveam de gând să luăm unul *queen size.* Dintre toate variantele, genul acesta de pat era mai ieftin. Şi era practic. Dar când am ajuns la magazin şi am început să ne uităm la paturi, am fost tentaţi să cheltuim mai mult. Ne uitam la două saltele aşezate una lângă alta, una *king size,* alta *queen size.* Ryan stătea în spatele meu, cuprinzându-mă cu braţele, şi mi-a şoptit la ureche:

— Hai să-l cumpărăm pe cel mare. Hai să facem mereu sex ca la hotel!

M-a luat cu palpitaţii şi am roşit, apoi i-am spus vânzătorului că îl vrem pe cel *king size.*

ÎN URMĂ CU ŞASE ANI

Am avut nunta în iulie. A fost în aer liber, pe peluza mare a unui hotel de lângă Los Angeles. Am purtat o rochie albă. Am aruncat şi buchetul. Am dansat toată noaptea: Ryan mă învârtea, mă trăgea aproape şi apoi mă îndepărta. În dimineaţa următoare ne-am urcat în maşină şi am plecat în luna de miere. Ne gândiserăm la Costa Rica sau Paris sau o croazieră prin Riviera italiană. Adevărul era însă că nu aveam atâţia bani. Aşa că ne-am hotărât să alegem ceva mai accesibil: un drum cu maşina până la Big Sur, unde să ne retragem la o cabană, în pădure, pentru o săptămână întreagă. Un şemineu şi o vedere frumoasă părea să fie tot luxul de care avem nevoie.

Am pornit la drum dis-de-dimineaţă, în speranţa de a ajunge înainte de aglomeraţia din mijlocul zilei. Ne-am oprit pentru micul dejun şi, mai târziu, pentru masa de prânz. Am jucat „Douăzeci de întrebări” şi am tot mutat frecvenţele la radio, ascultând posturile locale ale oraşelor prin care treceam. Eram doi îndrăgostiţi, îmbătaţi de noutatea căsătoriei. Cuvintele „soţ” şi „soţie” păreau că au strălucire proprie. Erau mai amuzant de pronunţat decât restul cuvintelor.

Ne aflam la două ore distanţă de Big Sur când a explodat cauciucul. Bubuitul puternic ne-a

speriat atât de tare, încât ne-a trezit din reveria noastră de proaspăt căsătoriţi. Ryan a tras repede la marginea drumului. Am sărit prima din maşină; Ryan a venit în urma mea.

— La dracu'! a înjurat el.

— Calmează-te! Totul va fi bine. Trebuie doar să sunăm la AAA[1]. Vor veni aici şi vor rezolva totul.

— Dar nu putem să sunăm acolo.

— Ba da. Am cartea lor de vizită în portofel. Stai s-o scot.

— Nu! a spus el, clătinând din cap şi ducându-şi mâinile la ceafa într-un gest de resemnare. Am uitat să plătesc taxa de reînnoire.

— Ah! am exclamat eu dezamăgită.

— A venit luna trecută şi scria că trebuie plătită până în data de cincisprezece şi… cu nunta şi tot ce se întâmplă la serviciu, am… a ridicat din umeri în semn de scuză. Am uitat, OK? îmi pare rău. Am uitat.

Nu eram supărată pe el. Făcuse o greşeală. Dar acum eram îngrijorată ce vom face în continuare. Mă enerva că eram pusă în situaţia asta. Cum puteam noi repara cauciucul fără ajutorul AAA? Noi nu eram genul de oameni care ştiu să se descurce pe cont propriu. Eram genul care apelează la AAA. în clipa aceea mi-am dat seama că nu-mi place asta la noi. De fapt, am

1 American Automobile Association, federaţie a cluburilor auto din America de Nord (n. tr.).

început să ne consider doi prostovani pe marginea drumului.

— Nu ştii să înlocuieşti un cauciuc, nu-i aşa? l-am întrebat.

Nici nu era nevoie să întreb, căci cunoşteam răspunsul.

— Nu, a răspuns. Nu ştiu. Mulţumesc că subliniezi acest lucru.

— Rahat! am izbucnit eu, lăsând deoparte calmul politicos. Ce ne facem?

— Nu ştiu! Adică, a fost un accident.

— Da, bine, deci ce facem? Suntem pe marginea drumului în mijlocul pustietăţii. Cum vom ajunge la cabană?

— Nu ştiu, OK? Nu ştiu ce vom face. Cred că există o roată de rezervă în portbagaj, a zis el şi s-a dus să verifice. Da, a confirmat după ce a ridicat podeaua falsă a portbagajului. Dar nu există niciun cric, aşa că nu ştiu ce putem face.

— Ei bine, trebuie să găsim o soluţie.

— Ar trebui să te gândeşti şi tu la ceva, mi-a spus. Nu lăsa totul pe seama mea.

— Dar nici n-am zis asta, Doamne!

— Păi, care ar fi ideea ta genială?

— Ştii ce? Eu… Auzi, pentru ce ne certăm acum? Suntem în luna de miere!

— Ştiu! Ştiu asta! Ai idee cât de supărat sunt că ni se întâmplă asta tocmai în luna de miere? Ai idee cum să mi rupe inima că am stricat ceva ce aşteptam cu nerăbdare de atâtea luni?

Era imposibil să fii supărat pe Ryan când el era supărat pe el însuşi. M-am topit ca o îngheţată pe băţ din clipa în care am început să bănuiesc că se va învinui pentru tot. Era şi motivul pentru care n-aveai cum să te cerţi cu el. Mă certam cu el doar până admitea că a făcut ceva greşit, apoi petreceam tot restul nopţii încercând să-i alung aceste idei şi să-l conving că este aproape de perfecţiune.

— Iubire, nu! Nu ai stricat nimic. O să fie bine! Jur! Foarte bine!

L-am îmbrăţişat, îngropându-mi faţa la pieptul lui şi ţinându-l de mână la marginea şoselei.

— Îmi pare rău, a rostit el din tot sufletul.

— Nu, să nu-ţi pară! Nu e doar treaba ta să plăteşti poliţa la AAA. Putea să i se întâmple oricăruia dintre noi. Am avut amândoi atât de multe pe cap cu nunta asta. Haide! l-am îndemnat, ridicându-i bărbia. Doar n-o să ne lăsăm doborâţi acum?!

Ryan a început să râdă.

— Nu?

— Ce naiba, nu! am exclamat eu, înveselindu-l. Glumeşti? Eu, una, mă distrez de minune. În ce mă priveşte, luna de miere a început deja.

— Da?

— Da. Hai să transformăm totul într-un joc. Voi face semne următoarei maşini care vine pe drum, bine? în cazul în care şoferul opreşte şi are un cric pe care să ni-l împrumute, eu câştig. Dacă

nu, când apare maşina următoare, este rândul tău. Şi cel care primeşte primul cricul câştigă.

Ryan a râs din nou. Era minunat să-l văd râzând.

— Niciunul dintre noi nu ştie să folosească un cric, mi-a atras el atenţia.

— Ei bine, ne vom descurca noi! Cât de greu ar putea fi? Sunt sigur că putem afla pe google.

— Bine, batem palma, iubito!

Dar n-a avut nicio şansă. Am oprit prima maşină care a venit pe drum şi ne-au lăsat să folosim cricul lor. Ba chiar ne-au învăţat ce să facem şi ne-au ajutat să punem roata.

Şi iată-ne din nou la drum, fără furie sau frustrare. Mi-am lăsat capul pe umărul lui, întinzându-mi spatele peste cutia de viteze. Dar am vrut să fiu aproape de el, să-l ating. Nu conta că nu stăteam comod.

Roata cea nouă ne-a dus până la cabana din Big Sur. În dreapta noastră eram înconjuraţi de copaci, în stânga, de stânci masive care mărgineau ţărmul Pacificului. Cerul se făcuse din albastru portocaliu-rozaliu.

Ne-am cazat – încă un cuplu în luna de miere la Big Sur. Femeia de la recepţie părea că văzuse aceeaşi scenă de nenumărate ori. Pentru ea nu era nimic nou, în schimb, pentru noi totul era astfel.

Camera noastră era mică şi confortabilă, cu un şemineu cu gaze pe peretele îndepărtat. Când am lăsat jos bagajele, Ryan a glumit că patul nostru

de acasă era mai mare decât cel din cabană. Dar totul era atât de intim, iar el era al meu şi eu a lui. Partea cea mai grea deja trecuse: nunta, planificarea tuturor detaliilor, familiile noastre. Acum eram doar noi, începând o viaţă împreună.

Ne-am băgat în pat înainte să despachetăm. Ryan a alunecat uşor peste mine. Greutatea lui m-a apăsat şi m-am afundat în saltea. Alesesem un tip viril, un om puternic.

— Iubito, îmi pare atât de rău! mi-a spus el. Voi reînnoi poliţa la AAA imediat ce ne întoarcem acasă. Ba chiar acum! Pot să o fac acum.

— Nu! l-am oprit. Nu acum. Nu vreau să o faci acum. Nu vreau să te mişti de-aici.

— Nu?

— Nu! am clătinat energic din cap.

— Păi, atunci ce vrei să facem?

De obicei zicea asta când dorea să facem dragoste. Era modul lui de a mă face s-o spun. Întotdeauna îi plăcea să mă facă să spun ce voia să audă de la mine.

— Nu ştiu, l-am tachinat. Ce ar *trebui* să facem?

— Ei, cred că ai tu ceva în minte, a spus el, sărutându-mă.

— Ba n-am nimic în minte. Mintea mea este goală, am zâmbit eu larg, căci amândoi ştiam foarte bine la ce ne refeream.

— Ba da! Te gândeşti la o partidă de sex cu mine, perverso!

Am râs tare, atât de tare că a răsunat în toată cămăruţa, iar Ryan mi-a sărutat clavicula, la început cu tandreţe, apoi a început să-şi plimbe limba în sus pe gâtul meu. Dar când a ajuns la lobul urechii mele, nimic nu mai părea amuzant.

CU TREI ANI ÎN URMĂ

Tocmai schimbasem serviciul. Lucram tot în cadrul unei facultăţi, însă la Occidental Collège.

Fosta mea colegă, Mila, mă recomandase pentru acest post. Lucrasem împreună în departamentul „Alumni” de la UCLA, însă ea plecase la Occidental Collège anul trecut. Mă bucura foarte mult faptul că vom lucra din nou amândouă şi eram dornică să-mi extind domeniul de activitate. Iubeam UCLA, însă îmi petrecusem acolo întreaga viaţă de adult. Voiam să aflu cum este şi în alt mediu, să întâlnesc oameni noi. În plus, campusul universităţii era atât de frumos, încât îţi tăia răsuflarea. Dacă doriţi o schimbare de decor, atunci alegeţi unul frumos.

Şi, de vreme ce câştigam mai mulţi bani, Ryan şi cu mine ne-am hotărât să căutăm altă locuinţă. Când treceam prin Hancock Park, am văzut o casă de închiriat şi am tras pe dreapta. Sigur, părea prea mare pentru noi. Şi prea scumpă. Şi, practic, nu aveam nevoie de un al doilea dormitor sau de o curte. Dar ni le doream. Aşa că Ryan a pus mâna pe telefon şi a format numărul de pe anunţ.

— Bună ziua! Mă aflu lângă proprietatea dumneavoastră de pe Rimpau. Cât cereţi pe chirie? a întrebat Ryan şi apoi a ascultat cu atenţie. Aha!

N-am auzit ce vorbea cealaltă persoană. Ryan se plimba de colo-colo.

— Şi acest preţ include toate utilităţile?

Abia aşteptam să aflu ce sumă îi spusese cel de la telefon.

— Ei bine, nu putem face asta, a zis Ryan.

M-am aşezat pe capota maşinii, dezamăgită.

— Am observat totuşi că anunţul e pus de ceva vreme. Mergea la cacealma. Ryan nu avea de unde să ştie lucrul ăsta. Aşadar mă întreb dacă putem negocia.

A ascultat, apoi s-a uitat la mine, iar eu i-am zâmbit.

— Bine, e deschis acum? Putem soţia mea şi cu mine să aruncăm o privire? Ryan a urmărit o ţeavă de scurgere. Da, o văd. Vom arunca o privire şi vă sun înapoi.

A încheiat convorbirea şi am alergat până la uşa din faţă. Ryan a găsit cheia în burlan şi a descuiat.

În vreme ce în Los Angeles sunt atâtea drumuri aglomerate şi clădiri înguste, Hancock Park este un cartier aproape în întregime rezidenţial, cu străzi lungi şi largi şi case construite departe de bordură. Cea mai mare parte a cartierului a fost ridicată în anii 1920, iar

acest loc nu făcea excepţie. Casa era veche, dar superbă. Faţada cu stucaturi, arcadele interioare impresionante, pardoseala din lemn de esenţă tare, bucătăria cu gresie în formă de tablă de şah. Camerele erau mici, dar perfecte pentru noi. Puteam să-mi imaginez cum am trăi acolo. Am văzut locul potrivit pentru canapeaua noastră. M-am văzut pe mine spălându-mă pe dinţi aplecată peste chiuveta de porţelan, în stil antebelic.

— Nu ne putem permite, nu-i aşa?

— Pot să aranjez dacă vrei, a zis Ryan, stând în mijlocul casei.

Era atât de goală, încât vocea şi-a găsit ecou repede în cele mai îndepărtate colţuri ale camerei.

— O voi face pe doamna asta să scadă preţul atât cât să ne putem permite.

— Cum?

Nu ştiam de la cât pornea preţul, iar Ryan nu voia să-mi spună mai multe, ci doar că era mult mai mare decât suma pe care o avuseserăm noi în vedere.

— Păi… O vrei?

— Da, o vreau. Cu disperare!

— Atunci o voi lua pentru tine!

Ryan a ieşit din casă pe uşa din faţă şi s-a dus pe trotuar. Eu m-am plimbat prin bucătărie şi apoi am deschis uşile glisante din sticlă, care dădeau în curtea din spate. Era mică şi inutilă, un petic de iarbă şi câteva tufişuri. Dar într-un colţ se înălţa rătăcit un bătrân lămâi. Fructele lui zăceau

împrăştiate pe jos în jurul lui, majoritatea putrezite acolo unde coaja atingea solul. Se părea că nimeni nu avusese grijă de copăcel. Nimeni nu îl udase şi nu-l tunsese. Nimănui nu-i păsase de el. Am ieşit în curticică şi am întins mâna spre o lămâie care rămăsese încă pe ramură. Am cules-o şi am dus-o la nas. Mirosea a proaspăt şi a curat.

Am ieşit în curtea din faţă ca să i-o arăt lui Ryan. El vorbea încă la telefon, bătând trotuarul în sus şi în jos. M-am uitat la el, încercând să descifrez cum decurgea conversaţia. În cele din urmă a ridicat privirea către cer, cu pumnul victorios în aer, apoi mi-a zâmbit, arătând de parcă am fi câştigat la loterie.

— La întâi septembrie? Da, este convenabil.

Când a închis telefonul, am alergat în braţele lui, sărindu-i de gât şi încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei sale. El râdea.

— Ai reuşit! Mi-ai luat casa!

I-am înmânat lămâia.

— Avem un lămâi! Putem face limonadă proaspătă şi prăjituri şi… alte chestii cu lămâie! Cum ai făcut? Cum ai convins-o?

Ryan a clătinat din cap.

— Un magician nu-şi dezvăluie niciodată secretele.

— Nu, serios, cum ai făcut-o?

Mi-a surâs evaziv. Totuşi, mi-am spus că e mai bine să nu ştiu. Făcuse imposibilul posibil şi am preferat să nu-i aflu secretul. M-a făcut să mă

gândesc că poate şi alte lucruri imposibile ar fost posibile. Că poate nu trebuie decât să-mi doresc suficient de mult ca să le obţin.

În seara aceea, deja mă uitam ce culori să folosim pentru zugrăveală şi mă gândeam la împachetarea lucrurilor. Eram atât de entuziasmată de noua noastră casă, încât nici nu mai puteam suporta apartamentul.

Stăteam la calculator, decorând mental şi făcând cumpărături on-line atunci când Ryan a venit la mine şi mi-a închis laptopul.

— Hei! am sărit eu. Mă uitam la ceva!

— Ei bine, se pare că nu mai poţi folosi computerul acum, a râs el. Deci, ce-ar trebui să facem ca să treacă timpul?

— Poftim?

Ştiam, de fapt, unde ţintea.

— Spun doar că… e târziu, ar trebui să ne băgăm în pat. Şi ce-am putea face odată ajunşi acolo?

Voia să facă dragoste, dar dorea s-o audă din gura mea.

— Totuşi, mă uitam la ceva! i-am răspuns pe un ton uşor ridicat.

Adevărul era că nu prea aveam chef.

— Sigur nu ai ceva în minte? Nu vrei să faci nimic?

Poate dacă mi-ar fi spus ce vrea, i-aş fi făcut pe plac. Dar nu asta voiam să fac. Şi nu aveam de gând să pretind contrariul.

— Da, ştiu exact ce vreau să fac, am răspuns. Vreau să mă uit în continuare la perdele!

Ryan a oftat şi a deschis calculatorul.

— Nu ştii să te distrezi, a spus el râzând şi m-a sărutat pe obraz, apoi a ieşit din cameră.

— Dar încă mă iubeşti, nu-i aşa? i-am strigat eu în glumă.

A băgat capul pe uşă:

— Şi aşa va fi mereu! Până în ziua în care voi muri.

Apoi s-a aruncat pe podea, cu limba scoasă şi ochii închişi, făcând pe mortul.

— Ai murit? l-am tachinat eu.

Tăcea. Era înspăimântător de bun la a sta nemişcat. Nici măcar pieptul nu i se ridica odată cu respiraţia.

M-am aşezat pe podea lângă el şi l-am împuns jucăuş.

— Se pare că a murit într-adevăr, am spus eu cu voce tare, apoi am oftat. Ei bine, asta înseamnă pur şi simplu mai mult timp să mă uit la perdele.

Atunci m-a înşfăcat şi m-a tras spre el, îngropându-şi degetele la subsuori, făcându-mă să râd şi să ţip.

— Dar acum ce mai zici? a întrebat el când a terminat cu gâdilatul. Ce ai de gând să faci în continuare?

— Ţi-am spus, am replicat şi m-am ridicat în picioare, zâmbind la el. Vreau să mă uit la perdele.

*

La o zi după ce ne-am mutat, încă despachetam cutii şi reflectam la culoarea pe care s-o folosim la pereţii din dormitor când Ryan a venit la mine:

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune să ne luăm un câine?

Am aruncat hainele pe care le ţineam în mână înapoi în cutie şi am ieşit iute pe hol să mă încalţ.

— Aş zice că e duminică dimineaţa şi ar putea fi adopţii de câini chiar acum. Ia-ţi cheile de la maşină!

Eu vorbisem mai mult în glumă, însă el nu mă oprise. Ne-am suit în maşină. Am condus prin cartier în căutare de anunţuri. Ne-am întors acasă cu Butter, un labrador galben, în vârstă de trei ani. Şi-a făcut nevoile peste tot prin casă şi ne-a ţinut toată noaptea treji, scărpinându-şi gâtul cu laba din spate, dar era adorabil. În dimineaţa următoare, l-am rebotezat Bocănilă.

Câteva săptămâni mai târziu am instalat o uşă pentru câini şi, când a fost gata, Bocănilă a ţâşnit în curtea din spate. L-am urmărit cum făcea ture, sărind pe gard, după care şi-a găsit un loc să se întindă la soare.

Mă aflam pe podea, făcând gimnastică de întreţinere, când Bocănilă s-a întors în sfârşit în casă. A venit direct la mine şi mi s-a aşezat în poală. Terminase cu joaca afară. Voia acum să stea în preajma mea.

Am plâns o jumătate de oră, pentru că nu-mi

venea să cred că pot iubi un câine atât de mult. Când mi-am venit în fire, am observat noroiul lipicios din poală şi de pe lăbuţele lui. Dar mirosea a curat şi a dulce.

Se părea că lui Bocănilă îi place să se joace cu lămâile.

CU DOI ANI ÎN URMĂ

Într-o seară spălam cearşafurile şi m-am gândit că ar fi bine să bag la maşină şi husa de saltea. Aşa că am tras toate de pe pat şi le-am aruncat grămadă în cuvă.

Când m-am dus să pun la loc husa, am observat o pată mare, tocită şi întunecată în mijlocul ei. Avea o formă alungită şi gri, pe când restul era alb-strălucitor.

Am întins-o pe pat şi i-am arătat lui Ryan.

— Ciudat, nu? De la ce-o fi? am fost eu curioasă.

Ryan a cercetat-o şi deodată Bocănilă a intrat în cameră. A sărit pe pat şi corpul său cu blană gălbuie se potrivea perfect cu pata întunecată. Stătea cu botul negru băgat sub labele împreunate, murdare, şi cu ochii lui mari şi negri ne privea. Mister rezolvat. Găsisem vinovatul.

Ne-am uitat unul la altul şi am început să râdem. Îmi plăcea să-l văd pe Ryan râzând cu poftă.

— Este atât de jegos, încât pata pe care o lasă

se imprimă permanent.

Bocănilă abia dacă ne băga în seamă. Nu-şi făcea griji că este luat în derâdere. Era foarte fericit aşa, în mijlocul patului.

I-am făcut vânt ca să putem întinde cearşafurile. Am aranjat pernele şi păturile. Ne-am băgat şi noi în pat, apoi i-am spus lui Bocănilă să vină şi el.

A sărit imediat înapoi la locul lui.

Ryan a stins lumina.

— Simt că tot ce avem acum este de ajuns, am spus eu şi am arătat către noi, avându-l pe Bocănilă în mijloc. Este aşa de rău? Adică, simt că noi trei, tu, eu şi acest câine, suntem un întreg. Nu simt niciun imbold de a adăuga un copil în ecuaţie. Sunt rea, nu-i aşa?

— Păi, am spus mereu c-o s-o facem la treizeci, m-a liniştit Ryan, ca şi cum vârsta de treizeci de ani ar fi fost atât de departe.

— Da, ştiu. Dar tu ai deja douăzeci şi opt. Şi eu voi împlini douăzeci şi opt curând. Mai avem doar doi ani până atunci.

— Da, a fost el de acord după o clipă. Doi ani înseamnă într-adevăr puţin.

— Chiar crezi că în doi ani vom fi pregătiţi pentru copii? Sau tu crezi că suntem deja?

— Nu, a recunoscut el. Cred că nu.

Se lăsase tăcerea şi, din moment ce deja stinseserăm lumina, nu eram sigură dacă terminaserăm de vorbit şi acum ne lăsam în voia

somnului. Aţipisem, când l-am auzit pe Ryan spunând:

— A fost o doar o estimare, totuşi, atunci când am spus treizeci. Ar putea fi la fel de bine şi treizeci şi doi. Sau treizeci şi patru.

— Da, am adăugat eu. Sau treizeci şi şase. Ba, mulţi oameni au copii chiar şi când sunt trecuţi de patruzeci.

— Sau nu au deloc, a zis Ryan.

Nu o spusese că o dojană. Glasul lui nu voia să sublinieze nimic. Era pur şi simplu o realitate. Unele cupluri nu au deloc copii. Nu e nimic în neregulă cu asta. Nu e nimic în neregulă cu faptul că nu suntem încă pregătiţi ori că nu ştim dacă suntem pregătiţi sau nu.

— Corect! Adică, putem lăsa pur şi simplu lucrurile să se întâmple. Nu trebuie să fie la treizeci doar pentru că ne-am planificat să fie la treizeci.

— Corect! a întărit el, iar cuvântul i-a rămas suspendat în aer.

Aveam o grămadă de timp la dispoziţie pentru a decide ce ne dorim. Eram încă tineri. Şi totuşi, am simţit o oarecare dezamăgire pe care n-am mai trăit-o: sentimentul că viitorul s-ar putea să nu fie aşa cum ne imaginaserăm noi.

— Te iubesc! am spus eu în întuneric.

— Şi eu te iubesc! mi-a răspuns el, apoi am adormit amândoi, cu Bocănilă între noi.

CU UN AM ȘI JUMĂTATE ÎN URMĂ

Stăteam în pat şi citeam o revistă. Ryan se uita la televizor şi îl mângâia pe Bocănilă. Era aproape de miezul nopţii şi eram obosită, dar ceva nu-mi dădea pace. Am pus revista jos.

— Îţi aminteşti ultima dată când am făcut dragoste? l-am întrebat pe Ryan.

Nu şi-a luat privirea de la televizor şi nici nu s-a sinchisit să-l dea mai încet sau să-l închidă.

— Nu, a răspuns el fără să se gândească. De ce?

— Păi, nu crezi că asta e… ştii tu… cam nasol?

— Probabil.

— Poţi să opreşti o clipă televizorul?

A făcut-o, dar fără niciun chef, şi s-a uitat la mine.

— Poate că ar trebui să facem ceva în privinţa asta.

— Să facem ceva? Dar asta sună groaznic! a exclamat Ryan râzând.

M-a pufnit şi pe mine râsul.

— Da, ştiu, dar este important. Înainte făceam dragoste tot timpul.

Ryan a râs din nou, dar de data asta nu eram sigură de ce.

— Când a fost asta? m-a tachinat el.

— Cum adică?! Mereu! Ştii tu, erau momente când o făceam şi de patru ori pe zi.

— Adică, vrei să zici ca atunci când am făcut-o

la spălătorie?

— Da! am spus eu şi m-am ridicat, entuziasmată că a fost în cele din urmă de acord cu mine.

— Sau când am făcut-o de trei ori în patruzeci şi cinci de minute?

— Da!

— Sau când am făcut sex pe bancheta din spate a maşinii parcate pe o stradă laterală în Westwood?

— Exact despre asta vorbesc!

— Iubito, dar astea s-au întâmplat când eram studenţi! M-am uitat fix în ochii lui, încercând să-mi amintesc dacă era adevărat. Toate astea fuseseră în timpul facultăţii? Cât de mult timp trecuse de când absolvisem? Şapte ani.

— Sunt sigură că am mai făcut nebunii de atunci, nu-i aşa? Ryan a clătinat din cap:

— Nu, nu am făcut.

— Ba da! am spus şi vocea mea încă suna optimistă.

— Nu-i mare scofală! a replicat el şi a luat telecomanda, pornind din nou televizorul. Suntem împreună de aproape zece ani. La un moment dat vine vremea când nu mai trebuie să facem sex tot timpul.

— Ei bine, am spus eu, încercând să acopăr televizorul. Poate ar trebui să condimentăm puţin.

— OK! Condimentează, atunci!

— Poate o voi face! am spus, glumind şi am

stins lumina, însă… n-am făcut-o.

CU UN AN ÎN URMĂ

Era într-o seară de vineri, în toiul unei veri cu multe zile însorite. Ştiam că după serviciu Ryan se întâlneşte cu câţiva prieteni şi că va întârzia, aşa că, în loc să mă duc direct acasă, am condus spre Burbank unde era magazinul Ikea. Voiam să cumpăr o nouă măsuţă de cafea. Bocănilă îi rosese un picior vechii noastre măsuţe.

După ce am ales o masă şi am plătit-o, mi-am dat seama că era mai târziu decât credeam. Am luat-o spre casă pe autostradă şi am constatat că era aglomerată pe kilometri întregi. Am tot schimbat posturile de radio până când la unul dintre ele anunţau că avusese loc un accident în care fuseseră implicate trei maşini pe Autostrada 5. Atunci mi-am dat seama că voi fi blocată acolo o vreme.

După aproximativ patruzeci şi cinci de minute, am început să ne mişcăm din loc, ceea ce mi-a îmbunătăţit starea de spirit. Am zburat pe autostradă, când am văzut câteva maşini în faţa mea că frânează brusc. Încă o dată, traficul fusese sugrumat.

Am încetinit la timp şi apoi, instantaneu, am simţit că cineva mă loveşte în spate.

Inima a început să bată cu putere şi mintea să intre în panică. M-am uitat în oglinda retrovizoare

şi am văzut, profilată în amurg, o maşină de culoare albastru-închis cum schimbă direcţia.

M-am străduit să trag pe dreapta la marginea autostrăzii, dar când am ajuns acolo, maşina care m-a lovit a accelerat pe lângă mine şi am pierdut-o din vedere.

L-am sunat pe Ryan. Niciun răspuns.

Am coborât şi m-am strecurat pe lângă aripă că să mă uit la partea din spate a maşinii.

Toată partea dreaptă era distrusă. Stopurile erau sparte, iar capota portbagajului, şifonată.

L-am sunat din nou pe Ryan. Niciun răspuns.

Frustrată, m-am întors la volan şi am plecat acasă.

Când am ajuns acolo, Ryan stătea pe canapea şi se uita la televizor.

— Ai fost aici tot timpul?

El a oprit televizorul şi m-a măsurat cu privirea.

— Da, am reprogramat întâlnirea, a spus el.

— De ce nu ai răspuns la telefon când te-am sunat? De două ori!

Ryan a făcut un gest din mână către telefonul său, care era în alt colţ al camerei.

— Îmi pare rău, a spus. Cred că soneria este oprită. Ce s-a întâmplat?

Mi-am pus în cele din urmă geanta jos.

— Ei bine, am fost lovită de o maşină al cărei şofer a fugit de la locul accidentului. Dar n-am păţit nimic.

— Doamne! a exclamat el şi a sărit la fereastră să vadă maşina.

Spusesem că sunt bine, dar m-a deranjat că nu a dat fuga să vadă dacă n-am într-adevăr nimic.

— Maşina nu arată prea bine, l-am informat. Dar sunt sigură că asigurarea va acoperi pagubele.

S-a întors spre mine:

— Ţi-ai notat numărul de înmatriculare al maşinii care te-a lovit, nu?

— Nu. Nu am putut. Totul s-a întâmplat mult prea repede.

— Atunci n-o să acopere nimic, a spus Ryan. Dacă nu le poţi spune cine a făcut-o.

— Îmi pare rău, Ryan! îmi pare rău că m-a lovit cineva şi nu s-a deranjat să-mi dea numărul de înmatriculare!

— Păi, puteai să ţi-l notezi când a trecut pe lângă tine. Asta e tot ce am vrut să spun.

— Da, bine, nu am făcut asta, da? Ryan s-a uitat la mine fără să zică nimic. Sunt bine, apropo. Nu-ţi face griji pentru mine. Am avut un accident, dar cui îi pasă, nu? Atâta vreme cât rezolv cu compania de asigurări.

— Nu asta am vrut să zic, doar ştii asta. Ştiu că eşti bine. Tu singură ai spus-o.

Avea dreptate. O spusesem. Dar tot voiam să mă întrebe dacă n-am păţit nimic. Voiam să mă îmbrăţişeze şi să-mi fie alături. Voiam să se ofere să aibă grijă de mine. Şi, de asemenea, în sinea

mea, eram foarte supărată că el stătuse acolo vizionând un film în timp ce eu eram pe banda de urgenţă a Autostrăzii 5, neştiind ce să fac.

— OK! am zis după o clipă de tăcere. Cred că voi suna la compania de asigurări.

— Vrei să o fac eu?

— Mă descurc. Mulţumesc.

Femeia cu care am vorbit m-a întrebat cum mă simt.

— Vai, săraca de tine!

Sunt convinsă că o spunea oricărui client care avusese un accident şi că sunt învăţaţi să arate preocupare şi înţelegere. Totuşi, era drăguţ din partea lor. După ce am analizat toate informaţiile cu ea, mi-a spus că societatea de asigurări acoperea totul până la urmă. Noi doar trebuia să plătim cheltuielile deductibile.

Când am încheiat convorbirea, m-am dus în sufragerie lângă Ryan.

— Vor plăti pagubele, am spus.

Am încercat să păstrez un ton politicos, dar adevărul era că voiam ca el să ştie că greşise.

— Beton!

— Noi doar trebuie să plătim cheltuielile deductibile.

— Am înţeles. Se pare că ar fi fost mai bine dacă am fi obţinut şi numerele de înmatriculare. Cred că acum ştim pentru data viitoare.

Abia m-am abţinut să nu-l numesc ticălos.

CU ŞASE LUNI ÎN URMĂ

— Unde vrei să mergem la cină? l-am întrebat pe Ryan. Întârziase de la serviciu vreo douăzeci de minute. Se părea că întotdeauna întârzie de la serviciu. Uneori mă anunţa, alteori, nu. Dar, chiar dacă-mi spunea sau nu, îmi era mereu foame când ajungea acasă.

— Mi-e indiferent. Ce vrei să mănânci? Eu nu vreau mâncare italiană.

Am mormăit. Nu voia niciodată să aleagă un loc.

— Vietnameză? am întrebat din pragul uşii în timp ce-mi luam haina, căci odată căzuţi de acord asupra unui local, voiam să şi plecăm acolo.

— În!

Era morocănos. Nu voia mâncare vietnameză.

— Grecească? Thailandeză? Indiană?

— Hai să comandăm mai bine pizza, mi-a zis şi şi-a scos haina. Se hotărâse să rămână acasă. Dar eu voiam să ies în oraş.

— Tocmai ai spus că nu vrei italiană!

— Este doar pizza! a replicat pe un ton puţin cam ridicat. M-ai întrebat ce vreau. Vreau pizza.

— Scuză-mă, ţi-am greşit cu ceva? Pari supărat pe mine.

— Exact asta am vrut să te întreb şi eu.

— Nu, am spus, încercând să bat în retragere şi să par drăguţă. Vreau doar să mănânc cina.

— Stai să iau meniul de la pizza.

— Aşteaptă! l-am oprit. Nu putem ieşi? Simt că am mâncat numai prostii în ultima vreme. Mi-ar plăcea să ies la un restaurant.

— Ei bine, atunci sun-o pe Rachel. Îmi pare rău. Am avut o zi obositoare la locul de muncă. Sunt extenuat. Nu pot să trag astăzi chiulul?

— Bine, bine. O s-o sun pe Rachel.

Mi-am luat telefonul şi am plecat.

— Vrei să ieşim la cină? am întrebat-o înainte de a apuca ea să spună „Alo!”

— În seara asta? a zis Rachel surprinsă.

— Da. De ce nu în seara asta?

Sigur, ne văzuserăm la prânz în ziua precedentă, la fel şi pentru ceva de băut cu două seri înainte, dar asta-i bună!

— Ce? Nu pot să-mi văd propria soră de trei ori în patru zile?

Rachel a început să râdă.

— Ei, ştii foarte bine că aş vrea să te văd şi de *şapte* ori în patru zile. De *opt,* de *nouă* ori. De *zece* ori în patru zile. Dar e Ziua îndrăgostiţilor! Am presupus că tu şi Ryan aveţi alte planuri.

Ziua îndrăgostiţilor! Era Ziua îndrăgostiţilor! Nu puteam să admit, chiar şi faţă de propria soră, că Ryan şi cu mine uitaserăm.

— Aşa este, ai perfectă dreptate, dar Ryan trebuie să lucreze până târziu, i-am spus. Aşa că m-am gândit că am putea lua cina, doar tu şi cu mine.

— Păi, normal că vreau! Eu sunt, ca întotdeauna, fără iubit. Vino să mă iei.

CU PATRU LUNI ÎN URMĂ

Ryan trebuia să meargă într-o delegaţie de o săptămână la San Francisco. Urma să fie plecat de luni seara până sâmbătă dimineaţa.

M-a întrebat dacă vreau să merg cu el.

— Nu, am răspuns fără ezitare. Mai bine îmi păstrez zilele de concediu pentru vacanţă.

— Am înţeles. Atunci voi anunţa că merg doar eu.

— Da, aşa-i mai bine.

Săptămânile au trecut, vreme în care abia aşteptam să petrec puţin timp singură. Mă gândeam la această pauză ca la o excursie la Disneyland când eram copil.

Apoi, când mai era doar o săptămână până ar fi trebuit să plece, m-a sunat de la serviciu şi mi-a spus că i-a fost anulată călătoria.

— Anulată?!

— Da. Deci, voi fi acasă toată săptămâna viitoare.

— Grozav! am exclamat, sperând că vocea mea a fost convingătoare.

— Da, a spus Ryan.

Dar vocea lui nu era.

CU TREI LUNI ÎN URMĂ

Mi-am pierdut portofelul. Îl aveam în magazin. Îmi aminteam când am scos cardul să plătesc rochia pe care tocmai o cumpărasem. Ryan era la raionul cu haine pentru bărbaţi la momentul respectiv.

Apoi ne-am mai plimbat puţin, după care ne-am urcat în maşină şi am venit acasă. Şi atunci mi-am dat seama că a dispărut.

Am căutat în living printre perne, în maşină şi pe aleea din faţă. Trebuia să mă întorc la mall şi să reconstitui toţi paşii de la magazin la maşină.

— Cred că trebuie să ne întoarcem la magazin, am spus. Aveam o voce defensivă şi mă simţeam prost. Nu era prima dată când îmi pierdeam portofelul. De fapt, cred că-l pierdusem o dată la şase luni. Doar de trei ori nu-l mai îl găsisem.

— Du-te singură! a spus Ryan, îndreptându-se înapoi în casă.

Tocmai verificasem maşina.

— Eu am de gând să rămân aici.

— Nu vrei să vii? Am putea lua cina dacă tot mergem iar în oraş.

— Nu, îmi încropesc eu ceva de mâncare pe-aici.

— Fără mine?

— Poftim?

— Vei lua cina fără mine?

— Te aştept, atunci, a spus el, ca şi cum mi-ar fi făcut o favoare.

— Nu, este în regulă. Pari supărat, totuşi. Eşti supărat?

A ridicat din umeri.

I-am zâmbit, încercând să-l înmoi un pic.

— Înainte ziceai că e nostim, îţi aminteşti? Cum îmi rătăceam mereu portofelul? Ai spus că îţi place că sunt neglijentă.

M-a privit, cu răbdarea pierdută.

— Da, bine, s-a cam afumat după unsprezece ani.

Apoi a intrat în casă.

Când m-am urcat în maşină şi am demarat, portofelul a alunecat de sub scaunul pasagerului.

Nu a contat totuşi. Am plâns oricum.

CU ȘASE SĂPTĂMÂNI ÎN URMĂ

Petrecuserăm noaptea cu prietenii săi, mergând din bar în bar.

Când am ajuns acasă, Ryan a început să mă dezbrace în dormitor. M-a descheiat la cămaşă, apoi mi-a scos elasticul din păr, lăsându-l să-mi cadă pe umeri. Am avut un déjà vu despre ce va urma. El avea să mă sărute pe gât şi să mă trântească pe pat. Aceleaşi lucruri pe care le făcea întotdeauna şi aceleaşi vorbe pe care le spunea întotdeauna. Eu aveam să mă uit în tavan şi să număr minutele. Nu aveam chef pentru aşa ceva. Voiam doar să merg la culcare.

Mi-am apucat piepţii cămăşii şi i-am înfăşurat

pe mine.

— Nu prea am chef, i-am zis şi m-am dus să-mi iau pijamaua.

— E ziua mea! a oftat el, ţinând în continuare mâinile pe bluză, lipit de mine.

— Dar nu în seara asta, îmi pare rău, sunt… mă doare capul şi mă simt atât de obosită. Am stat prin baruri pline de fum şi acum nu mă simt… foarte sexy.

— Am putea face duş împreună, a spus el.

— Poate mâine, am sugerat eu, punându-mi pantalonii de pijama şi încheind discuţia. E bine mâine?

— Lauren, e ziua mea!

Tonul lui nu era deloc jucăuş sau rugător. Pur şi simplu mă informa că se aştepta să-mi schimb părerea. Şi, dintr-odată, m-am înfuriat.

M-am uitat la el, nevenindu-mi să cred:

— Şi ce dacă? îţi datorez cumva asta, sau ce?

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ

Ryan m-a întrebat unde-i burgerul pe care nu îl mâncase aseară.

— I l-am dat lui Bocănilă la cină, am spus.

— Aveam de gând să-l mănânc, a zis el şi s-a uitat la mine ca şi cum aş fi furat ceva de la el.

— Scuze, am spus, râzând la cât de serios era. Arăta destul de nasol. Nu cred că l-ai mai fi mâncat.

— De parcă ai tu habar ce-mi doresc eu! a replicat el.

Şi-a luat o sticlă de apă şi a plecat.

ACUM

Drumul spre casă de la Dodger Stadium este rece şi singuratic, în ciuda faptului că afară sunt 26 de grade şi că în maşină suntem două persoane. Ne folosim de radio pentru a ne ignora elegant reciproc, dar în cele din urmă se dovedeşte că nu este nimic elegant în asta.

Când parcăm pe aleea noastră, mă simt uşurată că în sfârşit pot să scap de el. Odată ajunşi în faţa casei, îl auzim pe Bocănilă cum scânceşte la uşă. N-are nicio problemă să fie lăsat singur, însă în momentul în care ne aude – şi jur că ne poate auzi de la câteva străzi distanţă –, îl copleşeşte sentimentul de dependenţă. Uită cum să trăiască fără noi în clipa în care ştie că suntem acolo.

Ryan bagă cheia în broască. Se întoarce spre mine şi se opreşte.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

Însă nu ştiu cu adevărat pentru ce îmi pare rău. De luni bune simt că îmi pare rău, fără un motiv anume. Cu ce greşesc, de fapt? Ce se întâmplă cu noi? Am citit cărţi despre asta. Am citit articolele care apar în toate revistele pentru

femei despre rutine maritale şi despre reaprinderea flăcării în căsnicie. Dar nu-ţi spun nimic adevărat. Nu-ţi oferă răspunsuri.

Ryan deschide uşa şi Bocănilă aleargă spre noi. Entuziasmul lui scoate şi mai mult în evidenţă propria noastră nefericire. De ce nu putem fi şi noi ca el? De ce nu pot şi eu să fiu uşor de mulţumit? De ce nu poate fi şi Ryan bucuros să mă vadă?

— Mă duc să fac un duş, mă anunţă Ryan.

Eu nu zic nimic. El se îndreaptă spre baie şi eu mă aşez pe podea şi îl mângâi pe Bocănilă. Blana lui mă calmează. El îmi linge faţa şi îmi miroase urechea. Deocamdată mă simt bine.

— Ce naiba! strigă Ryan din baie.

Închid ochii o clipă, făcându-mi curaj.

— Ce mai este? îl întreb.

— Nu e apă caldă. Ai sunat proprietarul?

— Am crezut că vorbeşti tu cu el!

— De ce trebuie să le fac pe toate numai eu? De ce numai eu să fiu responsabil de asta?

Deschide uşa de la baie şi acum stă în pragul ei, înfăşurat numai în prosop.

— Nu ştiu. Pentru că de obicei faci tu asta. Aşa că am presupus că te vei ocupa şi acum. Scuze.

Dar din felul în care am rostit „Scuze” este limpede că nu-mi pare rău.

— De ce nu faci niciodată ceea ce spui că vei face? Cât de greu este să iei nenorocitul ăla de telefon şi să suni proprietarul?

— N-am spus niciodată că o să fac asta. Dacă

ai vrut s-o fac, ar fi trebuit să-mi spui. Nu-ţi citesc gândurile.

— A, OK! Am înţeles! îmi cer scuze! Am crezut că era clar că dacă nu avem apă caldă, cineva trebuie să-l informeze pe proprietar.

— Da. Evident. Şi e normal ca eu să fi presupus că o vei face tu. Din moment ce tu eşti persoana care de obicei face asta. La fel cum eu sunt cea care spală nenorocitele de rufe în această casă.

— Aha, deci tu speli rufele şi asta te transformă într-o sfântă?!

— Bine. Atunci spală tu rufele, dacă tot nu contează cine o face. Ştii măcar cum să foloseşti maşina de spălat?

Ryan râde de mine. Nu, îşi bate joc de mine.

— Ştii? continui. Nu-mi arde de glume! Pariez pe o sută de dolari că nu ştii cum funcţionează.

— Sunt sigur că-mi pot da seama, spune el. Nu sunt chiar atât de idiot cum crezi.

— Nu te cred nicicum!

— Oh, ba da, Lauren! Ba mă crezi! Te porţi ca şi cum ai fi perfecţiunea întruchipată, dar nevoită să stea cu soţul ei dobitoc, care nu e în stare să facă nimic altceva decât să-l sune pe proprietar. Ştii ce? Voi repara singur apa caldă! Din moment ce tu faci toate lucrurile complicate, de oameni inteligenţi, spălatul rufelor, de exemplu.

Ryan începe să se îmbrace furios.

— Unde te mai duci?

— Să văd dacă pot repara nenorocita aia de ţeavă! strigă el, punându-şi pantofii în grabă.

— Acum? E aproape de miezul nopţii! Trebuie să stai aici şi să discutăm.

— Hai s-o lăsăm baltă, Lauren!

Se duce la uşa de la intrare, pune mâna pe clanţă, gata de plecare. Bocănilă se odihneşte la picioarele mele, neavând habar în ce situaţie ne aflăm.

— Nu putem s-o lăsăm baltă, Ryan! Eu n-am de gând s-o las baltă! Am tot „lăsat-o baltă” de luni întregi.

De fapt, asta este cel mai îngrijorător. Nu ne certăm din cauza apei calde sau a parcării de la Dodger Stadium, nici din cauza banilor sau a geloziei sau a comunicării deficitare dintre noi. Ne certăm pentru că nu ştim cum să fim fericiţi. Ne certăm pentru că nu suntem fericiţi. Ne certăm pentru că nu ne mai putem face fericiţi unul pe celălalt. Şi cred că, cel puţin în ceea ce mă priveşte, sunt destul de supărată din caza asta.

— Trebuie să discutăm odată, Ryan! Au trecut deja trei săptămâni de când ne facem zile fripte. De luna trecută, cred că ne-am petrecut, poate, o singură seară într-o stare de spirit bună. Restul zilelor au fost ca astăzi.

— Crezi că nu ştiu asta? sare Ryan, gesticulând sălbatic.

Când se înfurie, comportamentul lui de obicei încrezător şi controlat devine descătuşat şi

agresiv.

— Crezi că nu ştiu cât de nefericit sunt?

— Nefericit? Nefericit?!

Dar nu-l pot contrazice, căci este adevărul. Doar că o spune ca şi cum eu aş fi cea care-l face nefericit. Ca şi cum eu aş fi cauza.

— Nu zic nimic în plus faţă de ceea ce tocmai ai zis tu singur. Te rog, calmează-te!

— Să mă calmez?!

— Nu mai repeta sub formă de întrebare tot ce zic eu!

— Atunci încearcă să fii mai clară.

Ryan oftează şi îşi duce mâna la frunte, acoperind-o cu palma ca şi cum ar fi cozorocul unei şepci de baseball. Apoi îşi freacă tâmplele. Nu ştiu de când a devenit atât de teatral. Undeva de-a lungul timpului, s-a transformat dintr-o persoană super-calmă şi a ajuns să fie *tipul ăsta,* tipul ăsta care oftează cu emfază şi-şi freacă tâmplele de parcă ar fi Iisus pe cruce. De parcă toată lumea există *pentru el*. Îmi dau seama că ar vrea să-mi dea replica, dar nu o face. Începe, dar se opreşte.

Nu ştiu de ce insist să spună orice lucru mărunt care-i trece prin cap. Dar când ne certăm astfel, nu suport să văd cum dă înapoi. Ştii de ce? Eu ştiu de ce. Pentru că dacă ţii în tine înseamnă că n-ai spus-o. Dar nu asta face el acum. El face un adevărat spectacol când pretinde că nu mai vrea să spună nimic, dar este clar că în cele din

urmă va spune ceva.

— Hai, spune odată!

— Nu. Nu are rost!

— Ba are! Pentru că abia te poţi abţine. Aşa că dă-i înainte! Ce naiba, nu am toată noaptea la dispoziţie!

— Mai uită-te şi-n jos, că nu-ţi mai ajung cu prăjina la nas!

Clatin din cap spre el:

— Câteodată zici că eşti un dobitoc!

— Da? Iar tu eşti o jigodie!

— Poftim??

— După cum spuneam, iată că înălţimea Sa este ofensată.

— Că e şi greu să fii ofensat când eşti numit jigodie!

— Nu e diferit de a fi numit dobitoc!

— Ba este o mare diferenţă!

— Lauren, hai să încetăm! OK? îmi pare rău că te-am numit jigodie. Gândeşte-te că te-am numit aşa cum vrei tu să te numesc. Ideea e următoarea: m-am săturat până peste cap! M-am săturat să faci din orice rahat un dezastru de proporţii epice. Nici măcar nu mai pot merge la un joc nenorocit al echipei Dodgers fără ca tu să-mi scoţi ochii la fiecare rundă.

Bocănilă se mută de la picioarele mele şi se îndreaptă spre Ryan. Încerc să nu-mi fac griji că alege de partea cui să fie.

— Dacă nu vrei să fiu supărată, atunci nu mai

face lucruri care să mă supere.

— Tocmai aici e problema! Nu fac lucruri care să te supere.

— Sigur! Adică te duci şi cumperi bilete la Dodgers chiar şi atunci când îţi spun că nu am chef să merg. Iar asta nu are cum să mă supere pentru că… De ce mai exact?

Mă îndrept spre masa din sufragerie, ca să am un unghi mai bun din care să-l privesc direct, dar nu fac o treabă bună, căci nu apreciez corect viteza de deplasare şi forţa corpului meu, aşa că mă izbesc atât de tare cu şoldul în ea, încât aproape că dărâm vaza din mijlocul ei. Aceasta se balansează uşor. O ţin să nu cadă.

— Pentru că vreau să văd un meci cu Dodgers şi nu-mi pasă dacă eşti acolo sau nu. De fapt, ţi-am luat şi ţie bilet ca să fiu politicos.

Îmi încrucişez braţele. Simt fiecare mişcare. Ştiu că e un gest teribil în limbajul trupului. Ştiu că face ca lucrurile să se înrăutăţească. Totuşi, nu am cum să mă abţin.

— Ca să fii politicos?! Deci ai fi vrut să-şi petreci seara de vineri de unul singur la Dodgers? Nici măcar nu voiai să merg cu tine?

— Sincer, Lauren! zice el, vocea lui fiind acum perfect calmă. Nu am vrut să mergi cu mine. De luni bune n-am mai vrut să mergi cu mine undeva.

Ăsta-i adevărul. N-o spune ca să mă rănească. I se poate citi în ochi, pe chip, în modul în care buzele lui se relaxează după ce o rosteşte. Nu-i

pasă dacă mă doare. O spune pur şi simplu pentru că este adevărul.

Uneori, oamenii fac anumite lucruri pentru că sunt furioşi sau pentru că sunt supăraţi sau pentru că doresc răzbunare. Iar aceste lucruri pot răni. Dar ceea ce doare cel mai mult este atunci când cineva face ceva din nepăsare. Nu le pasă de tine aşa cum o făceau în facultate. Nu le pasă de tine aşa cum au promis la cununie. Nu le mai pasă deloc de tine.

Şi pentru că mai există o părticică în mine căreia încă îi pasă şi pentru că nepăsarea lui îmi înfurie acea părticică, fac ceva ce nu am făcut până acum. Fac ceva ce n-am crezut că voi face vreodată, ceva ce, chiar în momentul acţiunii, nu pot să cred că se întâmplă de fapt.

Ridic vaza. Vaza de sticlă. Şi o arunc în uşă, lângă el. Cu flori cu tot.

Mă uit la Ryan cum se fereşte, băgându-şi capul între umeri. Mă uit la Bocănilă cum sare în sus. Mă uit la apa împroşcată şi la tulpinile şi petale care se împrăştie, căzând pe jos, şi la sticla care se sparge în mii de cioburi, astfel încât nici nu-ţi poţi da seama ce culoare avea şi la ce folosea.

Iar când toate cioburile au aterizat şi Ryan mă priveşte uluit şi Bocănilă fuge în cealaltă cameră, părticica aceea din mine căreia îi păsa devine şi ea nepăsătoare. Este un sentiment de rahat. Dar pune stăpânire pe orice urmă de empatie.

Ryan se holbează la mine câteva clipe, după care îşi ia cheile de pe măsuţa de la intrare. Înlătură cioburile şi apa din drumul lui cu pantofii, cu care se încălţase între timp, şi iese din casă.

Nu ştiu ce gândeşte acum. Nici unde se duce. Nici cât timp va fi plecat. Tot ce ştiu este că acest lucru ar putea fi, de fapt, sfârşitul căsniciei mele. Ar putea fi sfârşitul a ceva ce am crezut că nu are sfârşit.

*

Rămân o vreme cu ochii la uşă după ce pleacă Ryan. Nu-mi vine să cred că am azvârlit cu o vază de perete. Nu-mi vine să cred că mizeria de pe podea este din cauza mea. Nu am avut intenţia să-l lovesc. Nu am aruncat-o în el. Şi totuşi, violenţa gestului meu mă sperie. N-am ştiut că sunt capabilă de aşa ceva.

În cele din urmă, mă ridic şi mă duc la bucătărie să iau mătura şi făraşul. Îmi pun o pereche de pantofi. Încep să mătur. Bocănilă vine fuga în cameră şi îi spun să se oprească acolo unde este. El ascultă şi se aşază, urmărindu-mă. Zăngănitul cioburilor lovind fundul coşului de gunoi este aproape reconfortant. Măturat. Măturat. Zăngănit.

Iau câteva prosoape de hârtie şi încerc să absorb apa şi orice ciob rămas, apoi dau cu aspiratorul. Nu-mi vine să termin de aspirat, deoarece nu ştiu ce să fac după ce termin. Nu ştiu ce să fac cu mine.

Pun totul la loc şi mă bag în pat. Îmi revin amintirile când l-am cumpărat şi cu ce scop l-am cumpărat.

Ce s-a întâmplat cu noi?

Aud o voce în minte, vorbind precis şi clar:

Nu-l mai iubesc.

Asta spune ea.

Nu-l mai iubesc.

Şi poate mai sfâşietor este gândul că ştiu, în adâncul sufletului, că nici el nu mă mai iubeşte.

Totul se potriveşte. De-asta se întâmplă ce se întâmplă, nu-i aşa? De-asta ne certăm. De-asta nu sunt de acord cu nimic din ce spune el. De-asta nu mai pot suporta lucrurile pe care înainte nici măcar nu le băgăm de seamă. De-asta n-am mai făcut dragoste. De-asta nu ne mai sinchisim să ne facem pe plac unul altuia. De-asta nu mai suntem niciodată mulţumiţi unul de altul.

Ryan şi cu mine suntem doi oameni care cândva se iubeau.

Ce frumos trebuia să fie!

Ce trist este, de fapt!

Ryan trebuie să se fi întors noaptea târziu sau dimineaţa devreme. Nu ştiu exact. Nu m-am trezit când a venit acasă. Când deschid ochii de-a binelea, îl găsesc de cealaltă parte a patului, cu

Bocănilă între noi. E cu spatele la mine şi sforăie. Mă sperie faptul că suntem capabili să dormim în aceste vremuri tulburi. Mă gândesc la cum era odată, cum certurile ne ţineau apoi treji toată noaptea, până dimineaţa. Cum nu puteam dormi de furie, fără să ne putem calma. Acum ne aflăm în clipa înfrângerii şi… el sforăie.

Îl aştept răbdătoare să se trezească. Când în sfârşit o face, nu-mi adresează niciun cuvânt. Se ridică şi merge la baie. Apoi se duce la bucătărie şi îşi face o ceaşcă de cafea, după care se întoarce din nou în pat. Este lângă mine, dar nu-mi este alături. Ne aflăm amândoi pe acelaşi pat, dar nu îl împărţim.

— Nu ne mai iubim, spun eu.

Numai la auzul acestor vorbe ce-mi ies din gură mi se face pielea de găină şi adrenalina începe să-mi curgă prin vene. Mă cuprinde tremuratul.

Ryan se uită la mine câteva clipe, şocat, fără îndoială, apoi îşi duce mâinile la faţă şi îşi îngroapă degetele în păr. Este un bărbat chipeş. Mă întreb când am încetat să văd asta.

Când ne-am căsătorit, parcă arăta chiar mai bine decât mine în ziua nunţii noastre. Fotografiile de la cununie, în care zâmbeşte ca un adolescent, cu ochii încreţiţi şi strălucitori ca stelele, erau frumoase şi pentru că el era frumos. Dar acum nu-mi mai pare extraordinar.

— Aş fi vrut ca tu să nu fi spus asta, îmi zice el

fără să ridice privirea, fără să-şi mişte capul prins în mâini.

Stă înlemnit, uitându-se la pătura de sub el.

— De ce? îl întreb, dintr-odată dornică să aud ce gândeşte, disperată să ştiu dacă îşi aduce aminte ceva ce eu nu-mi amintesc, să ştiu dacă el crede că am greşit.

Probabil pentru că poate mă convinge şi pe mine. Poate că am greşit. Chiar vreau să fi greşit. M-aş simţi atât de bine să fi greşit. M-aş desfăta în propria greşeală; aş înota în ea. Aş respira-o şi mi-aş umple plămânii şi trupul cu ea şi aş plânge cu lacrimi de uşurare.

— Pentru că acum nu ştiu cum mai putem continua, spune el. Nu ştiu încotro ne vom îndrepta.

În sfârşit se uită la mine. Are ochii injectaţi. Când îşi retrage degetele din păr, acesta rămâne răvăşit în toate părţile. Dau să spun: „La ce te referi?”, în schimb spun:

— De cât timp ţi-ai dat seama?

Chipul lui Ryan capătă o expresie care nu pare atât agonie, cât, mai degrabă, plictiseală.

— Contează? mă întreabă el.

Şi, sincer, nu sunt sigură. Dar îl provoc.

— Eu abia mi-am dat seama, dar mă întreb tu de cât timp ştii că nu mă mai iubeşti.

— Nu ştiu. Câteva săptămâni, cred.

Se uită din nou la pătură. Este cu dungi şi multicoloră şi mă bucur că este aşa. Îi va abate

atenţia şi poate că nu se va uita la mine.

— O lună?

— Da, ridică el din umeri. Sau mai degrabă câteva săptămâni, aşa cum am spus.

— Când?

Nu ştiu de ce cobor din pat, dar o fac. Trebuie să mă ridic în picioare. Corpul meu simte nevoia să stea drept.

— Tocmai ţi-am spus!

Nu se mişcă din pat.

— Ba nu! zic eu, cu spatele sprijinit de peretele dormitorului nostru. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat de te-a făcut să-ţi dai seama.

— Ce s-a întâmplat de ţi-ai dat *tu* seama?

Dungile păturii nu au reuşit să-şi facă treaba: se uită la mine. Eu clipesc.

— Nu ştiu, admit eu. Pur şi simplu mi-a trecut gândul ăsta prin cap. În prima clipă n-am ştiut ce se întâmplă, apoi, dintr-odată, am înţeles.

— La fel şi eu, spune el. Acelaşi lucru.

— Bine, dar în ce zi? Ce făceam atunci?

Nu ştiu de ce am nevoie să aflu aceste informaţii. Este ceva ce vreau să ştiu – varianta lui.

— Încerc să aflu contextul.

— Mai bine las-o moartă, da?

Înapoi la dungi.

— Mai bine fii sincer! Hai să facem lumină! Mărturiseşte-mi! Oricum va ieşi la iveală fiecare părticică urâtă din povestea asta. Mărturiseşte!

— Nu sunt îndrăgostit de altă femeie, dacă asta-ţi închipui.

Nu asta îmi închipui.

— Doar că… spune el mai departe. Am observat că le privesc cu alţi ochi.

— Pe alte femei?!

— Da. Acum mă uit la ele. Înainte nu mă uitam. Mă uitam la una dintre ele şi… mi-am dat seama că nu mă mai gândesc la tine aşa cum mă gândesc la ele.

— La alte femei?!

— Da.

Încerc să pătrund mai adânc sensul cuvintelor lui. Bocănilă se dă jos din pat şi vine la mine. Oare simte ce se întâmplă? Stă lângă uşă, la picioarele mele, şi se uită la Ryan. Mi se frânge inima. În felul ăsta aş putea ajunge să-l pierd pe Bocănilă.

— Prin urmare, ce înseamnă asta? îl întreb eu încet, cu blândeţe.

Spunând cuvintele cu voce răstită, am schimbat soarta noastră. Am pornit un tăvălug. Acum ne scot pe amândoi din această închisoare confortabilă o dată pentru totdeauna. Am de gând să rezolv această problemă. Am o mulţime de alte probleme şi ştiu că acest lucru va provoca un nou val de probleme, dar a trăi cu cineva care nu-mi place nu va mai fi una dintre ele.

Ryan vine spre mine şi mă ia în braţe. Aş vrea să mă simt mai bine, dar nu pot. Vocea lui este la fel de liniştită şi de calmă ca a mea.

— Ăsta nu poate fi sfârşitul, Lauren. Este doar o perioadă mai dificilă.

— Dar, spun eu uitându-mă la el, în sfârşit pregătită să rostesc ce se află în inima mea de atât de multă vreme. Nu te mai suport.

Se simte ca o eliberare dulce şi viscerală şi totuşi, imediat ce-mi ies vorbele din gură, aş vrea să nu fi spus nimic. Aş vrea să fiu genul de persoană care nu are nevoie ca durerea ei să fie auzită. Vreau să fiu genul de persoană care-şi poate păstra secrete sentimentele şi nu le răneşte pe ale altora. Dar eu nu sunt acea persoană. Mânia mea trebuie să-şi ia zborul. Trebuie eliberată şi lăsată să reverbereze în pereţi şi în urechile persoanei pe care ar afecta-o cel mai mult.

Ne lăsăm amândoi să alunecăm la podea. Rămânem cu spatele sprijinit de perete şi genunchii la piept, cu braţele încrucişate, postura noastră potrivindu-se perfect. Am petrecut suficienţi ani împreună pentru a şti cum să fim în sincron, chiar dacă acum nu ne dorim acest lucru. Bocănilă stă la picioarele mele, încălzindu-le cu burtica lui. Aş vrea să-l iubesc pe Ryan aşa cum îl iubesc pe Bocănilă. Vreau să-l iubesc şi să-l protejez şi să cred în el şi să fiu în stare să sar în faţa unui autobuz pentru el, aşa cum aş proceda pentru câinele meu. Dar sunt două feluri complet diferite de iubire, nu-i aşa? Nici măcar nu ar trebui să aibă acelaşi nume. Genul de iubire pe

care Ryan şi cu mine am avut-o se termină aici.

În cele din urmă, Ryan vorbeşte:

— N-am nicio idee ce vom face în continuare.

Încă stătea lângă mine, cu spatele arcuit, într-o poziţie de om învins, privind ţintă un cui care fixează o scândură din parchet.

— Nici eu.

Mă uit la el şi-mi amintesc cum mă topeam când îi simţeam mirosul. Acum stă atât de aproape de mine, încât miros aerul în linişte, să văd dacă îi percep aroma, dacă mă mai învăluie din nou acea fericire. Cred că, dacă pot respira suficient de adânc, mirosul lui îmi va intra în nări şi-mi va inunda inima. Poate că mă va molipsi din nou. Să fiu iar fericită dacă trag mirosul lui adânc în piept. Dar nu ere efect. Nu simt nimic. Ryan începe să râdă. Chiar reuşeşte să râdă!

— Nu ştiu de ce m-a apucat râsul, spune el. Este cel mai trist moment al vieţii mele.

Apoi glasul i se frânge şi lacrimile îi cad pe obraji. Se uită cu adevărat la mine, poate pentru prima dată într-un an. Repetă, încet şi intenţionat:

— Este cel mai trist moment al vieţii mele.

Pentru o clipă, cred că am putea plânge împreună. Că acest lucru ar putea fi începutul vindecării noastre. Dar, când încerc să-mi pun capul pe umărul lui, Ryan se ridică.

— Mă duc să-l sun pe proprietar, declară el. Avem nevoie de apă caldă.

— **A**m scris „terapie de cuplu”, „traiul separat” şi „căsătorie deschisă”, îi zic eu, stând aşezată la masa din sufragerie cu o foaie de hârtie în faţa mea.

Şi Ryan are o foaie de hârtie în faţa lui. Nu mă încântă ideea de căsătorie deschisă. Fac doar o sugestie. Dar eu ştiu, sunt convinsă că o căsătorie deschisă nu intră în discuţie.

— Căsătorie deschisă? întreabă Ryan, intrigat.

— Ignor-o pe ultima. Nu am avut alte idei.

— Dar nu este o idee rea, mă contrazice el şi, din clipa în care o spune, îl urăsc.

Bineînţeles că ar spune asta. Bineînţeles că ar fi primul care să se agaţe de ideea asta. Las pe Ryan să ignore faptul că am spus „Consiliere de cuplu”, dar să sară de bucurie la posibilitatea de a se culca cu alta.

— Bine, spun eu iritată. Zi-mi acum ce ai notat tu.

— OK, este el de acord şi se uită la coala lui. Am scris „întâlniri în oraş” şi „despărţire de probă”.

— Nu ştiu ce înseamnă astea.

— Ei bine, prima variantă seamănă cu ideea ta de trai separat. Am încerca doar să vedem dacă, locuind la altă adresă, am ieşi la câteva întâlniri, dar ne-am vedea mai puţin unul pe altul, poate ar funcţiona. Poate nu mai suntem aşa stresaţi. Şi

astfel am aştepta cu nerăbdare clipa întâlnirii.

— OK, şi a doua?

— Ne despărţim pentru scurtă vreme.

— Adică, terminăm definitiv?

— Ei bine, vreau să spun… începe el să explice. Adică mă mut sau te muţi tu şi vedem cum ne este pe cont propriu, fără celălalt.

— Şi apoi?

— Nu ştiu. Poate că o despărţire temporară ne-ar pregăti… ştii tu, să încercăm din nou.

— Pentru câtă vreme? Câteva luni?

— Mă gândeam că mai mult.

— Cât?

— Nu ştiu, Lauren. Iisuse! exclamă Ryan, pierzându-şi răbdarea în faţa întrebărilor mele.

Au trecut câteva săptămâni de când ne-am spus reciproc că nu ne mai iubim. Până acum am stat la pândă amândoi. Acesta este începutul scoaterii plasturelui de pe rană. Unul foarte mare şi lipicios.

— Eu doar te rog să-mi clarifici sugestia, spun eu. Nu cred că trebuie să reacţionezi ca şi cum aş fi Inchiziţia spaniolă.

— Un an. Să stăm despărţiţi un an.

— Şi să ne culcăm cu alţii?

— Da! zice Ryan de parcă ar vorbi cu o idioată. Cred că ăsta ar fi rostul.

Ryan îmi spusese clar faptul că el nu se mai gândeşte la mine aşa cum se gândeşte la alte femei. Şi asta doare. Totuşi, când încerc să

descopăr de ce doare, nu găsesc niciun răspuns. Nici eu nu mă mai gândesc la el în felul ăsta.

— Hai să vorbim mai târziu despre asta, propun eu şi mă ridic de la masă.

— Dar eu sunt gata să vorbesc despre asta acum! Nu-mi întoarce spatele!

— Te rog cât se poate de frumos, spun eu încet şi apăsat, să lăsăm discuţia asta pentru mai târziu.

— Bine! zice el furios, ridicându-se de pe scaun şi azvârlind foaia. Eu plec de aici!

Nu-l întreb unde se duce. Îmi displace faptul că este atât de previzibil. Se va duce într-un bar şi se va îmbăta. Sau va merge la film. Sau îşi va suna prietenii să joace baschet. Nu-mi pasă. Se va întoarce când va avea chef, iar atunci atmosfera din casa asta va fi atât de insuportabilă, încât deja simt că nu mai pot respira.

Stau pe canapea ore în şir şi contemplu perspectiva unui an fără soţul meu. Pare eliberator, dar înspăimântător totodată. Îmi închipui cum s-ar culca el cu altă femeie, dar imediat gândul îmi zboară la cum m-aş culca eu cu alt bărbat. Nu ştiu cine e acest om, dar îi pot vedea mâinile pe mine. Îi pot simţi buzele. Îmi pot imagina felul în care se va uita la mine, felul în care mă va face să mă simt ca singura femeie din cameră şi cea mai importantă femeie din lume. Îmi imaginez trupul lui zvelt şi părul negru, vocea gravă. Îmi imaginez nerăbdarea, aşa cum nu am

mai simţit-o de ani buni.

Când Ryan ajunge în sfârşit acasă, îi spun că are dreptate.

Că ar trebui să ne despărţim un an.

Ryan oftează zgomotos şi umerii i se pleoştesc. Încearcă să vorbească, dar vocea nu-l ascultă. Mă duc la el şi îl cuprind cu braţele, încep să plâng. Încă o dată, suntem în aceeaşi echipă. Simţim amândoi o uşurare pe care ne-am acordat-o reciproc. În fond, asta e ceea ce simţim: o uşurare imensă. Ca apa rece pe o arsură.

Când ne despărţim, Ryan se oferă să se mute el. Zice că pot păstra casa pentru un an. Eu sunt de acord. Nu mă opun. Tocmai îmi oferă un cadou. Îl accept. Stăm în tăcere pe canapea, unul lângă altul, şi ne ţinem de mână, fără să ne privim multă vreme, ore parcă. E atât de bine că nu ne mai certăm.

Apoi ne dăm seama că amândoi credeam că îl vom păstra pe Bocănilă.

Ne certăm apoi în privinţa asta până la cinci dimineaţa.

Cele mai multe dintre lucrurile lui Ryan sunt deja împachetate. Peste tot prin camera de zi şi prin dormitor sunt împrăştiate cutii pe care scrie cu markerul „Cărţi” şi „Chestii de baie”. Camionul de la firma pentru mutări este pe drum. Ryan este

acum în dormitor, sortându-şi pantofii. Pot să aud fiecare pereche cum aterizează în cutia de carton pe măsură ce este aruncată.

Îmi iau câteva lucruri şi mă pregătesc să plec. Nu pot sta aici. Nu pot să mă uit la ce se întâmplă. Mă bucur că pleacă. Chiar mă bucur. Îmi tot repet asta. Mă tot gândesc la noua mea libertate. Dar îmi dau seama că nu prea ştiu cu adevărat ce înseamnă – libertate. Nu am încă habar despre implicaţiile practice ale acţiunilor mele. Am discutat numai în principiu. Nu am vorbit despre sentimentele noastre şi despre cum va arăta noua noastră viaţă. Ne-am împotmolit în numere şi cifre. Am discutat despre cum vom împărţi contul nostru bancar. Despre cum ne putem permite să plătim două chirii sau cum Ryan să figureze în continuare pe asigurarea mea sau dacă trebuie să înregistrăm legal despărţirea noastră.

— Vom acţiona cumva atunci când va veni timpul, spusese Ryan, iar eu nu l-am contrazis.

M-am mulţumit cu răspunsul. Cu siguranţă nu-mi doresc acest lucru în scris.

I-am spus aseară lui Ryan că nu vreau să fiu aici să văd cum părăseşte casa. A fost de acord că ar fi cel mai bine dacă plec pentru weekend şi să-i las spaţiu să se mute aşa cum doreşte.

— Ultimul lucru de care am nevoie este să mă critici tu cum îmi împachetez periuţa de dinţi, mi-a zis Ryan.

Tonul îi era jovial, dar cuvintele lui erau

sincere. Se simţeau tensiunea şi resentimentele îndărătul lor. Zâmbetul lui era genul pe care-l afişează vânzătorii de maşini: pretindea că toată lumea se distrează, când, de fapt, se află la cuţite.

Îmi iau deodorantul şi loţiunea de faţă, numai lucrurile de bază ale trusei de machiaj. Înşfac şi periuţa, îi pun capacul ca să nu se murdărească şi o pun în geanta de voiaj. Ryan de obicei şi-o aruncă într-o pungă de plastic, aşa că are dreptate să se simtă în defensivă în privinţa felului în care îşi împachetează periuţa de dinţi. O face greşit. Am pus totul în geantă şi i-am tras fermoarul. Către mai bine sau către mai rău, sunt gata de plecare.

Planul meu este să mă duc direct acasă la Rachel. Ea ştie că între mine şi Ryan lucrurile nu merg prea bine. Observase deja cât de tensionată eram şi cât de des îl criticam şi cum rareori mai spuneam ceva drăguţ despre el. Dar insistasem să spun că lucrurile merg bine. Nu ştiu de ce mi-a fost atât de greu să-i mărturisesc. Cred că, în anumite privinţe, i-am ascuns totul pentru că am ştiut că dacă-i spun lui Rachel, povestea devine adevărată. O informasem deja pe Mila despre toate astea: tensiunile, certurile, dispariţia iubirii, planul de a ne separa. Din nu ştiu ce motiv, în mintea mea, dacă afla Mila, nu însemna ca totul să fie gravat în piatră. Dar, dacă i-aş fi spus lui Rachel, totul ar fi devenit oficial. Ea ar fi fost un martor. Nu pot face stânga-mprejur, pretinzând că

nu s-a întâmplat niciodată. Poate că asta e diferenţa între o prietenă şi o soră: o prietenă îţi poate asculta problemele din prezent, dar sora îşi aduce aminte şi îţi evocă tot trecutul. Sau poate că nu este o diferenţă între prietene şi surori. Poate că e diferenţa dintre Mila şi Rachel.

Dar acest lucru se întâmplă *cu adevărat.* Camionul se apropie. Şi, dacă am de gând să mă confrunt cu asta, am nevoie de Rachel, care mă va lua de mână şi-mi va spune că totul va fi bine. Ea crede în mine. Trebuie să-i mărturisesc că mariajul meu se destramă. *Că eu* mă destram. Că eu nu sunt sora mai mare care are succes. Că eu nu mai sunt cea căreia îi merge totul bine.

Îl găsesc pe Ryan în dormitor, cărând cutii cu haine. Ne-am împărţit deja mobila. Astfel suntem amândoi nevoiţi să mergem la cumpărături pe cont propriu. Acum am nevoie de un televizor nou. Ryan va avea nevoie de oale şi tigăi. Ceea ce părea un întreg este de-acum împărţit în două jumătăţi.

— OK! zic eu. Acum te las.

Ryan are prieteni care vin să-l ajute. Nu are nevoie de mine.

El nu are nevoie de mine.

— OK! zice el, căutând ceva în dulap.

Dulapul nostru. Dulapul meu. În cele din urmă se uită la mine şi văd că a plâns. Respiră şi scoate aerul afară, încercând să se controleze, încercând să preia controlul asupra sentimentelor sale.

Dintr-odată, inima mi se frânge şi mă simt copleşită. Nu-l pot lăsa aşa. Nu pot. Nu-l pot lăsa suferind.

Are nevoie de mine.

Mă duc repede la el şi îl cuprind în braţe. Îl las să-şi îngroape faţa la pieptul meu. Îl ţin strâns câtă vreme el se descarcă, apoi spun:

— Ştii ceva? E o prostie. Am de gând să rămân.

Această idee a fost prea exagerată şi absurdă. Aveam nevoie doar de un semnal de alarmă. Şi iată semnalul! Este tot ceea ce avem nevoie pentru a vedea cât de proşti am fost! Bineînţeles că ne iubim! întotdeauna ne-am iubit. Doar că am uitat pentru scurtă vreme, dar vom fi bine acum. Ajunsesem pe marginea prăpastiei, dar ne-am învăţat lecţia. Nu mai trebuie să trecem prin asta. S-a terminat. Putem termina acest experiment ciudat chiar acum şi să ne întoarcem la ce aveam înainte. Căsătoriile nu înseamnă numai o viaţă trăită pe roze, scăldaţi în razele soarelui. Ştim asta. A fost o prostie.

— Hai să dăm totul uitării! spun eu. Nu mai pleci nicăieri, scumpule! Nu mai trebuie să pleci nicăieri.

Rămâne tăcut un timp ceva mai îndelungat, apoi clatină din cap:

— Nu! zice el, ştergându-şi lacrimile. Trebuie să plec!

Mă uit uluită la el, cu braţele încă în jurul lui.

El continuă:

— Ar trebui să pleci acum! spune, îndepărtând şi ultimele urme de lacrimi.

Gata, revine tare pe poziţii.

A sosit clipa în care mă prăbuşesc. Nu mă topesc ca untul şi nu mă dezumflu ca un cauciuc. Mă sparg ca sticla, în mii de cioburi.

Inima mea este cu adevărat frântă. Şi ştiu că, chiar dacă se va vindeca, va arata diferit, se va simţi diferit, va bate diferit.

Mă ridic şi îmi iau geanta. Bocănilă mă conduce până la uşa din faţă. Mă uit la el, cu mâna pe clanţă, gata s-o apăs. Se uită în sus la mine, naiv mirat. Căci tot ce ştie el este că voi face o plimbare. Nu sunt sigură pentru cine îmi pare mai rău, pentru Ryan, Bocănilă sau pentru mine. Nu pot suporta să mai rămân nicio clipă. Nu-l pot mângâia de rămas-bun. Apăs clanţa şi ies pe uşă, închizând-o în spatele meu. Nu mă opresc să-mi trag sufletul sau să-mi revin în fire. Mă urc în maşină, îmi şterg ochii şi mă îndrept către casa lui Rachel. Nu sunt suficient de puternică să stau pe propriile picioare.

Am nevoie de sora mea.

PARTEA A DOUA

Ploaie de noiembrie

November Rain
(Guns N’Roses)

— **V**reau doar să mă asculţi, dar nu încerca să mă faci să mă răzgândesc. Nu mă judeca. Nu-mi spune că fac o greşeală, chiar dacă aşa crezi. Că

fac o greşeală, adică. Deoarece probabil că o fac. Dar am nevoie doar ca tu să mă asculţi şi apoi să-mi zici că totul va fi bine. De asta am eu nevoie, practic. Vreau să-mi zici că totul va fi bine, chiar dacă probabil nu este adevărat.

— OK!

Rachel este de acord imediat. De fapt, nu are de ales, nu-i aşa? Adică, am venit la uşa ei inopinat, la ora nouă dimineaţa într-o sâmbătă, ţipând: „Nu mă judeca!” Aşadar, trebuie să accepte.

— Nu vrei să intri? Sau… dă ea să mai întrebe ceva, însă nu aştept să termine.

— Mă despart de Ryan.

— Of, Doamne! exclamă ea uimită.

Mă priveşte câteva clipe, apoi se dezmeticeşte şi-mi deschide uşa larg să intru în casă. Intru. E încă în pijama, ceea ce este de înţeles. Probabil tocmai s-a trezit. Probabil că tocmai visa ceva frumos când am sunat la intrare.

De cum am păşit înăuntru pe lângă ea, Rachel închide uşa în urma mea. Îmi vede geanta de voiaj. Totul se leagă în mintea ei.

Îmi ia geanta de pe umăr şi o pune pe canapea.

— Ce ai făcut, vreau să spun, cum s-a ajuns aici, ce-aţi făcut…? Te simţi bine? Asta e important. Cum te simţi?

Ridic din umeri. De cele mai multe ori când ridic din umeri, o fac pentru a-mi arăta

indiferenţa. Totuşi, acum, chiar dacă acest gest înseamnă un milion de lucruri deodată, niciunul dintre ele nu este indiferenţă.

— Vrei să vorbim despre motivul despărţirii? spune calm Rachel. Sau ar trebui doar să fac nişte… Nu ştiu. Ce mănâncă oamenii atunci când divorţează?

— Dar nu divorţăm! zic eu şi mă aşez pe canapea.

— Ah! spune ea, luând loc lângă mine. Ai spus că vă despărţiţi, aşa că am presupus…

Se aşază turceşte, cu faţa spre mine. Pantalonii ei de pijama sunt cu dungi albe cu albastru şi roz-somon. Maioul are aceeaşi culoare roz-somon ca la pantaloni. Erau probabil cumpărate la set. Sora mea este genul de persoană care poartă setul împreună. Iar eu sunt exact genul de persoană care rătăceşte piesele, găsindu-le desperecheate.

— Ne despărţim, în sensul că nu ne vom mai vedea o vreme, după care mai facem o încercare.

— Prin urmare doar vă separaţi. Va fi una de probă?

— Nu.

— Deci… Lauren, ce-mi scapă aici?

— Nu trebuie să mă judeci.

— Dar nu te judec! zice ea, luându-mă de mână. Încerc doar să înţeleg.

— Luăm o pauză. Nu putem împărţi aceeaşi locuinţă. Nu ne mai suportăm prezenţa.

Privirea ei confirmă faptul că ea ştia de ceva timp, dar mă fac că nu observ.

— Dar nu divorţaţi pentru că…

Vocea ei este blândă. Cred că de asta am cea mai mare nevoie în momentul ăsta. Acum mă comport ca un câine, pentru care cuvintele în sine nu contează. Reacţionez la tonul subţire, la sunete line şi liniştitoare.

— Vreau să spun, dacă aveţi probleme de ceva vreme, dacă vă este atât de rău împreună încât să nu mai puteţi trăi unul cu altul, atunci ce vă împiedică să vă despărţiţi definitiv?

Eu iau o clipă de răgaz să mă gândesc la un răspuns. Adică, termenul „divorţ” nu a venit niciodată în discuţie.

Evident, mi-a trecut prin minte. M-am gândit să-l pomenesc, însă nu l-am scris pe acea foaie cu posibilităţi. Şi, din moment ce nu-mi pot imagina că Ryan nu s-a gândit şi el la asta, nu l-a luat în considerare şi nu a fost pe punctul de a-l rosti, înseamnă că şi pe el l-a reţinut ceva.

Cred că e important. Niciunul dintre noi nu l-a sugerat. Niciunul dintre noi nu a spus că ceea ce am clădit împreună şi acum s-a şubrezit şi nu mai funcţionează corect trebuie aruncat la gunoi.

— Nu ştiu de ce, răspund eu în cele din urmă. Pentru că am făcut o promisiune, cred. Sau, nu ştiu, sper că există a treia opţiune pentru noi, în afară de o viaţă nefericită sau renunţare totală.

Rachel se gândeşte un pic:

— Aşadar, cât va dura această pauză?

Rosteşte cuvântul „pauză” ca şi cum ar fi un cuvânt nou pe care l-am inventat eu.

Inspir. Expir.

— Un an.

Hotărârea începe să se topească şi calmul să dispară. Adevărata durere provocată de faptele mele începe să-mi pătrundă în suflet, la fel cum soarele care, dacă străluceşte suficient de puternic, pătrunde printre norii groşi ai unei zile mohorâte.

Rachel îşi dă seama că îmi vine să plâng înainte ca lacrimile să-mi apară în ochi, aşa că se înmoaie şi devine exact acea Rachel de care am nevoie. Nu-şi mai doreşte să afle toate detaliile, ci vrea doar să mă ţină în braţe şi să-mi spună că totul va fi bine, chiar dacă nu va fi. Deci asta face acum, mă îmbrăţişează şi mă mângâie pe păr. Şi spune ce-am aşteptat toată dimineaţa să aud:

— Chiar va fi bine! Ştiu că m-ai rugat să spun asta, dar chiar este adevărat. Totul va fi OK!

— De unde ştii?

Nu ar trebui să întreb astfel de lucruri. Doar eu i-am zis să spună ceva. Şi ea a spus. Nu o pot obliga. Nu pot s-o determin să spună ceva care nu se află în scenariul închipuit de mine. Dar ea pare atât de încrezătoare acum, atât de sigură că voi fi OK, încât vreau să aflu mai multe despre această versiune a mea pe care o vede ea. Oare cum Lauren din imaginaţia ei va fi OK? Şi cum aş putea

eu să mă asemăn mai mult cu acea Lauren?

— Ştiu că va fi bine pentru că orice se sfârşeşte cu bine. Şi dacă nu va fi aşa, nu înseamnă că ăsta e sfârşitul.

Mă trag puţin înapoi şi mă uit la ea.

— Asta nu-i o replică din telenovelele la care te uiţi?

Rachel ridică din umeri.

— Doar pentru că e dintr-o telenovelă nu înseamnă că nu este adevărat.

— Nu, admit eu şi mă aşez cu capul în poala ei. Cred că ai dreptate.

— Şi ştii ce mai ştiu?

— Ce?

— Că ai înaintea ta un an minunat.

— Mi se pare greu de crezut. Împlinesc treizeci de ani şi sunt pe punctul de a divorţa.

— Am crezut că nu este vorba despre divorţ.

Îmi dau ochii peste cap.

— Este o hiperbolă, Rachel! O chestiune retorică.

Adopt o atitudine de superioritate atunci când mă simt foarte nesigură. Cred că problema este că nu ştiu cât de mult este vorba despre o hiperbolă. Le spun tuturor cu hotărâre, inclusiv surorii mele, că nu se va întâmpla aşa ceva. Dar dacă va fi aşa? Adică, dacă vom divorţa?

— Nu, vorbesc serios! spune ea. Începutul este mai greu. Dar te cunosc şi ştiu că tu nu faci lucruri pe care trebuie să le faci. Tu nu priveşti

toate astea cu superficialitate. Şi nici Ryan. E un om bun. Şi tu eşti un om bun. Iar dacă amândoi aţi considerat că acest lucru a fost o idee bună înseamnă că este o idee bună. Şi ideile bune nu sunt niciodată proaste.

Rămânem câteva clipe în tăcere, după care izbucnim în râs.

— OK, ultima parte a argumentului nu s-a înţeles prea bine, dar ştii ce am vrut să spun.

Mă uit în sus, iar ea coboară privirea spre mine. Întotdeauna îmi dau seama ce vrea să spună. Întotdeauna ne-am înţeles bine. Am avut întotdeauna felul nostru de a crede una în alta. Trebuie să cred şi acum.

— Mă bucur că eşti aici. Nu că te afli în situaţia asta, evident. Dar mă bucur că eşti aici.

— Da?

— Da, e plăcut să te văd doar pe tine.

— Fără Ryan?

— Da. Îmi place Ryan, dar pe tine te iubesc. Aşa că va fi plăcut să te am un an doar pe tine.

Rachel stăpâneşte mai bine cuvintele decât crede, întrucât, pentru prima dată, pot şi eu să întrezăresc ceva ce să aştept cu nerăbdare în acest an. Va fi plăcut să mă am un an doar pe mine.

*

— Deci, întrebarea delicată, îmi zice Rachel.

Suntem la masa din bucătărie. A pregătit pâine prăjită cu scorţişoară, peste care a adăugat

frişcă proaspătă. Vreau să fac o poză, căci arată minunat. Îmi aşază farfuria în faţă, moment în care nu mai pot să ascult ce vorbeşte. Ştiu că va fi şi mai bună la gust decât pare. Ceea ce spune multe. Dar acesta este punctul forte al lui Rachel. Ea face clătite pufoase Oreo. Face clătite roşii cu umplutură de cremă de brânză. Nu poate face o mâncare simplă sau măcar ouă, dar când vine vorba să folosească zahărul sau smântână, este cea mai bună.

— Arată incredibil! spun eu, înşfăcând furculiţa.

Apăs capătul ei într-un colţ al feliei şi îl răsucesc până eliberez o bucăţică din pâine. Are exact gustul pe care mi l-am imaginat. Pare că totul este minunat.

— O, Doamne! exclam eu.

— Ştiu!

Rachel nu are absolut nicio reţinere să admită că ce a preparat are un gust nemaipomenit. Dar admite ca şi cum ea n-ar fi avut nimic de-a face cu acesta. Poţi să-i spui că prăjitura ei cu dovleac este cel mai delicios lucru pe care l-ai gustat vreodată, iar ea îţi va replica ceva de genul: „O, mie-mi spui?! Cazi de-a dreptul în păcat pentru ea!” Şi ai impresia că aduce complimente reţetei, nu propriei persoane.

— Aşadar, care era întrebarea ta delicată? o întreb după ce termin de mestecat.

— Păi, spune ea în timp ce linge frişca de pe

furculiţă, cine îl ia pe…?

Face o pauză, după care pare să abandoneze ideea. Nu ştie cum s-o spună.

— Pe Bocănilă? o ajut eu. Cine îl ia pe Bocănilă?

— Da, cine îl ia pe Bocănilă?

Respir adânc.

— Îl iau eu în primele două luni, ca să nu fie o schimbare bruscă pentru el.

Mă simt ca o proastă când spun asta. Ryan şi cu mine ne purtăm de parcă Bocănilă ar fi un copil, ceea ce este jenant, însă Rachel nici nu clipeşte.

— Şi apoi îl ia Ryan?

— Da, timp de două luni. După care vine ianuarie, când vom renegocia.

— Am înţeles.

— Pare o prostie, nu-i aşa?

Adevărul este că am acceptat cu bucurie propunerea lui Ryan. Asta însemna că, orice-ar fi, aveam să ne întâlnim după două luni, ceea ce îmi oferea un sentiment de siguranţă, asemenea roţilor ajutătoare de la bicicletă.

— Deloc, zice Rachel fără să mă privească. Continuă să mănânce micul dejun. Deloc. Toată lumea îşi rezolvă problemele într-un mod personal.

— Ei bine, atunci ce? sunt eu curioasă.

Rachel pare… nu ştiu… i se citeşte ceva pe chip. Pare să-mi ascundă ceva.

— Adică?

— La ce te gândeşti acum şi nu vrei să-mi spui?

— Am crezut că trebuie să-ţi ofer tot sprijinul! sare Rachel, pe jumătate râzând, dar bătând în retragere. Nu pot să-ţi dezvălui fiecare gând care-mi trece prin cap şi, în acelaşi timp, să-ţi spun tot ce vrei să auzi.

Mă apucă râsul.

— Da, bine! cedez eu.

Stăm tăcute câteva clipe. Am devorat toată mâncarea. Nu mai am nimic de făcut decât să mă holbez la farfuria goală, încerc să plimb firimiturile cu furculiţa.

— Totuşi, despre ce e vorba?

Vreau să ştiu. Nu sunt sigură de ce. Poate că am nevoie să aflu adevărul mai mult decât am nevoie să aud ceea ce vreau să aud. Poate că nu există un moment în care să nu avem nevoie de adevăr. Sau poate că avem cel mai mult nevoie de adevăr chiar în momentele în care credem că nu vrem să-l auzim.

— Spune-mi, te rog! îi pot face faţă.

Rachel oftează.

— Eu doar… începe ea, apoi se uită la mine. Îmi pare rău pentru Ryan.

Nu sunt sigură ce am crezut că o să spună, dar nu la asta mă gândisem. Mă aşteptasem la ceva legat de Bocănilă, că iau lucrurile prea în serios în privinţa lui. Sau să-mi sugereze ca eu şi

Ryan să mai facem o încercare. Mă aşteptasem să-mi spună că temerea mea este, de fapt, adevărată: că mă smiorcăi precum un bebeluş şi că orice căsnicie are greutăţile ei şi că ar trebui să tac şi să mă duc acasă şi să renunţ la prostiile astea, pentru că a nu fi fericită nu este o problemă reală. Dar ea nu spune asta. De fapt, ea îmi zice:

— Adică… şi-a pierdut soţia, casa şi câinele, toate în aceeaşi zi.

Nu ripostez, ci doar mă uit atent la ea. Apoi încerc să asimilez această idee.

Are dreptate. L-am iubit atât de mult pe omul ăsta! înainte făceam tot posibilul să mă asigur că are tot ce-şi doreşte. Când am devenit persoana care i-a luat totul? încep să plâng. Îmi las capul pe masă şi Rachel se repede lângă mine.

— Îmi pare rău! îmi pare rău! Vezi?! Nu mă pricep la asta. Nu sunt bună deloc. Sunt cea mai de rahat la asta. Eşti un om bun şi faci ceea ce trebuie.

— Îl iau cu mine pe Bocănilă doar pentru două luni, spun eu. Totul va dura doar un an.

— Ştiu! îmi zice Rachel, ţinându-mă strâns pe după umeri. Ryan este bine. Ştiu că e bine. Este genul acela de bărbat care este întotdeauna bine.

— Crezi că este bine? o întreb ridicându-mi capul de pe masă.

Mă simt groaznic să-mi închipui că el este bine. Aproape la fel de groaznic ca atunci când mi l-aş imagina nefericit. Nu pot suporta gândul că

este OK, dar nici că nu este OK.

— Nu, spune Rachel.

Simt că doreşte cu disperare să încheie această conversaţie. Nu poate rosti cuvintele potrivite şi o ştie prea bine, de aceea este probabil puţin iritată din cauza situaţiei în care am pus-o.

— Ryan este bine în sensul că „va fi bine”, nu că acum este aşa.

— Ai dreptate, spun eu încercând să-mi revin. Vom fi amândoi bine.

— Corect! zice ea, agăţându-se de tonul calm al vocii mele. Veţi fi bine!

Aşadar acesta este scopul meu: să fiu bine.

Sunt bine.

Ryan este bine.

Vom fi bine.

Într-o zi, toate vor fi bune.

Există o mare diferenţă între ceva care este bine şi ceva care *va fi* bine, dar eu mă hotărăsc să pretind deocamdată că înseamnă unul şi acelaşi lucru.

— Ştii că în curând va trebui să-i spui şi mamei.

— Ştiu.

— Şi lui Charlie. Dar cine ştie cum va reacţiona, încuviinţez din cap, deja pierdută în imaginaţia mea. Mă gândesc cum să le spun şi cum Charlie ar reacţiona cu o glumiţă. Dacă mama va fi dezamăgită de mine. Dacă şi ea va considera la fel ca mine acum: că am dat-o-n bară. După

vreme îmi dau seama că astfel de gânduri nu duc nicăieri.

— Ştii ceva? zic eu.

— Ce?

— Vor fi şi ei bine.

Rachel îmi zâmbeşte:

— Da, vor fi. Vor fi bine.

Mă întorc acasă duminică seara la şapte, exact la ora stabilită de comun acord cu Ryan. Am ştiut că va fi plecat. Asta fusese şi ideea. Dar, de cum deschid uşa casei goale, mă izbeşte faptul că el nu mai este aici. Sunt singură.

Casa arată de parcă ar fi fost jefuită. Ryan nu a luat nimic în plus faţă de ce am căzut de acord şi, totuşi, simt de parcă ar fi luat tot ce aveam împreună. Sigur, mobilierul de bază este la locul lui, dar unde sunt DVD-urile? Unde este raftul de cărţi? Unde este harta Los Angeles-ului, pe care o înrămaserăm amândoi? Au dispărut toate.

Bocănilă aleargă la mine, cu urechile lui maro fluturând, iar eu cad pe jos când se izbeşte cu labele de şoldurile mele şi-mi pierd echilibrul. Lovesc podeaua din lemn de esenţă tare cu un bufnet surd, dar abia dacă simt ceva. Tot ce pot să simt este dragostea acestui câine care-mi linge faţa, sărind pe mine. Îmi împunge urechile cu nasul. Pare atât de fericit să mă vadă! Sunt acasă,

însă nu arată ca altă dată. Totuşi este casa mea.

Mă duc până în spate să-l hrănesc pe Bocănilă, care stă pur şi simplu şi se uită la mine câteva clipe, apoi începe să mănânce.

Aprind lumina în sufragerie şi văd un plic care-mi anunţă plecarea lui Ryan. Nu mă aşteptam să-mi lase ceva, însă, văzându-l acolo, dau fuga şi îl desfac. Ce mai este de spus? Vreau să ştiu ce a mai rămas de spus. Mâinile mele rup plicul înainte de a primi comanda de la creier.

Scrisul lui este atât de copilăresc. În scrisul de mână al bărbaţilor rareori poate fi identificat vreun semn de masculinitate. Îl recunoşti doar printr-o lipsă de rafinament. Probabil că de prin clasa a şasea încep să fie preocupaţi de alte lucruri.

Dragă Lauren,

Să nu crezi greşit: eu chiar te iubesc. Doar pentru că nu mai simt iubirea în inima mea, nu înseamnă că nu este acolo. Ştiu că e acolo. Plec pentru că am de gând s-o găsesc. Îţi promit.

Te rog să nu mă suni sau să-mi trimiţi mesaje. Simt nevoia să fiu singur. La fel şi tu. Am vorbit serios în privinţa acestui timp petrecut departe unul de altul. Chiar dacă e greu, trebuie să o facem. Este singura cale prin care putem ajunge la ceva mai bun. Dacă mă suni, nu voi răspunde. Nu vreau să dau înapoi. Nu mă voi întoarce la ceea ce am avut.

În această ordine de idei, am vrut să-ţi urez „La mulţi anii” de pe-acum, chiar dacă ţi-o spun cu câteva săptămâni în avans. Ştiu că al treizecilea an va fi unul greu, dar va fi şi unul bun şi, din moment ce nu voi vorbi cu tine în acea zi, am vrut să ştii că mă voi gândi la tine.

Să te porţi frumos cu băiatul meu, Bocănilă. O să te sun peste două luni, pentru a discuta când pot să-l iau. Poate ne întâlnim la un popas, ca o pereche de părinţi divorţaţi – chiar dacă nu suntem niciuna, nici alta.

Cu dragoste,
Ryan
P. S. Am hrănit fiara chiar înainte de a pleca.

Mă uit la Bocănilă, care este acum la picioarele mele, urmărindu-mă.

— Măi, şmecher mic! Tu mâncaseşi deja!

Citesc scrisoarea iar şi iar. Descompun cuvintele. Mă rănesc, dar totodată îmi dau speranţă. Mă fac să plâng de supărare. În cele din urmă, împăturesc la loc scrisoarea şi o arunc la coş. Apoi o privesc cum zace acolo, în vârful grămezii de gunoi. Cred că am greşit s-o arunc, ar fi trebuit s-o păstrez. Ar trebui s-o pun într-un album al relaţiei noastre.

Mă duc în dormitor şi mă uit după cutia de pantofi pe care o ţin pe raftul de sus. Nu pot să ajung singură la ea. Iau un scaun din debaraua de

pe hol şi mă întorc la dulapul din dormitor, întinzând degetele să ating marginea cutiei. Aceasta cade pe placa de jos a dulapului, deschizându-se. Hârtiile din ea se fac evantai pe covor: bilete rupte, post-it-uri vechi, fotografii decolorate. Apoi găsesc ce căutam.

Prima scrisoare pe care Ryan mi-a scris vreodată, la câteva săptămâni după ce ne-am întâlnit în sala de mese. A scris-o pe o foaie de caiet. Pagina a fost îndoită de atât de multe ori, încât trebuie s-o netezesc ca să o pot citi.

LUCRURI CARE-MI PLAC LA TINE:

1. *Când spun ceva amuzant, tu râzi atât de tare încât începi să cotcodăceşti.*
2. *Cum, zilele trecute, ai folosit expresia „să mă trăsnească dacă…”*
3. *Fundul* tău. *(îmi pare rău, dar aşa stă treaba.)*
4. *Că ai crezut că* chili con carne *însemna „chili cu porumb”.*
5. *Că eşti mai inteligentă, mai amuzantă, mai frumoasă şi mai grozavă decât orice fată pe care o cunosc.*

Câteva săptămâni mai târziu, el a observat că am păstrat-o. A găsit-o în biroul meu din camera de cămin. Iar când nu m-am uitat, el a tăiat „plac” şi a înlocuit cu „iubesc”. „Lucruri pe care le iubesc la tine”.

A adăugat un al şaselea motiv în josul paginii, scris cu altă culoare.

6.Că tu crezi în mine. Şi că te simţi atât de bine. Şi că vezi lumea ca pe un loc frumos.

Acesta a fost motivul pentru care am folosit o cutie de pantofi. Dar… nu pot pune în această cutie scrisoarea pe care mi-a lăsat-o în seara asta când a plecat. Pur şi simplu nu pot. Ea trebuie să rămână în coşul de gunoi.

Am aşezat totul înapoi în cutie. Am pus cutia la locul ei. Mă spăl pe dinţi. Mă îmbrac în pijamale. Mă bag în pat.

Îl strig pe Bocănilă, care vine în fugă şi se tolăneşte lângă mine. Sting lumina şi rămân pe întuneric cu ochii deschişi. Stau trează atât de multă vreme încât ochii mei se adaptează la vederea nocturnă. Întunericul pare să se estompeze; ceea ce era negru beznă se transformă într-un gri translucid şi văd că, deşi am un trup cald lângă mine, sunt singură în această casă.

Nu sunt tristă. Nu sunt nici măcar melancolică. Sunt de fapt speriată. Pentru prima dată în viaţa mea eu sunt singură. Sunt o femeie singură în casa ei pustie, în miez de noapte. Dacă ar veni un hoţ peste mine, aş depinde de un Labrador prietenos şi de propriile puteri. Dacă aş auzi un zgomot ciudat, eu sunt cea care trebuie să investigheze. Mă simt ca în copilărie, când stăteam lângă focul de tabără şi ascultam poveşti cu fantome.

Ştiu că sunt bine. Dar cu siguranţă nu mă simt aşa.

Luni dimineaţa mă întorc la serviciu şi sunt surprinsă că nu sunt nevoită să vorbesc despre toate astea. Oamenii ştiu că sunt căsătorită, dar rareori se discută despre aşa ceva. La întrebări de genul „Cum a fost în weekend?” sau „Te-ai distrat?” se răspunde cu uşurinţă sincer, păstrând în acelaşi timp detaliile importante pentru mine. „Foarte bine. Dar tu?” şi „Am petrecut timp cu sora mea. Tu?” fac o treabă bună. Până la prânz deja am învăţat că poţi evita aproape orice întrebare despre viaţa personală, transformându-te în cea care pune mai multe întrebări.

Însă Mila mă cunoaşte. Mă cunoaşte aşa cum sunt eu cu adevărat. Mi-a fost confidentă de luni bune. Ea ştie totul. Când ne urcăm în maşină să mergem în pauza de prânz, îmi vorbeşte pe un ton grav, devenind ea însăşi:

— Aşadar, zice ea în timp ce pune maşina în mişcare, cum o mai duci?

— Bine… Chiar sunt bine. Weekendul ăsta a fost groaznic şi am plâns mult. Am petrecut toată noaptea de sâmbătă în patul surorii mele, plângând, în timp ce ea a urmărit la televizor un film cu zombi. Dar aseară m-am întors acasă şi… acum sunt OK.

— Aha! Şi te-ai lăfăit în pat? Ţi-ai pus nişte vin şi ai făcut o baie fără să te mai deranjeze cineva?

Mila era de cinci ani împreună cu partenera ei, Christina. Au doi gemeni în vârstă trei de ani. Ceva îmi spune că astea sunt fanteziile ei.

— Ei, nu chiar. Doar… am ajuns acasă şi m-am băgat direct în pat.

Găseşte un loc de parcare în apropierea intrării în restaurant şi ne îndreptăm către el.

— Dacă aş fi în locul tău, aş profita din plin. Un an pare o perioadă foarte lungă, dar rahatul ăsta trece atât de repede! Acum ai libertate! Ai o viaţă de trăit. Poţi face totul în jurul tău să miroasă bine. Îţi poţi cumpăra chiar o cuvertură înflorată.

— Christina nu te lasă să-ţi pui cuvertură înflorată?

— Urăşte imprimeul înflorat. Iubeşte florile! Dar detestă florile imprimate.

Pare o prostie, dar, dintr-odată, cuvertura înflorată devine un obiect al dorinţei. N-am trăit niciodată singură în viaţa mea de adult. Am împărţit întotdeauna dormitorul cu acest om. Dar acum pot cumpăra o pătură cu o floare uriaşă imprimată în mijlocul ei. Sau un arc. Sau, nu ştiu, ce este de fată şi bărbaţilor nu le place? Pe aceea o vreau! Vreau să-mi savurez feminitatea. Vreau să cumpăr ceva roz pur şi simplu pentru că pot s-o fac. Nu trebuie să-mi justific cheltuiala nimănui. Nu trebuie să pledez pentru că am nevoie de o

nouă pilotă. Mă duc direct să-mi cumpăr una.

— Ce naiba am aşteptat? spun eu. De ce nu m-am pus pe redecorat chiar din clipa în care a plecat?

— Gata, ştiu! sare Mila. Trebuie să mergi la cumpărături imediat după ce termini serviciul. Cumpără toate rahaturile pe care ţi le-ai dorit întotdeauna şi pe care el le considera nişte prostii.

— Aşa o să fac!

Mila îmi întinde palma să batem Cuba. Mâncăm apoi sandviciurile şi reuşim să vorbim despre alte lucruri. Nu-l aducem pe Ryan în discuţie decât atunci când Mila parchează maşina înapoi în campus.

— Te invidiez! zice Mila. Dacă ar pleca de-acasă Christina, mi-aş aprinde o lumânare de vanilie în fiecare cameră. Aş merge în fiecare încăpere şi aş… Adulmecă aerul de câteva ori. Ahhhh! exclamă ea, apoi, ca şi cum tocmai i-ar fi trecut prin minte ideea: Nu mai trebuie să porţi chiloţi sexy şi incomozi, îţi poţi pune unii mari şi confortabili!

Pufnesc în râs:

— Tu nu porţi lenjerie confortabilă?

— În fiecare zi port sutien şi chiloţi de dantelă, la set, spune Mila. Ca să-mi fac femeia *fericită.* Apoi, bate în retragere: N-am vrut să spun că tu nu l-ai făcut fe… îmi pare rău. Făceam doar o glumă.

Eu râd din nou.

— Nu-i bai! Dar eu încă nu-mi revin din surpriză, porţi lenjerie sexy în fiecare zi.

Mila ridică din umeri.

— Ei îi place. Iar mie îmi place pentru că îi place ei. Dar te invidiez că acum poţi purta chiloţi de bunicuţă.

— Dar nici măcar nu ştiu dacă am chiloţi de babă. Adică, eu port zilnic lenjerie normală. A, stai! zic eu, amintindu-mi. Am o pereche pe care n-o îmbrăcam pentru că Ryan făcea mereu mişto de mine. Îi numea chiloţi paraşută.

— Şi sunt superuriaşi? Acoperire completă? De parcă-ai fi înveşmântată într-un nor?

— Îmi plăceau la nebunie!

— Atunci du-te acasă şi pune-i pe tine, fată! Acum e timpul tău!

Timpul meu. Da, este timpul meu.

După serviciu, mă duc la cumpărături şi-mi iau o pernă albă, mare şi pufoasă, două cuverturi vărgate şi o husă de pat trandafirie, având desenat pe ea conturul unui mac imens. Mă uit acum la pat şi văd că arată exact ca într-o revistă. Este atât de drăguţ!

Fac un duş, folosind toată apa caldă, cântând cât mă ţinea gura, căci nimeni nu mă aude. După ce ies din baie, mă usuc cu prosopul şi mă îndrept spre dormitor. Caut în fundul sertarului de sus, dincolo de bikinii minusculi şi de tanga pentru ocazii speciale, şi-i găsesc. Chiloţii mei paraşută.

Îi pun pe mine şi stau aşa, în mijlocul

dormitorului. Nu sunt chiar atât de magici cum mi-i aminteam. Îi simt ca pe orice lenjerie normală. Apoi mă uit în oglindă şi îmi dau seama despre ce vorbea Ryan. Se deformau la fund şi între picioare, între coapse şi banda lată de elastic ce-mi venea până la buric puteam purta orice, chiar şi un scutec.

Acum mă uit la pat cu alţi ochi. Nici măcar nu-mi plac modelele florale. Ce naiba fac? Mie îmi place albastrul. Galbenul. Verdele. Nu-mi place rozul. Niciodată nu mi-a plăcut rozul. Această „libertate” începe repede să se simtă ca un lucru atât de mărunt. De astea m-am lăsat eu entuziasmată? De achiziţionarea unei pături înflorate? De nişte chiloţi largi?

Mila nu poate aprinde o lumânare în casă, deoarece Christinei nu-i plac lumânările, iar dorinţa de a o face pe Christina fericită este mai importantă decât nişte lumânări nenorocite. Ăsta e adevărul. Că doar nu o ţine legată cu cătuşe. Ea vrea să fie cu Christina. Preferă să fie cu ea, fără lumina lumânărilor. I s-ar frânge inima fără ea, iar lumânările n-ar fi nimic mai mult decât o compensaţie. Căci asta şi este: o compensaţie.

E doar un lucru mărunt, bun într-o situaţie cu totul de rahat.

Charlie mă sună într-o seară. E cam târziu

pentru un telefon obişnuit. Sar să răspund, cu inima tresăltând. Sunt convinsă că e Ryan. Sunt îmbrăcată într-un tricou şi lenjeria intimă. Pe tricou am o pată de cafea. E acolo de câteva zile. Atunci când nu te observă nimeni îţi dai seama cât de dispus eşti să stai cu haine murdare.

Când mă uit la telefon şi văd că e Charlie şi nu Ryan, sunt surprinsă cât mă întristează această descoperire. Apoi, brusc, mă îngrijorez. Pentru că Charlie nu mă sună niciodată. Nu este nici măcar pe acelaşi fus orar cu mine.

Charlie a plecat din LA în clipa în care i s-a ivit ocazia. S-a dus în nord, la Washington pentru studii. Apoi s-a dus în est în Colorado. În ultimul an a poposit în Chicago. Sunt sigură că în curând ne va spune că se mută în cel mai îndepărtat colţişor din Maine.

— Charlie?

— Salut!

Vocea lui este morocănoasă şi răguşită. Şi-a petrecut anii adolescenţei ascunzând ţigările de noi. Când Rachel şi cu mine ne-am dat seama, pe când el avea vreo şaptesprezece ani, nu ne-a venit să credem. Nu numai că fuma, ci şi că nu ne spusese nimic. Înţelegeam să nu-i fi spus mamei, dar nouă? Să nu ne mărturisească el aşa ceva? S-a lăsat de fumat acum câţiva ani.

— Te-am trezit?

— Nu. Nu dormeam. Ce faci?

— Bine, zice el. Sunt bine. Tu ce mai faci?

— Păi… zic eu şi respir adânc, încercând să mă hotărăsc ce să-i spun şi cum să-i spun. Sunt binişor.

Cred că nu vreau să-i spun nimic.

— Binişor?

— Da, binişor.

— Păi, nu asta am auzit eu. Am auzit că di-vorţaţi!

Scârba de Rachel!

— Rachel ţi-a spus?

— Nu, ripostează Charlie, dând să explice.

— Ba Rachel trebuie să-ţi fi spus. Nimeni altcineva nu ştie.

— Calmează-te, Lo! Ryan mi-a spus.

— Ai vorbit cu Ryan?

— *Este* cumnatul meu! îmi închipui că e normal să vorbesc cu el.

— Sigur, doar că…

— L-am sunat şi mi-a spus că di-vorţaţi.

— De ce trebuie s-o zici întruna pe silabe? Şi nu divorţăm. Ryan a zis asta? Ţi-a zis el că divorţăm?

Îmi dau seama din voce că intru în panică.

— A spus că luaţi o pauză. Iar când l-am întrebat dacă e vorba de separare de probă, a zis că da.

— Ei bine, este altceva, nu crezi? Nu e ca o separare oficială.

— Lauren, cunoşti măcar un singur cuplu care să se fi separat şi apoi să se fi împăcat? Toţi

divorţează!

— De fapt, ce vrei, Charlie? Sau m-ai sunat doar ca să mă faci să-mi doresc să mor?

— Păi, vreau două lucruri. Să văd dacă eşti bine şi dacă te pot ajuta cu ceva.

— Sunt bine. Mulţumesc. Şi care e al doilea?

— Ei, aici lucrurile devin mai complicate.

— Sună promiţător, spun eu.

M-am băgat din nou în pat.

— Motivul pentru care l-am sunat pe Ryan a fost că mama s-a gândit să-ţi organizeze o petrecere surpriză.

Totul pare o glumă proastă.

— Ce amuzant!

— Nu, fraiero, vorbesc serios!

— De ce ar face asta?

M-am dat din nou jos din pat. Când sunt nervoasă mă plimb de colo-colo.

— Ea crede că noi nu facem suficiente lucruri tradiţionale, bănuiesc. Şi-atunci vrea să organizeze o petrecere.

— La ea acasă?

— La ea acasă.

— Şi care e rolul tău?

— Mă pune să vin şi eu.

— Adică să vii cu avionul de la Chicago doar ca să asişti la cea de-a treizecea mea aniversare?

— Crede-mă, nu aş face-o dacă nu mi-ar plăti biletul.

— O, ce simpatic eşti!

— Nu, ce vreau să spun e că tu urăşti zilele de naştere. Ştiu asta. Am încercat să i-o spun şi mamei. Dar nu mă ascultă. Şi ai noroc că am vorbit cu ea înainte de a-l suna pe Ryan. Mi-a spus că o să-l sune mâine, aşa că i-am zis că o voi face eu, că tot intenţionam să-l sun. Ceea ce, se pare, a fost un lucru bun. Şi sunt convins că nu vrei ca mama să afle în modul în care am aflat eu.

— Oare Rachel ştie?

— Despre petrecere?

— Da.

— Mă îndoiesc. Mama abia m-a informat acum câteva ore. Ea a zis că totul depinde dacă pot eu veni şi dacă Ryan te poate aduce la ea fără să bănuieşti nimic, de aceea am vorbit eu cu el.

— Cred că a fost o conversaţie incomodă, zic eu, liniştindu-mă în cele din urmă. Cu Ryan, vreau să spun.

— N-a fost cea mai bună. Totuşi, a întrebat de tine.

— Serios?

— Mda, m-a întrebat ce mai faci. Şi a trebuit să mă scuz şi să zic: „Frate, eu nici n-am ştiut că voi v-aţi despărţit. De unde era să ştiu?”

Pufnim amândoi în râs, apoi simt nevoia să-l lămuresc:

— Nu ne-am despărţit.

— Da, sigur că da! Ia ascultă, trebuie să-i spui mamei înainte de petrecere. O să întrebe unde este Ryan şi o să fie ciudat şi, oricum, am vrut să

te avertizez. Adică, ai trei săptămâni la dispoziţie. Înseamnă ceva timp.

— Corect! Ei, mă bucur că vii acasă!

— Mda! Va fi drăguţ să vă văd. După o clipă de tăcere adaugă: Şi, Lauren, am înţeles că o ai pe Rachel alături… dar să ştii că mă ai şi pe mine. Sunt lângă tine. Te iubesc, să ştii!

Tocmai pentru că fratele meu poate fi afurisit, este capabil să te facă să te simţi mult mai bine. Când spune că te iubeşte, o spune din suflet. Când spune că va fi mereu acolo pentru tine, o face din suflet.

— Mulţumesc. Mulţumesc. Voi fi OK.

— Glumeşti? Vei fi bine! spune el.

O replică ce de data aceasta înseamnă mai mult decât în alte dăţi când am auzit-o rostită.

Încheiem convorbirea şi mă întorc în pat. Sting lumina, îl iau în braţe pe Bocănilă şi încerc să aţipesc, dar sună telefonul din nou. Ştiu cine este înainte să mă uit la ecran.

— Bună, Rach! spun eu.

— Mama îţi organizează o petrecere surpriză, mă anunţă. Vocea ei nu are doar o nuanţă de bucurie că nu e ea în locul meu, ci este făcută din acea bucurie. Se simte de la o poştă.

— Ştiu. Tocmai am vorbit cu Charlie.

— Îi cumpără bilet de avion numai ca să fie şi el prezent.

— Ştiu. Tocmai am vorbit cu el.

— Îi aduce şi pe bunica Lois şi pe unchiul

Fletcher.

— Da? Asta n-am ştiut.

— Se pare că vrea ca toată lumea să-i cunoască noul iubit.

— Are un nou iubit?!

— Tu chiar n-o mai suni deloc pe mama?

Este adevărat că nu am mai vorbit cu mama de săptămâni bune. Locuieşte la treizeci de minute distanţă, dar este foarte uşor să eviţi pe cineva, dacă nu răspunzi la telefon.

— Îl cheamă Bill. Şi cred că e mecanic.

— Mecanicul ei?

— Habar n-am, spune Rachel. De ce contează?

— Nu ştiu. Pur şi simplu n-o pot vedea mama dându-se la mecanicul ei.

— Ea zice că e sexy.

— Sexy?!

— Da. Aşa zice. Sexy!

— Ce ciudat!

— O, este uimitor, încântător de ciudat!

— Mă duc la culcare, îi spun. Trebuie să-mi las visele să facă ordine în gânduri.

— OK! Dar trebuie să-i spui mamei că v-aţi despărţit, nu? Adică, trebuie s-o faci înainte de petrecere. În caz contrar, va fi un dezastru.

— Când a dat ultima oară mama o petrecere?

— N-am idee. A fost cu siguranţă pe la începutul anilor ’90.

— Exact. Deci, va fi un dezastru, indiferent ce fac eu.

— Crezi că va avea şi un castron cu punci?

— Poftim?!

— N-ai vedea-o pe mama în stare să ofere un castron cu punci?

Şi, din nu ştiu ce motiv, este cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit toată ziua. Fără nicio îndoială, mama va avea un castron cu punci.

— OK, acum chiar mă duc la culcare.

— Ghirlande. Pun pariu că vor fi şi ghirlande.

— Mă duc să mă culc.

— Vrei să fie ghirlande?

— Nu cred că e nevoie.

— A, corect! OK, pe cinci dolari că vor fi ghirlande!

— Mă duc la culcare, îi amintesc pentru ultima dată.

— Da, bine. Spun doar… cinci dolari că vor fi ghirlande. Te bagi sau nu?

— Dar ce problemă ai tu?

— Te bagi sau nu te bagi?

— Da, mă bag! Noapte bună!

— Noapte bună! spune Rachel în cele din urmă şi închide.

Îmi las capul în jos şi-l miros pe Bocănilă. Pute îngrozitor.

Câinii miros atât de urât şi, totuşi, să-l adulmec pe Bocănilă mi se pare minunat. El miroase sublim pentru mine. Închid ochii şi mă las purtată de somn pe când creierul meu încearcă să dea un sens tuturor acestor veşti. Visez că ajung

la petrecerea de ziua mea şi toată lumea ţipă: „Surpriză!” O văd pe mama flirtând cu un tip îmbrăcat ca un şofer de curse. Rachel şi Charlie sunt şi ei acolo. Apoi, în vreme ce ţipetele se domolesc, mă uit prin mulţime şi-l văd pe Ryan. Îşi face loc să vină la mine. Mă sărută şi spune: „N-aş fi putut lipsi de la ziua ta”.

Când mă trezesc, ştiu că e un vis. Dar nu pot să nu sper că este posibil, doar posibil, să fie o premoniţie.

— **D**eci, draga mea, ce planuri ai pentru ziua ta? Măreaţa cifră 3–0 se apropie! zice mama când răspund la telefon.

Vocea ei este veselă. Mama este mereu veselă. Mama este tipul de femeie care rareori admite că e nefericită, care crede că poate păcăli pe toată lumea cu un zâmbet.

— Păi… încep eu.

Oare am o şansă de a preveni această calamitate? Aş putea să-i spun că am planuri şi ea ar trebui să renunţe la toată chestia asta. Dar deja i-a cumpărat bilet lui Charlie. Vine şi unchiul Fletcher.

— Nimic. Sunt liberă, spun eu, oarecum resemnată.

— Grozav! De ce nu veniţi la mine, tu şi Ryan, şi vă gătesc eu cina?

O spune de parcă problemele lumii tocmai au fost rezolvate. Mama nu prea gătea nici când eram noi mici. Pur şi simplu, nu avea timp. Lucra cu normă întreagă ca agent imobiliar şi făcea tot posibilul să ne ducă şi să ne aducă pe toţi trei de la şcoală, încheind cu temele în fiecare seară, astfel că pe vremea aceea comandam multă pizza. Am avut şi numeroase bone. Ne uitam mult la televizor. Nu era vorba că nu ne iubea, ci că nu putea fi în două locuri deodată. Dacă mama ar fi putut rezolva acest paradox, ar fi făcut-o. Dar n-a putut. Şi, deşi ştiu că, de fapt, nu va găti nimic, că e doar un şiretlic, ideea unei mese gătite acasă de mama mea sună destul de drăguţ. Nu într-un mod nostalgic, ci mai degrabă de domeniul fantasticului. Ca atunci când ai vedea o raţă purtând pantaloni.

— OK, sună bine! spun eu.

Ştiu că acum e momentul. Trebuie să-i precizez că voi fi doar eu. Am prilejul de a începe discuţia.

— Ah, am vrut să te întreb, se grăbeşte mama să zică. Te deranjează dacă îl invit pe iubitul meu, Bill?

Auzind-o pe mama în vârstă de cincizeci şi nouă de ani folosind cuvântul „iubit” mă cutremur. Avem nevoie de un nou cuvânt pentru persoanele în vârstă care ies la întâlnire. Nu ar trebui ca vocabularul nostru să se îmbogăţească odată cu vremurile? Cine se îngrijeşte de această

problemă?

— Nu, e în regulă. Ce voiam eu să spun e că Ryan nu va fi alături de noi.

— Ce?

Vocea mamei a devenit brusc ascuţită.

— Ei bine, Ryan este…

— Ştii ce? Orice vă convine vouă îmi convine şi mie. Ştiu că uneori mă lăcomesc să vă văd pe amândoi tot timpul.

— Da, spun eu. Şi ştiu că Ryan…

— Sunt chiar nerăbdătoare să-l cunoască şi el pe Bill, zice mama. Când va avea ocazia. Ştiu că sunteţi ocupaţi. Dar unul dintre băieţii lui Bill este căsătorit cu o scorpie şi i-am spus lui Bill că eu am tras lozul cel mare cu Ryan. Cred că e o diferenţă totuşi, gineri versus nurori, dar Ryan a devenit un membru atât de important al familiei noastre! Şi asta mă cam pune pe gânduri. Pe cine va alege Rachel? Sau, mai rău! Charlie! Bag mâna-n foc că băiatul meu are vreo zece copii în şase state diferite, iar noi n-o să aflăm niciodată. Dar tu, fata mea, ai ales atât de bine!

Iată unul dintre lucrurile pe care mama mi le repetă cel mai des. Este felul ei de a ne complimenta pe amândoi deodată. Când ne-am căsătorit, obişnuia să mă tachineze cu privire la asta. „Ai ales atât de bine!” îmi zicea el când ne întorceam de la mama. „Atât de bine, Lauren!”

— Da, spun eu. Aşa e.

Şi cu aceste cuvinte afirmative îmi sap o

groapă şi mai adâncă. Nu pot să-i spun acum. Nu pot să-i spun niciodată.

— Deci, ce are Ryan mai important de făcut decât să vină la ziua de naştere a soţiei sale?

Dintr-odată situaţia îi pare şi ei cam ciudată.

— Poftim? zic eu, încercând să mai câştig un pic de timp.

— Vreau să spun, cum ar putea să lipsească tocmai de ziua ta?

— Trebuie să lucreze. Este un proiect mare. Super important.

— Deci voi doi sărbătoriţi în altă seară?

— Da, da.

— Ei bine, asta este o veste grozavă pentru mine! exclamă ea încântată. O să fii numai a mea. Şi o să-l cunoşti pe Bill!

— Da, abia aştept. Nu ştiam că te vezi cu cineva.

— O, mai ai puţin de aşteptat. Vei muri pur şi simplu. Este atât de fermecător!

Aproape că o aud cum se înroşeşte.

Râd.

— Grozav!

— Deci, eu, tu şi Bill, atunci? zice mama.

— Ce zici să vină şi Rachel?

Nu ştiu de ce continui acest joc. Ştiu doar că toată lumea de pe Pământul verde al lui Dumnezeu va fi acolo.

— Sigur, spune mama. Sună minunat. Fetele mele şi omul meu.

Of! Mama n-are nicio idee cât de caraghioasă e când spune chestii de genul ăsta. Adică, poate că îşi dă seama că pare astfel, dar nu ştie cum îmi pare mie. Atât de scârbos!

— Hai s-o lăsăm mai uşurel cu „omul meu”, zic eu râzând.

Râde şi ea:

— O, Lauren! Las-o mai moale!

— Dar o las mai moale, mamă!

— Atunci, las-o şi mai moale! Şi lasă-mă şi pe mine să par ridicolă. Sunt îndrăgostită!

— E minunat, mamă! Chiar mă bucur pentru tine.

— Spune-i lui Ryan că trebuie să-l cunoască cât mai repede pe Bill!

— Aşa voi face, mamă. Te iubesc.

Am pus telefonul jos şi mi-am sprijinit capul în palme.

Sunt o mincinoasă, mincinoasă, mincinoasă!

„Mincinosul roade osul!”

Următoarele două săptămâni sunt foarte grele. Nu ies nicăieri. Stau în pat cea mai mare parte a timpului. Fac şi o mulţime de plimbări cu Bocănilă. Rachel mă sună în fiecare seară pe la şase să mă întrebe dacă vreau să luăm cina împreună. Uneori accept, alteori nu. Nu-mi fac niciun plan cu prietenii.

Mă uit mult la televizor, mai ales noaptea. Mi se pare că, dacă las televizorul aprins în timp ce adorm, îmi este mai uşor să uit că sunt singură în casă. E mai uşor să mă menţin pe linia de plutire. Şi apoi, când mă trezesc, nu mai simt casa atât de goală dacă aud sunetele emisiunilor TV de dimineaţă.

Mă întreb întruna ce-o face Ryan. Se gândeşte şi el la mine? îi e dor de mine? Cum îşi petrece timpul? Mă întreb unde locuieşte. De mai multe ori, am luat telefonul să-i trimit un sms. Consider că nu fac nimic rău dacă îl informez că mă gândesc la el. Dar nu trimit mesajul. M-a rugat să n-o fac. Nu sunt sigură că faptul de a nu apăsa tasta „Trimite” este un lucru plin de speranţă sau de cinism. Nu ştiu dacă nu vorbesc cu el, deoarece eu cred în această pauză temporară sau deoarece cred că un simplu sms nu va mai conta oricum. Nu ştiu.

Mi-am imaginat că după câteva săptămâni, când împreună cu Bocănilă am intrat în ritmul noii noastre vieţi, voi avea unele observaţii. Dar nu simt că aş şti mai multe acum decât înainte ca el să fi plecat.

Să fiu sinceră, speram că, la plecarea lui Ryan, aveam să-mi dau seama imediat că nu pot trăi fără el şi el avea să-şi dea seama că nu poate trăi fără mine şi am fi alergat unul în braţele celuilalt, fiecare dorind cu disperare împăcarea. Mi-am imaginat, în cele mai îndrăzneţe vise, că mă săruta

în ploaie. Mi-am imaginat că mă simţeam ca la nouăsprezece ani.

Dar descopăr că nu va fi aşa de uşor. Schimbarea, cel puţin în viaţa mea, este adeseori lentă şi constantă. Nu e o avalanşă. Este mai mult un efect de bulgăre de zăpadă. Probabil că n-ar trebui să emit judecăţi despre viaţă, folosind metafore hibernale. Căci n-am văzut zăpada decât de trei ori.

Adică trebuie să am răbdare, îmi închipui. Şi eu pot fi răbdătoare. Pot să aştept. Patru săptămâni şi jumătate deja au trecut. Mai sunt doar patruzeci şi şapte şi jumătate. Atunci poate voi primi cadoul meu în ploaie. Poate că atunci soţul meu va veni alergând înapoi la mine şi mă va iubi din nou ca la nouăsprezece ani.

În seara aniversării mele, Rachel sună la uşă exact la şase treizeci.

— Ei bine, spune ea, trecându-mi pragul. Unchiul Fletcher va dormi pe canapeaua mamei. Bunica Lois se pare că a refuzat să stea acolo, aşa că a tras la hotelul The Standard.

— La The Standard? Cel din West Hollywood?

Rachel dă din cap. The Standard este un hotel foarte fiţos de pe bulevardul Sunset Strip. Piscina este frecventată pe tot parcursul anului de fete de douăzeci de ani în costume de baie scumpe şi

ochelari de soare şi mai scumpi. În spatele recepţiei se află o cuşcă mare din sticlă, construită în perete, în care tinere modele sunt plătite să stea acolo singure şi oamenii să se holbeze la ele. Da, m-aţi auzit!

— Ce naiba caută bunica la The Standard? o întreb pe Rachel.

Ea nu se poate opri din râs.

— Hai, eşti gata odată?

— Da, îi răspund, căutându-mi pantofii. Strig apoi din dormitor: Nu, serios, cum a ajuns acolo?

— Ei, se pare că o prietenă a bunicii i-a povestit despre nişte vouchere de reduceri, spune Rachel.

— Îhî! zic eu în vreme ce mă uit sub pat după sandaua lipsă. A intrat pe un site de reduceri şi a făcut click pe harta oraşului, undeva la mijlocul distanţei dintre noi şi mama!

Rachel locuieşte în Miracle Mile, aproape de mine şi de mama. Odată ce ne-am mutat cu toţii din casa părintească, ea a dorit o locuinţă mai mică şi a găsit una pe dealuri. Bunica ar fi putut sta foarte bine la oricare dintre noi. Suntem la o distanţă de douăzeci şi cinci de minute cu maşina, dacă o luăm pe drumuri lăturalnice. Şi întotdeauna o luăm pe astfel de drumuri. Aş merge atât de departe încât să spun că descoperirea celui mai ascuns drum de a ajunge de la una la alta este cea mai mare competiţie a familiei noastre. De pildă: „Vai, ai mers pe Laurel

Canyon tot drumul? Este mai rapid s-o tai prin Mount Olympus”.

— Gata!

Am găsit sandaua! Cobor în camera de zi.

— Apoi a spus cât este dispusă să cheltuie.

— Sigur!

— Şi a fost de acord să stea la orice hotel care se încadra în posibilităţile ei.

— Bine, dar The Standard este cam scump.

— Păi, înseamnă că era dispusă să cheltuie o grămadă.

— Şi ea se aştepta la ceva gen Hilton, nu?

— Bănuiesc.

Am început să râd zgomotos. Bunica mea este o doamnă fiţoasă! Ştie ea ce ştie! Dar are cea mai încântătoare atitudine de încăpăţânare în privinţa lucrurilor pe care ea le numeşte „ridicole”. Ultima dată când am văzut-o, i-am povestit cum Ryan şi cu mine comandăm pizza, folosind o aplicaţie de pe telefoanele mobile şi ea mi-a spus: „Iubito, asta e ridicol! Ridică naibii receptorul şi sună!”

— Nu-i va plăcea duduia din cuşca de sticlă.

— Nu. Nu-i va plăcea, zice Rachel, râzând.

— Bine, sunt gata. Hai să mergem odată!

Am deschis uşa de la intrare pentru Rachel, apoi l-am alungat înapoi pe Bocănilă, ieşind şi eu.

— La mulţi ani, apropo! îmi urează Rachel când ne îndreptăm spre maşina ei.

— Mulţumesc.

— Ai primit felicitarea mea în căsuţa vocală?

— Da, îi răspund. Mesagerie vocală, sms, e-mail şi Facebook.

— Îmi place să fiu meticuloasă.

— Mulţumesc! spun eu când ajungem în maşină.

M-am simţit atât de bine să fiu bombardată cu felicitări toată ziua. Am avut e-mailuri de la prieteni. Mila m-a scos la un restaurant thailandez. M-au sunat mama şi Charlie. A fost o zi bună. Dar mintea mea s-a concentrat aproape exclusiv la faptul că Ryan nu a sunat. N-ar fi trebuit să mă surprindă. N-ar mai trebui să fie o surpriză. Doar mi-a spus că nu va suna. Totuşi, numai la asta mă gândesc. De fiecare dată când telefonul mă anunţă că am primit un sms sau un e-mail nou, tot sper. Poate că nu va fi capabil să reziste. Poate că va simţi nevoia să sune. Poate că va vrea să-mi audă vocea.

Nu simt că este ziua mea de naştere fără el. Trebuia să mă trezească spunând: „La mulţi ani, sărbătorita!”, aşa cum făcea în fiecare an. Trebuia să mă ducă în oraş la micul dejun. Trebuia să-mi trimită flori la serviciu. Trebuia să vină la birou şi să mă ia la masa de prânz. Obişnuia să se străduiască foarte mult cu ocazia aniversării mele, mai ales pentru că ştia că urăsc zilele de naştere. Nu-mi place ideea de a mă distra la comandă. Nu-mi place să îmbătrânesc. Aşa că îmi distrăgea atenţia toată ziua cu cadouri speciale şi idei bine gândite. Într-un an mi-a dat la serviciu opt

felicitări scrise, astfel încât să citesc câte una în fiecare oră petrecută la muncă.

Ryan ar fi trebuit să-mi gătească cina în seara asta. Ar fi trebuit să facă „Pastele Magice cu Creveţi à la Ryan”, care este, din ceea ce pot spune, doar mâncare de creveţi. Dar are un gust minunat. Şi nu o mâncăm decât de ziua mea. Şi el întotdeauna a preparat-o astfel încât aştept cu nerăbdare să vină ziua mea. Pentru că am să mănânc Pastele Magice cu Creveţi à la Ryan. El era în stare să-mi abată gândurile, să mă facă mai fericită, să mă transforme într-o persoană mai fericită. Şi unde e acum?

Îmi trece totuşi prin minte ideea că poate el e deja acolo. Poate că e la petrecere. Poate că toată lumea ştie, cu excepţia mea. Poate că mă aşteaptă.

Rachel deschide radioul şi reuşeşte să-mi alunge gândurile, îi sunt recunoscătoare. Când părăsim autostradă, Rachel dă volumul mai încet.

— Hai că nu va fi aşa de rău! spune ea când intră în cartierul mamei.

— Da, ştiu, admit eu. Va fi la fel de nasol cum ar fi vizionarea unei scenete de comedie prost improvizate. Este greu de suportat, dar total inofensivă.

— Corect! Şi dacă te consolează cu ceva, toată lumea este aici pentru că te iubeşte.

— Aşa este!

Rachel parchează în faţa casei. Îndreaptă

roţile şi trage frâna de mână. Străzile sunt în pantă şi pline de gropi. Trebuie să fii atent unde laşi maşina şi pe unde calci. Mă uit pe geam la locuinţa mamei. Mama n-ar putea organiza cu adevărat o petrecere-surpriză nici dacă viaţa ei ar depinde de asta. Pot să văd deja forma capului chel a unchiului Fletcher prin perdelele de la camera de zi.

— Bine! spun eu. Să-i dăm drumul!

Mergem amândouă până la uşa de la intrare şi sunăm. Cred că ăsta e codul. Toată lumea înăuntru amuţeşte. Nu ştiu cât de mulţi invitaţi sunt, dar se simte clar diferenţa acum, când au tăcut.

O aud pe mama cum vine la uşă. Ne deschide şi îmi zâmbeşte. Nu ştiu de ce am fost atât de sentimentală în maşină. Ryan nici măcar nu mi-a mai făcut Pastele Magice cu Creveţi la ultimele două aniversări. Ne certaserăm în legătură cu cât erau de fierţi creveţii şi nu mai făcuse de atunci acest fel de mâncare.

Rachel şi mama se uită la mine expectativ şi apoi se întâmplă: mai tare şi mai agresiv decât mi-aş fi putut imagina vreodată:

— SURPRIZĂ!!!

Deşi mă aşteptam la asta, totuşi rămân şocată. Sunt atât de mulţi oameni. Este copleşitor. Sunt atât de mulţi ochi asupra mea, atât de mulţi oameni care mă privesc fix! Şi niciunul dintre ei, niciunul dintre ei nu este Ryan.

Încep să plâng. Şi, într-un fel, poate pentru că ştiu că nu trebuie să plâng, pentru că pot strica totul dacă plâng, ridic fruntea şi zâmbesc şi lacrimile se retrag.

— O, Doamne! Nu-mi vine să cred! Mă simt cea mai norocoasă fată din lume!

*

Când se termină spectacolul, este mai uşor să gândeşti limpede. Oamenii nu se mai uită la mine. Se întorc unul spre altul şi îşi continuă discuţia întreruptă. Mă duc la bucătărie să-mi iau ceva de băut. Mă aştept, probabil, la vin şi bere, dar chiar în faţa mea, pe blat, tronează un castron cu punci.

Charlie vine în spatele meu.

— L-am botezat cu alcool!

Mă întorc să mă uit la el. Arată aproape la fel ca în urmă cu câteva luni. S-a mai împlinit faţă de cum era în adolescenţă, s-a lăţit în loc să se înalţe. Pare să fi devenit mai neglijent cu bărbieritul, iar părul gras îmi demonstrează că a devenit cam neglijent şi cu privire la îngrijirea acestuia, însă ochii lui albaştri cu străluciri de gheaţă încă îi luminează faţa. Este aşa de plăcut să-mi văd fratele în carne şi oase. Îl iau în braţe.

— Mă bucur să te văd! îi spun. Dacă tot s-a organizat petrecerea asta ciudată, mă bucur că măcar ai venit acasă cu ocazia asta.

— Mda, răspunde Charlie. Tu ce mai faci?

— Sunt OK, zic eu, dând din cap în stilul meu caracteristic.

Încă mă simt stânjenită să fiu eu cea aflată într-o situaţie dificilă. De obicei, Charlie este implicat în tot soiul de probleme, iar eu îl ascult. Nu invers.

— OK! spune el.

Pare că se mulţumeşte să încheie partea aceasta a discuţiei. Poate că se simte şi el la fel de ciudat să-mi ofere sprijin, aşa cum mă simt eu în postura de a fi sprijinită.

— Deci, cum a fost zborul?

Charlie deschide frigiderul şi îşi mai ia o bere. Îmi evită privirea.

— În regulă, zice în timp ce scoate capacul şi îl azvârle direct în coşul de gunoi.

Uneori mi-e teamă că este prea bun la azvârlit capace. Este ceva care necesită practică şi mă îngrijorează timpul pe care el îl dedică acestei îndeletniciri.

— Îmi ascunzi ceva! îi zic eu.

Scot polonicul din castronul cu punci şi îmi torn puţin într-un pahar din plastic transparent. Sunt sigură că mama a făcut cumpărături la Party City pentru această petrecere.

— Deloc. Zborul chiar a fost în regulă. Ai văzut ghirlandele din sufragerie?

— Glumeşti? spun eu învinsă. Acum îi datorez lui Rachel cinci dolari.

Iau o înghiţitură de punci. Este foarte tare. Este absolut îngrozitor.

— O, Doamne, chiar ai turnat tărie în el!

— Bineînţeles. Doar ţi-am spus.

Charlie împinge uşile batante ale bucătăriei şi îşi face loc în camera de zi. Mai iau o gură şi simt cum mă arde în stomac. Am păstrat totuşi băutura în mână, ca un scut împotriva seriei de întrebări care vor urma. Apoi îmi croiesc şi eu drum printre uşile batante.

Şi iată că începe.

*

— Ei, dar unde este Ryan? mă întreabă cea mai bun prietenă a mamei, Tina.

Inventez ceva legat de serviciul lui. Apoi Martin, vărul de gradul doi al mamei, intervine şi el:

— Cum mai stau lucrurile între tine şi Ryan?

I-am spus că suntem OK.

Pare că prietenii mei nu au fost invitaţi. Nimeni nu a chemat-o pe Mila, de exemplu. Sunt doar prietenii mamei şi aproape întreaga familie. Îmi petrec o jumătate de oră făcând slalom printre urări de la mulţi ani! şi întrebări cu privire la absenţa lui Ryan, pe care eu le resimt ca pe nişte gloanţe. Dar ştiu că bunica Lois este adevărata persoană de care ar trebui să mă tem. Ea vine cu cea mai înfricoşătoare întrebare. Dacă toţi ceilalţi sunt ciuperci otrăvitoare şi broaşte ţestoase peste care trebuie să sar, bunica este regele Koopa[2], aşteptându-mă la capătul drumului. Ceea ce mi se pare alinător la această analogie este că Rachel şi

2 Personaj negativ din seria de jocuri video *Mario* (n. tr.).

Charlie sunt Luigii[3] mei. Şi ei vor trebui să treacă prin toate astea, la rândul lor, cândva în viitor. Poate o vor face altfel decât mine, dar, cel mai probabil, sfârşitul va fi acelaşi.

Însă mă gândesc că, orice-ar fi, tot trebuie să vorbesc cu ea, aşa că mă duc s-o caut pe bunica. O găsesc stând singură pe canapea. Iau o gură mare de punci înainte să mă aşez lângă ea. Mă înţeapă rău pe gât.

— Ce faci, bunico? o întreb, îmbrăţişând-o.

Abia se poate ridica de pe canapea, aşa că mă aplec eu. Am impresia că, atunci când îmbătrâneşti, corpul tău o ia pe una din cele două căi: devine fie pufos într-un mod plăcut, fie slab şi agil. Bunica mea este pufoasă. Are chipul rotund şi blând. Ochii încă îi strălucesc. Zici că-l descriu pe Moş Crăciun, dar asta pentru că există o oarecare asemănare. Părul ei este rebel şi alb strălucitor. Totuşi, burtica nu-i tresaltă ca o farfurie cu jeleu atunci când râde. Şi cred că asta este o diferenţă importantă.

Mă aşez cam prea aproape de ea şi canapeaua începe să se afunde în mijloc. Amândouă gravităm spre centru. Dar mi se pare nepoliticos să mă mut mai încolo.

— Scumpo, du-te mai încolo! Mă dai jos de pe canapea.

— Vai, îmi pare rău bunico! zic eu şi mă îndepărtez de ea. Ce mai faci?

---

3 Luigi - personaj pozitiv din aceeaşi serie de jocuri (n. tr.).

— Păi, cancerul revine, dar în rest sunt bine.

Bunica are întotdeauna cancer. Nu ştiu, de fapt, ce înseamnă acest lucru. Nu ne lămureşte niciodată în privinţa asta. Spune doar că are cancer şi, când o întrebi mai multe, nu precizează ce fel de cancer este sau dacă măcar a fost diagnosticată cu aşa ceva. A început după ce a murit bunicul, acum şase ani. Înainte săream s-o luăm în braţe de fiecare dată când ne anunţa, dar acum pur şi simplu o lăsăm să vorbească. Este o ciudată trăsătură de familie pe care nici măcar nu o observ dacă nu este alături alt martor. Acum câţiva ani, de Ziua Recunoştinţei, l-am invitat la masă pe prietenul lui Ryan, Shawn. În maşină, în drum spre casă, Shawn a întrebat: „Bunica ta are cancer? Se simte bine?” Atunci mi-am dat seama că, probabil, i se părea absurd ca ea să ne anunţe că are cancer şi nimeni să nu clipească măcar. Am senzaţia că speră să aibă cancer, astfel încât să i se alăture mai repede bunicului.

— Şi lucrurile merg bine pe-acasă? Cu unchiul Fletcher?

— Da, merg bine. Viaţa mea e plictisitoare, Lauren. Nu mă mai întreba despre mine. Ceea ce vreau eu să ştiu…

Iată că vine momentul de care m-am temut. Iată că vine.

— … când aveţi de gând tu şi frumosul meu nepot prin alianţă să-mi dăruiţi un strănepoţel?

— Ei bine, ştii cum este, bunico, spun eu şi

sorb din punci ca să mai câştig nişte timp.

— Nu, dragă, nu ştiu cum este! Ai treizeci de ani. Nu mai aveţi prea mult la dispoziţie.

— Ştiu.

— Nu încerc să fiu nesuferită. Doar că, ştii tu, nu voi mai fi prea mult prin preajmă şi aş dori să cunosc şi eu ghemotocul ăla mic înainte să plec de tot.

Fie că are cancer sau nu, bunica mea are optzeci şi şapte de ani. Poate că nu va mai trăi prea multă vreme. Brusc îmi dau seama că eu sunt singura ei speranţă de a-i oferi bucuria unui strănepot. Unchiul Fletcher nu are copii. Rachel nu are de gând să facă unul în viitorul apropiat. Charlie? Să fim serioşi! Şi întrucât căsnicia mea este un eşec colosal, iar eu nici măcar nu ştiu unde locuieşte propriul soţ, probabil că nu va avea niciodată şansa asta. Eu. Eu sunt cauza pentru care ea nu va întâlni generaţia următoare. I-aş fi putut oferi şansa asta doar dacă aş fi avut un mariaj fericit, dacă aş fi reuşit.

— Păi, reuşesc eu să îngaim după ce beau şi ultima picătură de punci. O să vorbesc cu Ryan.

— Ştii, bunicul tău îmi spusese că nu este pregătit pentru copii.

— Da? zic eu, uşurată că vorbeşte despre altcineva în afară de mine. Şi cum a mers?

— Ce mai putea face? Era timpul să avem copii!

— Aşa de simplu, nu?

— Îhî! exclamă ea şi mă bate pe genunchi. Lucrurile sunt mult mai simple decât le faceţi voi să pară. Chiar şi mama ta. Uneori, jur.

— Mama pare să o ducă bine, spun eu.

Mă uit prin cameră şi o văd vorbind cu un domn mai în vârstă. E înalt şi chipeş ca o vulpe argintie. Se uită la ea ca şi cum ea ar şti un secret pe care el vrea să-l afle.

— Ăla este Bill, nu-i aşa?

Bunica mijeşte ochii.

— Nu am ochelarii la mine. Este chipeş?

— Da, spun eu. Mai de modă veche.

— Adică face pe tinerelul, glumeşte ea.

— Da. Asta am vrut să spun.

— Dacă se uită la ea ca şi cum ar fi un hamburger şi el e la dietă, atunci da. ăla e Bill. L-am cunoscut mai devreme şi nu-şi lua ochii de la mama ta, de parcă erau doi adolescenţi.

— O, ce drăguţ!

Bunica îmi alungă remarca fluturând din mână.

— Mama ta are aproape şaizeci ani. Nu mai e de mult adolescentă.

— Crezi în dragoste, buni?

De ce fac asta? Mă simt un pic cam ameţită. Probabil că de-aia.

— Fireşte că da! Drept cine mă iei? Un monstru cu inima rece?

— Nu, adică…

Mă uit din nou la mama, care pare într-adevăr

fericită.

— Nu e minunat cât de îndrăgostiţi arată?

— Este ridicol! spune bunica. În curând iese la pensie!

— L-ai iubit tot timpul pe bunicul?

Poate că nu a făcut-o. Poate că sunt la fel ca ea. Poate că e la fel ca mine. Şi să sfârşesc ca bunica mea nu ar fi aşa de rău.

— Tot timpul. În fiecare zi.

OK, poate că nu semăn cu ea.

— Cum?

— Cum adică „cum”? N-am avut de ales. Pur şi simplu.

Mă uit la mama, o femeie pe care o respect şi o admir. O femeie cu trei copii, fără soţ, dar la cincizeci şi nouă de ani cu un iubit. Mama mea va face sex în seara asta, dar dintr-acelea care te fac să te simţi că tu ai inventat sexul. Iar bunica mea se va întinde în camera de hotel, convinsă că are cancer, astfel încât să poată fi într-o bună zi cu omul în faţa căruia n-a avut de ales decât să-l iubească, omul care a avut grijă de ea şi a stat lângă ea până în ziua în care el a murit, omul cu care a avut copii şi care a venit acasă în fiecare zi şi a sărutat-o pe obraz.

Eu nu ştiu unde să mă încadrez. Nu ştiu în ce categorie de femei mă situez. Poate că în niciuna. Dar ar fi frumos să simt că aparţin uneia dintre ele. În acest fel, aş avea o hartă a drumului vieţii. Aş fi capabilă să ştiu ce se va întâmpla în

continuare. Aş putea să întreb pe cineva ce ar trebui să fac şi persoana respectivă să-mi răspundă, să-mi dea un răspuns valabil.

Dacă nu sunt una dintre ele, înseamnă că sunt pe cont propriu, că sunt propria versiune a unei femei, în propria căsnicie şi trebuie să mă descurc un an singură.

Ceea ce chiar nu vreau să fac.

*

Tocmai ies din baie când o văd în sfârşit pe Rachel.

— Îmi datorezi cinci dolari pentru ghirlande, spune ea.

— Sunt bună de plată.

— Cum rezişti?

— Vrei să zici cu şarada?

— Da. Şi cu tot restul.

Inspir adânc.

— Sunt bine.

Nu ştiu care e răspunsul adevărat. Totuşi nu cred că sunt bine.

— Ai făcut cunoştinţă cu Bill?

— Nu, dar de la depărtare pare de treabă.

— O, este foarte de treabă. Şi o tratează pe mama ca pe o prinţesă. E cam ciudat. Însă e minunat. Dar mai e şi faza cu „în, mamă!” Iar mama înghite găluşca. În, ştii cum e! E ca şi cum ea iubeşte doar atenţia care i se acordă.

— Ei, doar ştii cum e mama, spun eu. Mă duc să-mi mai iau ceva de băut.

Rachel se întoarce şi ne îndreptăm spre bucătărie. Când trecem prin uşile batante, îi surprindem pe mama şi pe Bill sărutându-se. Bill se dă un pas în spate, iar mama roşeşte. Sunt aproape sigură că mâna lui era pe sub bluza ei. Rachel şi cu mine rămânem nemişcate şi chiar în acel moment dă buzna Charlie din camera de zi şi ne loveşte în spate. Mama îşi aranjează părul. Bill încearcă să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lui Charlie îi e uşor să-şi dea seama ce a ratat. Este o scenă de vizionat numai cu acordul părinţilor, numai că în cazul de faţă este vorba despre o mamă şi iubitul ei şi despre acordul copiilor ei adulţi. Deci ceva penibil!

— Bună, copii! zice mama, de parcă până acum ar fi făcut mâncare.

Bill îmi întinde mâna ca să facem cunoştinţă.

— Bill, se recomandă el şi îmi scutură mâna cu putere.

Are ochii verzi, părul înspicat precum sarea şi piperul, mai mult sare decât piper. Are un zâmbet strălucitor.

— Lauren, spun eu, privindu-l în ochi şi zâmbind, aşa cum fusesem învăţată să fac.

— Ştiu! Am auzit multe despre tine.

— Asemenea.

— Rachel, mă ajuţi să duc platoul ăsta cu brânzeturi în camera de zi? intervine mama.

— Da, OK! răspunde Rachel, surâzând, făcându-i parcă plăcere să asiste la un astfel de

moment jenant, la care mai lipsea să vină cu o cutie de floricele.

Înşfacă tava şi pleacă după mama.

— Eu venisem după o bere, ne lămureşte Charlie şi îşi ia o sticlă din frigider, după care iese şi el.

Nici măcar nu mai pierde vremea să azvârle capacul în coşul de gunoi. A ieşit de aici fix în două secunde. Acum, suntem doar Bill şi cu mine.

— La mulţi ani! spune Bill.

— O, mulţumesc foarte mult.

De ce o fi atât de ciudat? Probabil pentru că nu obişnuiesc să dau nas în nas cu iubiţii mamei. Adică, ştiu că a mai avut din când în când, dar relaţia nu durează atât cât să fie invitaţi la o aniversare.

— Deci, eşti mecanic? zic eu, neştiind ce altceva să întreb.

— A, nu! Ne-am întâlnit la atelierul unui mecanic. Acolo ni s-au intersectat destinele. Nu, eu sunt consultant financiar.

— Vai, îmi pare rău, nu mi-am dat seama. E amuzant. Ce chestie că am crezut asta!

— Nicio problemă! Mi-ar plăcea să mă consider mecanic. Dar nu pot repara niciun afurisit de lucru mărunt.

— Nu eşti nici măcar genul care repară un robinet care nu se închide bine?

— Pot ajuta cu taxele, spune el. Genul ăsta sunt eu.

Îşi duce mâinile la spate şi se reazemă de tejghea. Modul în care se relaxează mă face şi pe mine să mă relaxez, dar, pe de altă parte, îmi dau seama că vrea să stea de vorbă cu mine o vreme. Se aşază mai bine. Este… Cred că încearcă să mă cunoască.

— Iar tu lucrezi la departamentul „Alumni”, nu? Aşa mi-a spus mama ta.

— Da. Şi îmi place foarte mult.

— Ce anume?

— Păi, îmi place să interacţionez cu foştii studenţi, întâlneşti o mulţime de oameni care au absolvit recent şi caută sfaturi de la absolvenţii mai vechi şi, de asemenea, mai sunt şi persoane care au absolvit cu ani şi ani în urmă şi doresc să fie mentori pentru tineri. Deci este distractiv.

— Mă faci să vreau să iau din nou legătura cu universitatea mea, zice el, râzând. Se pare că eşti pricepută în ceea ce faci.

Bag mâna în foc că Bill a fost căsătorit pentru o lungă perioadă de timp şi că mama este prima sau printre primele iubite de când i-a murit soţia. Este ceva foarte nou pentru el.

— Ai copii? întreb eu curioasă.

El dă din cap şi faţa i se luminează:

— Patru băieţi, spune el. Bărbaţi, de fapt. Thatcher, Sterling, Campbell şi Baker.

Doamne! Sunt unele dintre cele mai oribile nume pe le-am auzit vreodată.

— O, nume mari!

— Nu, sunt nişte nume urâte! Dar sunt din familie. Din familia soţiei mele. A răposatei mele soţii. Oricum ar fi, sunt copii buni. Cel mai tânăr tocmai a absolvit Berkeley.

— O, grozav!

Vorbim apoi despre Rachel şi Charlie şi, în mod previzibil, ajungem şi la subiectul „mama”.

— E cu-adevărat o figură! spune Bill.

— Aşa este ea.

— Nu, serios! Nu sunt… Nu am prea mare experienţă cu întâlnirile, însă mama ta într-adevăr îmi dă speranţă. Mă face să mă entuziasmez din nou. Este în regulă să-ţi spun lucrurile astea? Nu e ciudat să ţi le împărtăşesc?

— Nu, îl asigur eu, clătinând din cap. Mă bucur să le aud. Merită pe cineva care are astfel de sentimente faţă de ea.

— Ei, tu ştii despre ce vorbesc, nu? Din câte mi-a spus mama ta, tu şi Ryan sunteţi o pereche deosebită.

E prea mult. Mama mea este îndrăgostită. Omul ăsta îşi pune sufletul pe tavă în faţa mea. Ryan nu este cu mine aici. E prea mult. Mă duc la castronul cu punci şi îmi mai torn un pahar. Castronul este aproape plin. Cred că mama îl reumple tot timpul. Ia o pauză, mamă! Nimănui nu-i place punciul. Iau o înghiţitură, amintindu-mi instantaneu cât de alcoolizat este. Îl dau pe tot pe gât, forţându-mă să-l înghit, şi pun paharul înapoi pe masă.

Bill se uită la mine:

— Te simţi bine?

— Da, Bill.

Toată lumea ar trebui să înceteze cu întrebarea asta nenorocită. Răspunsul meu nu se va schimba.

*

Până la momentul tortului am mai băut două pahare. Respiraţia mea, în acest moment, pare inflamabilă. În timp ce mama şi restul familiei se adună cu toţii în jurul tortului, cu lumânările lui pâlpâitoare, realizez că pot vedea foarte clar ce show de rahat a devenit viaţa mea.

Am schimbat prefixul. Am treizeci de ani. Şi sărbătoresc nu cu omul pe care l-am iubit de când aveam nouăsprezece ani, ci cu unchiul Fletcher, care se holbează la mine de peste masă. Tot ce vrea este o felie de tort. Nu aşa ar trebui să fie cea de-a treizecea aniversare. Nu aşa ar trebui să mă simt la a treizecea aniversare. Pe la treizeci ar trebui ca totul să-ţi fie clar în viaţă, nu-i aşa? Nu să pui sub semnul îndoielii tot ce ai realizat până acum.

Suflu în lumânări şi lucrurile încep să devină puţin cam neclare. Mama împarte feliile. Unchiul Fletcher o ia pe cea mai mare. Din greşeală o scap pe a mea pe jos şi, cum nimeni nu pare să observe, o las acolo. Nu e frumos ce-am făcut, dar am senzaţia că, dacă mă aplec, mintea mea va fi mai ameţită.

În cele din urmă, Rachel vine lângă mine.

— Nu arăţi prea bine, spune ea.

— Nu-mi place să aud asta.

— Nu, serios! Eşti cam palidă.

— Sunt beată, fată! Aşa arată un om beat.

— Ce-ai băut?

— Punci! Punciul acela delicios de oribil.

— Ai băut porcăria aia?

— Păi, n-a băut toată lumea?

— Nu! Nu am putut sorbi nici măcar o înghiţitură. Era nasol de tot. Nu cred că a mai băut cineva din el.

Mă uit în jurul meu şi observ pentru prima dată că nimeni nu ţine în mână altceva decât pahare cu apă sau sticle cu bere.

— Mi se părea ciudat că era mereu plin, spun eu.

Rachel îl strigă pe Charlie, care vine spre ea de parcă i-ar face o favoare.

— Ce-ai pus în punci?

— De ce?

— Pentru că Lauren a băut toată seara din el.

— Ooh! exclamă el jucăuş.

— Charlie, ce-ai pus în el?

Vocea lui Rachel este serioasă şi pot spune că nu consideră amuzant acest lucru.

— În apărarea mea zic că am încercat doar să anim ceea ce noi toţi ştiam că va fi o petrecere destul de plictisitoare.

— Charlie! îl admonestează Rachel cu

asprime.

— Everclear[4], mărturiseşte el.

Cuvântul rămâne suspendat în aer o vreme, apoi Charlie mă întreabă:

— Cât de mult ai băut?

— Patru păhărrrrelle.

În mod normal nu mi-ar fi greu să pronunţ cuvântul, dar acum îmi iese un „r” mai lung decât intenţionam.

Atât Charlie, cât şi Rachel rostesc la unison, deşi neintenţionat:

— Rahat!

— Sincer, am crezut că unii ar putea bea un păhărel, două, cel mult, zice Charlie.

— Fraţilor, dar ce este Everclear? Ce-i aşa mare scofală?

Nu sunt sigură că am spus corect de data asta, dar, de asemenea, încep să simt că am dat-o-n bară şi mi se pare amuzant şi că trebuie s-o fac în continuare.

— Nu e nici măcar legal în toate statele. Atât de puternic este! îmi zice Rachel, după care i se adresează lui Charlie: Poate ar trebui s-o duc acasă.

E pentru prima oară când Charlie nu o contrazice.

— Mda. Lauren, când a fost ultima dată când ai vomat de la băutură?

---

4 Rachiu făcut din porumb; are 95% tărie alcoolică, este incolor şi inodor (n. red.).

— De la ce?

— De la băutură.

— Habar n-am.

— Mă duc să-i spun mamei că nu te simţi bine, zice Rachel. Charlie, o conduci tu la maşină?

— Fraţilor, sunteţi nişte dilii!

Uau! Nicio replică, deşi ar trebui să fie.

— Cineva să scrie asta! D-I-L-I-I!

Rachel pleacă pe când Charlie mă ia de braţ şi mă direcţionează înspre uşă.

— Îmi pare foarte rău. Jur că am crezut că oamenii o să-şi dea seama că e puternic şi n-o să bea atât de mult. Am crezut că unchiul Fletcher o să ia la bord un pahar sau două şi o să danseze pe masă. Ca să ne amuzăm şi noi.

— Frate, dar a fost distractiv!

— De ce-mi tot spui „frate”?

Mă uit la el şi mă gândesc la asta. Apoi ridic din umeri. Când ajungem în dreptul uşii de la intrare, mama şi Rachel ne taie calea.

— Mamă, o duc eu, spune Rachel.

Dar mama deja îmi ia temperatura frunţii.

— Eşti cam transpirată, scumpo. Ar trebui să te odihneşti. Mă mai cercetează o clipă, apoi: Eşti beată?

— Îhî!

E de râsul lumii, nu-i aşa? Adică, am treizeci de ani. Pot să mă îmbăt!

— Am pus nişte alcool în punci, o lămureşte Charlie.

Se vede că-i pare rău.

— Ce ai pus? îl întreabă mama.

Se bagă şi Rachel:

— Important este că a fost tărie. Şi Lauren nu ştia. Şi a băut prea mult şi cred că ar trebui s-o ducem acasă.

— Charlie, ce naiba?!

Când mama înjură, este ceva serios. Este la fel ca atunci când mamele te strigă pe numele întreg.

— M-am gândit că ar fi amuzant, spune el. Nimeni nu bea din el.

— În mod clar, cineva a băut.

— Văd asta, mamă! Am spus că îmi pare rău. Putem s-o lăsăm baltă?

— Duceţi-o acasă!

Mama nu ţipă cu adevărat, ci doar se arată foarte dezamăgită de tine. Şi uneori ţi se rupe inima. Îmi pare rău pentru Charlie. Pare să-l afecteze chestia asta mai mult decât pe noi.

— Când se întoarce acasă Ryan ca să aibă grijă de tine? întreabă mama.

— Voi sta eu cu ea, mamă, intervine Rachel. E doar beată. Nu-i mare lucru.

— Dar Ryan va fi acolo, nu? Să se asigure că dormi pe o parte, ca să nu te îneci cu propria vomă sau cine ştie ce să se mai întâmple.

Mama bea foarte rar şi, din cauza asta, crede că toată lumea care bea este ca Jimi Hendrix.

— Da, mamă, va fi acolo, spune Rachel. Şi nu voi pleca până când va ajunge acolo.

— Păi, atunci o să stai muuuultă vreme, o întrerup eu.

— Poftim?!

Rachel şi Charlie încearcă să mă oprească cu „Hai, Lauren!” şi „Hai să mergem, Lauren!”

— Nu, e în regulă. Mama poate să ştie.

— Ce poate să ştie mama? întreabă ea. Lauren, ce se întâmplă?

— Ryan a plecat. Val-vârtej. Acum locuieşte în altă parte. Nu ştiu exact unde. A spus să nu-l sun. Totuşi, îl am pe Bocănilă! Iu-hu!

— Poftim?!

Umerii mamei se lasă. Rachel şi Charlie închid uşa de la intrare, demoralizaţi. Aproape reuşiserăm să scăpăm.

— A plecat. Nu mai locuim împreună.

— De ce?

— Pentru că dragostea noastră a murit, spun eu, râzând.

Mă uit în jur, aşteptându-mă să-i văd şi pe ceilalţi râzând, dar nimeni nu o face.

— Lauren, te rog, spune-mi că glumeşti!

— Nee!

— Şi când s-a întâmplat asta?

— Cu câteva săptămâni în urmă. Vreo două. Dar ai auzit povestea despre cum a ajuns Bocănilă la mine?

— Cred că ar trebui s-o ducem pe Lauren acasă, spune Rachel şi mama pare că e pe cale să se certe cu ea, dar nu o face.

Mă sărută pe obraz.

— Unul dintre voi vă rămâne cu ea?

Atât Charlie, cât şi Rachel se oferă voluntar. Ce drăguţ! Ce frăţiori drăguţi!

— Bine, spune mama. Noapte bună!

Îi urează şi ei noapte bună şi, când ajung afară, o strig pe mama:

— Am scăpat din greşeală o bucăţică de tort în colţul acela.

Dar nu cred că mă aude.

Charlie şi Rachel mă aşază pe bancheta din spate şi simt acum cât de obosită am fost tot acest timp. Am trecut pe roşu şi l-am auzit pe Charlie spunându-i lui Rachel s-o ia pe Highland, apoi pe Beverly. Se întoarce spre mine şi mă sfătuieşte să adorm puţin. Dau din cap şi închid ochii o clipă şi apoi…

Mă trezeşte soneria. Lumea pare tulbure şi grea, ca şi cum aş putea pipăi aerul din jurul meu a cărui greutate mă trage în jos. Dau să mă ridic şi constat că Rachel doarme în pat lângă mine. Bocănilă stă încovrigat într-un colţ.

Soneria se aude din nou, apoi cineva deschide uşa. Îmi simt capul ca o minge de bowling balansându-se pe sârmă. Mă împleticesc prin casă până îi văd pe Charlie şi pe mama de-o parte şi de alta a uşii de la intrare. Charlie trebuie să fi

dormit pe canapea.

— ’neaţa! spun eu.

Sunetul vocii mele îmi pulsează în cap. Vibrează în ochi şi în maxilare. Amândoi se uită la mine. Mama ţine o tavă de carton cu patru cafele. Rachel vine chiar în spatele meu.

— A, foarte bine! zice mama şi intră în casă.

Bocănilă o aude şi vine în viteză.

— V-aţi trezit cu toţii.

Îi oferă lui Charlie una dintre cafele.

— Americano.

El o ia şi îi zâmbeşte:

— Mulţumesc, mamă.

Apoi mama îi întinde lui Rachel paharul cu cafea şi sora mea face un pas spre ea.

— Cu lapte degresat.

Având încă două cafele pe tavă, mama o ia pe a ei şi o pune pe măsuţa de lângă uşă, după care o ia pe ultima şi îmi spune:

— Espresso dublu. M-am gândit că ai nevoie să te trezeşti.

O iau uşor din mâinile ei.

— Mulţumesc, mamă.

Închide uşa în spatele ei şi aerul rece de afară nu se mai simte atât de tare. Ştiu că la amiază o să fie o zi călduroasă, chiar toridă, dar dimineţile de septembrie tind să fie noroase şi cam friguroase. Mâinile mele sunt reci şi este atât de bine cu paharul fierbinte în palme!

— Nicio cafea pentru Bocănilă, nu? spun eu,

făcând o glumă.

Mama – şi ce mamă! – bagă mâna în poşetă şi scoate o pungă cu felii de şuncă.

— Am avut nişte şuncă rămasă de la micul dejun, spune ea.

Bocănilă vine repede spre ea. Mama se lasă pe vine şi-i dă să mănânce, apoi îl mângâie şi-l lasă să-i lingă faţa. Dragostea pentru ea mă copleşeşte în momentul ăsta. Ştie întotdeauna ce să facă. Când poţi învăţa atâtea în viaţă? Când înveţi ce să faci?

Mama se dă înapoi şi se uită la Rachel şi Charlie.

— De ce nu mergeţi voi la o plimbare?

Charlie dă să refuze, dar Rachel intervine:

— Da, spune ea. Îl scoatem pe Bocănilă.

Până când Rachel apucă lesa, Bocănilă este atât de entuziasmat încât ar fi o cruzime să-l dezamăgeşti. Charlie îşi dă ochii peste cap, apoi cedează:

— Da, bine.

În câteva minute, au şi ieşit pe uşă, deschiderea şi închiderea ei aducând un nou val de frig în casă. Mama se uită la mine aşa cum te-ai uita la un iepuraş pe moarte.

— Cred că trebuie să vorbim, spune ea.

— Da, bine, zic eu şi mă duc înapoi în dormitor ca să mă bag în pat. E cald acolo, sub pături.

Mama se uită prin jur şi observă că au dispărut multe lucruri. Dar nu pomeneşte nimic.

— Deci, zice ea, aşezându-se lângă mine. Scoate capacul paharului de cafea şi suflă în aburul fierbinte care se înalţă din el. Spune-mi ce s-a întâmplat.

La început, încerc să-i povestesc evenimentele. Când a plecat. Unde sunt lucrurile. Îi vorbesc despre cearta de la Dodger Stadium. Îi zic că simt că nu-l mai iubesc. Îi povestesc despre conversaţia cu privire la ce avem de gând să facem în continuare. Îi spun şi eu atât cât îmi amintesc sau cât suport să mă gândesc.

Dar ea vrea mai mult. Ea vrea să ştie nu doar când şi unde, ci şi cum şi de ce. M-am străduit să nu mă gândesc la aceste lucruri, iar acum mi-e greu să încep să le reanalizez.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu ştiu, răspund eu, întorcându-mi privirea spre veioza de pe noptieră.

— Ba ştii foarte bine! Ştii de ce.

— De ce?

Se pare că ea ştie răspunsul.

— Nu, *eu* nu ştiu, spune ea. Dar ştiu că tu ştii.

— Presupun că nu a venit de la sine.

— Asta nu vine niciodată de la sine. Aşteptai cumva ca eu să te întreb dacă tu şi Ryan mai sunteţi împreună? Ca apoi tu să răspunzi: „Adevărul, mamă?”

— N-am vrut să te dezamăgesc. N-am vrut să crezi că eu… am dat-o-n bară. Pot să repar asta. Pot s-o rezolv. Nu e pierdut totul. Încă pot face

ceva.

— Ce să faci?

— Să continui căsnicia. Încă pot să o fac.

— Cine spune că nu poţi s-o faci?

— Păi, în momentul de faţă nu o fac. Dar pot s-o fac.

— Ştiu că poţi, draga mea, spune ea. Tu, dintre toate persoanele pe care le cunosc, poţi face tot ce-ţi propui.

— Nu, adică eu vreau să spun că nu vreau să crezi că am eşuat. Încă.

— Dacă lucrurile nu mai merg în căsnicie, zice ea şi mă opreşte înainte să apuc eu s-o întrerup. Dar nu este cazul, ştiu asta. Dar dacă nu mai merg, asta nu înseamnă că ai eşuat.

— Mamă, spun eu şi vocea începe să mi se frângă. Ba chiar asta înseamnă.

— Nu e vorba de eşec, de câştig sau de pierdere. Aşa-i viaţa, Lauren. Aşa este în dragoste şi în căsnicie. Dacă eşti căsătorită de un număr de ani şi petreceţi timp minunat împreună, apoi hotărăşti că nu mai vrei să fiţi căsătoriţi şi alegi să fii fericită cu altcineva sau faci altceva, asta nu înseamnă eşec. Asta este viaţa. Aşa este dragostea. Cum să fie un eşec?

— Pentru că o căsătorie înseamnă un legământ. Un legământ de a sta împreună. Dacă nu stai împreună înseamnă că ai încălcat acel legământ.

— Doamne Sfinte, vorbeşti ca bunica!

— Totuşi, nu ăsta este adevărul?

— Nu ştiu. Se pare că nu ştiu nimic despre căsnicie. Am fost căsătorită doar câţiva ani. Şi unde este el acum?

Unde *este* tatăl meu? Sincer, asta e o întrebare la care mă gândesc arareori. O fi având o familie în Dakota de Nord sau poate că locuieşte pe o plajă din America Centrală. Sau ar putea fi în cartea de telefon. Habar n-am. N-am verificat niciodată. N-am încercat niciodată să-l caut deoarece nu i-am simţit lipsa. Cauţi răspunsuri atunci când ai întrebări. Am simţit întotdeauna familia noastră ca un întreg. Mama reprezenta tot ce aveam nevoie. Uneori uit asta. Eu iau de bună abilitatea ei de a mă călăuzi, de a ne călăuzi familia, fiind adevăratul lider.

— Dar, din punctul meu de vedere, viaţa ta amoroasă ar trebui să-ţi ofere dragoste. Dacă nu-ţi mai oferă, oricât de mult ai încerca, dacă eşti cinstită şi corectă şi bună, şi consideri că s-a terminat şi că trebuie să găseşti pe altcineva, atunci… ce altceva ar mai putea cere lumea de la tine?

Chibzuiesc la ce spune. Cred că eu nu ştiu ce gândesc despre toate astea.

— Pur şi simplu nu vreau să nu-mi mai placă Ryan.

— Scumpo, îl iubesc pe băiatul ăsta de parcă ar fi copilul meu. Vorbesc serios. Îl iubesc. Am încredere în el. Şi vreau să fie fericit la fel cum

vreau să fii şi tu fericită. Şi nu pot să acuz pe cineva că a acţionat în numele unui adevăr propriu.

Câteodată mama vorbeşte de parcă ar fi invitată la Oprah. Cred că se datorează faptului că timp de douăzeci de ani i-a fost telespectatoare fidelă.

— Când ai început să te întâlneşti cu Ryan, l-am plăcut deoarece îl consideram un om bun. Şi am învăţat să-l iubesc pentru că întotdeauna te punea pe tine pe primul plan şi se purta frumos cu tine şi credeam că face ceea ce trebuie. Încă cred că el consideră că face ce este mai bine pentru voi. Şi asta nu schimbă cu nimic faptul că voi ziceţi că nu vă mai iubiţi. El întotdeauna a fost aşa.

— Adică vrei să zici că atunci când ne vom împăca nu-i vei purta pică?

Mama râde şi oftează în acelaşi timp:

— Nu! Nu este cazul. Tot ce vreau e ca voi să fiţi fericiţi. Dar dacă numai unul poate fi fericit, atunci sângele apă nu se face: te voi alege pe tine. Dar vreau ca amândoi să fiţi fericiţi. Şi cred că tu faci tot ce poţi ca să fii aşa. Dacă înţeleg situaţia voastră sau aş face la fel în locul tău sau orice altceva, asta nu contează. Eu cred în voi amândoi.

Ce ciudat cum cuvintele potrivite la momentul potrivit pot anima şi întări! Ba chiar te pot face să te răzgândeşti. Te pot înveseli. Mă bucur că Charlie a alcoolizat punciul. Mă bucur că i-am

spus mamei.

Îi aud pe Charlie şi pe Rachel intrând pe uşă şi îmi închipui că discuţia noastră a luat sfârşit, dar mama le strigă:

— Mai lăsaţi-ne un minut, vă rog!

— Sigur, îi răspunde Rachel din living, după care începe o conversaţie cu fratele meu.

Vocea lui Charlie este mai răsunătoare decât ale noastre. Glasurile noastre poate că reverberează în pereţi, dar a lui îi penetrează de-a dreptul. Îi aud râsul înfundat în vreme ce ascult ce mai are mama de zis.

— Singurul lucru pe care mai vreau să ţi-l spun, Lauren, este că nu te poţi ascunde. Trebuie să fii puternică şi să nu-ţi mai pese de ceea ce cred oamenii despre tine, ci să le spui blestematul ăla de adevăr. Fii încrezătoare şi mândră de ceea ce tu şi Ryan încercaţi să faceţi.

— Şi ce încercăm să facem? Nu înţeleg ce motiv mândrie aş avea.

— Încercaţi să rămâneţi căsătoriţi. Şi să rămâneţi fericiţi. Eu nu am reuşit asta. Aşa că, pentru mine, ăsta este un semn de curaj. Pentru mine, voi sunteţi curajoşi.

E ciudat să aud cuvintele astea când eu mă aşteptasem să fiu numită o laşă.

— OK! strigă mama. Puteţi veni acum!

Rachel apare la uşă, Charlie în spatele ei, iar Bocănilă la picioare. Văzându-i astfel în casa mea îmi dau seama că a trecut multă vreme de când nu

ne-am mai adunat ca o familie. Doar noi. Ryan devenise o parte din mine şi, automat, din familia mea. Dar poate că e mai bine că acum nu este inclus. E plăcut să mă uit la chipurile din jur şi să-mi văd… familia.

Mama le face semn ca să le arate că sunt bineveniţi. Vin şi ei să se aşeze pe pat, Bocănilă făcându-şi loc să se cuibărească la mijloc şi încercând să fie centrul atenţiei.

— E totul OK? întreabă Rachel.

— Totul e bine, zic eu.

Şi pare suficient cât să mut conversaţia de la problemele mele maritale la chestiuni precum ce va face Charlie cu viaţa lui. (N-are nicio idee.) Rachel se întâlneşte cu cineva? (Cu cine să se întâlnească?) Bocănilă nu mai are cumva nevoie de încă o doză de tratament împotriva puricilor? (Ba da.)

Charlie are avion în această noapte şi cred că mama este nostalgică din cauza asta.

— Vreţi să luăm cina diseară la mine? zice mama. În familie?

— Zborul meu este la ora zece, se scuză Charlie.

— Putem să te ducem noi, sar eu, referindumă la Rachel şi la mine. Plecăm de la mama pe la opt.

— Şi eu aş putea servi cina pe la şase, propune ea.

— Să serveşti cina? se miră Rachel. Adică vei

găti tu?

Mama se încruntă puţin.

— Copii, de ce vă purtaţi de parcă nu v-am mai gătit niciodată?

Toţi trei ne uităm unii la alţii şi izbucnim în râs. Aşa cum suntem o familie, suntem totuşi şi copii mamei, iar uneori suntem trei contra unu.

— Doar ştiţi că v-am mai preparat cina şi altă dată, continuă mama, ignorându-ne hohotele de râs. O să vedeţi. O să vă fac ceva grozav.

Se pare că eu sunt cea mai miloasă:

— OK, mamă! S-a făcut! Vom fi la tine la şase, pregătiţi să mâncăm o cină gătită în casă.

— Of, copii, nici nu vă pot spune cât de fericită m-aţi făcut! Toţi trei la mine acasă la o cină de duminică! Se ridică de pe pat. Bunica şi Fletcher pleacă peste câteva ore, aşa că e timpul să mă duc să iau prânzul cu ei. Apoi mă voi duce la piaţă. Nu sunt încă sigură ce voi găti, dar va fi ceva grozav, spune ea şi dă din cap ca pentru sine. Grozav.

Îşi adună lucrurile şi îşi ia rămas-bun. O conduc la maşină şi-i mulţumesc că a stat de vorbă cu mine.

— Scumpo, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, zice ea în timp ce se urcă la volanul SUV-ului. Am trei copii mari. Să fiu sinceră, e plăcut când simt că este nevoie de mine.

Râd şi o îmbrăţişez prin geamul maşinii. Nici nu-mi dădusem seama că aveam nevoie de ea până nu a pomenit de aşa ceva. Ce stupid sună,

nu?

— Ne vedem diseară, îi zic eu.

— La şase! strigă ea şi demarează pe alee.

Încuviinţez şi îi fac cu mâna. O privesc cum pleacă până când maşina ei mare devine un punct mic.

Mâncarea este arsă, dar nu cred că mama îşi dă seama. În afară de puiul făcut scrum şi de piureul cu cocoloaşe, totul decurge foarte bine. Nimeni nu-l pomeneşte pe Ryan. Facem mişto de Rachel. O întrebăm pe mama despre Bill. Charlie pare să se bucure de cină. Nimeni nu dă importanţă mâncării groaznice. Să fiu sinceră, nu cred că îi pasă vreunuia dintre noi.

Mama a făcut prea multă mâncare. Sau poate că n-am putut noi să îngurgităm prea multă. În orice caz, a rămas destul. Când adunăm vasele să le spălăm şi punem resturile în cutii, se face deja timpul să plecăm.

— Ei, cine vrea să ia puiul? Charlie? Nu vrei să-l mănânci în avion?

— Vrei să duc cu mine în avion jumătate de carcasă de pasăre friptă?

Mama se încruntă la el şi-i oferă puiul lui Rachel.

— Tu îl vei mânca, nu-i aşa?

— Sigur că da. Mulţumesc, mamă, zice Rachel

şi clatină mustrător din cap către Charlie.

Mama îmi înmânează caserola cu mazăre şi morcovi, iar fratelui meu i-o dă pe cea cu cartofii dulci.

— Poţi măcar să iei cartofii ăştia! zice mama, dar Charlie nu-i vrea, nu cedează.

Asta n-am înţeles niciodată la el, ceva ce el n-a înţeles de la viaţă. Uneori e mai bine să iei cartofii şi să spui mulţumesc, după care să-i arunci la gunoi când mama nu-i atentă.

Ne luăm la revedere şi pornim la drum. Rachel conduce, deoarece eu sunt încă mahmură după seara trecută. Simt că mai am nevoie de câteva zile până să mă încumet să operez maşinării grele. Charlie se repede la scaunul din faţă, aşa că eu mă aşez pe bancheta din spate.

Nu-mi place să merg cu maşina la aeroport. LAX este un coşmar, dar nu numai din cauza asta. Drumul este o panoramă atât de respingătoare a Los Angeles-ului! Nu vezi plaje sau apusuri de soare, palmieri sau lumini strălucitoare. Vezi doar magazine aliniate în şiruri şi cluburi asemenea. Vezi garaje şi supermarketuri. Un drum către aeroport înseamnă să vezi Los Angeles-ul prin ochii duşmanilor: mohorât, lipsit de cultură, plictisitor, fals.

Aşa că nici nu mă sinchisesc să mă uit pe geam. În schimb închid ochii şi ascult cum se ceartă Charlie cu Rachel în privinţa rutei pe care să o aleagă: autostradă sau La Cienega Boulevard.

Rachel câştigă pentru că ea se află la volan şi pentru că are dreptate. Autostrada este liberă la această oră târzie.

Când ajungem la terminal, Rachel face stânga şi intră în parcarea acoperită.

— De ce mai parchezi maşina? Lasă-mă aici, zice Charlie.

Nu că are vreo însemnătate, dar familia noastră nu lasă niciodată pe nimeni în drum. Mergem la parcarea cu plată. Traversăm zonele aglomerate. Conducem lumea la punctul de securitate. Dar nu ştiu sigur de ce.

— Încetează, Charlie! Te conducem înăuntru.

Charlie îşi dă ochii peste cap şi începe să protesteze, apoi se opreşte.

— OK! Bine!

Deci poate că totuşi a învăţat să ia cartofii uneori.

Parcăm şi plecăm pe jos. Adevărul este că nu prea avem ce vorbi. Dar când Charlie trece de punctul de check-in şi merge către poartă, când a venit vremea să ne luăm rămas-bun, mă întristez dintr-odată că frăţiorul meu pleacă. E răutăcios şi cam ticălos. Nu prea spune ce ar trebui să spună. Pune Everclear în punci. Dar e un om de treabă, cu inimă bună. Şi e frăţiorul meu.

— O să-mi fie dor de tine! îi zic şi îl iau în braţe.

— Şi mie! Şi sunt mândru de tine şi alea-alea. Ştii tu, indiferent dacă ai sau nu dreptate.

Nu insist să-mi spună mai multe, aşa cum aş fi vrut. Nu-i zic să stea jos şi să-l întreb: „Ce te face să spui asta? Ce consideri tu cu adevărat că fac? Crezi că pot repara ce am făcut? Crezi că Ryan se va întoarce la mine? S-a terminat cu viaţa mea?” în schimb spun:

— Mulţumesc!

Rachel îl îmbrăţişează şi ea, apoi el pleacă, mai întâi spre scările rulante, apoi spre casă, la Chicago, unde există anotimpuri şi vreme friguroasă. N-am înţeles niciodată. Lumea vine din toată ţara să vadă cum sunt iernile noastre însorite şi verile blânde. Charlie a fugit de aici imediat ce s-a ivit ocazia, dorindu-şi zăpadă şi ploaie.

Când ne întoarcem la maşină, ne rătăcim şi ajungem cu un etaj mai jos de „Sosiri”. Mi se pare că „Sosirile” sunt un loc mai drăguţ decât „Plecările”. Plecările înseamnă despărţire. Sosirile înseamnă revedere.

Mă uit întâmplător spre uşile turnante ale Sosirilor. Văd taţi întorcându-se la familiile lor. Văd bărbaţi şi femei în ţinută de afaceri, întâmpinaţi de şoferii lor. Văd o tânără, probabil studentă, alergând către tânărul care o aşteaptă. O văd cum îşi înfăşoară braţele în jurul lui, iar el o sărută. Văd pe chipurile lor sentimentul care cândva îmi era şi mie atât de cunoscut.

Văd eliberarea de griji, bucuria lor. Văd acea privire a călătorilor când au în sfârşit în faţa lor, la

o lungime de braţ, persoana la care au visat atât de mult, putând s-o atingă. Cred că am rămas cu ochii la ei o clipă prelungită, căci ea s-a uitat la mine. I-am zâmbit timid şi am întors capul. Mi-am adus aminte de mine, când aşteptam la „Sosiri” persoana după care tânjeam. Acum eu sunt cea care priveşte.

Deodată îmi vine în minte ideea că, dacă l-aş vedea în momentul ăsta, dacă Ryan ar fi aici, şi eu aş avea aceeaşi privire pe care o au aceşti tineri. Atât de mult îl vreau în braţele mele. Dar cât ar dura sentimentul? Cât, până când va spune ceva care să mă calce pe nervi?

Când în sfârşit găsim amândouă drumul cel bun, ieşim la nivelul străzii şi ne facem loc printre pasagerii care caută taxiuri sau se urcă în maşinile prietenilor. Stăm la semafor ca să traversăm şi zăresc doi oameni aşteptând autobuzul. La fel de repede cum îmi recunosc reflexia în oglindă, ştiu pe dată la cine mă uit. N-am absolut niciun dubiu că aceea este ceafa lui Ryan.

La început nu mi se pare deloc ciudat, creierul meu considerând situaţia drept una obişnuită, de zi cu zi: „Ei, uite-l pe omul care este mereu prin preajmă! Iată-l!” Doar că de data asta ţine de mână o brunetă slăbuţă şi înaltă. Iar acum se apleacă să o sărute.

Mi se frânge inima. Îmi cade faţa. Rachel traversează strada, însă eu rămân nemişcată.

Rachel se uită peste umăr şi mă vede pe trotuar. Îmi urmăreşte privirea şi îl vede şi ea pe Ryan. Ryan la „Sosiri”. Ryan! La „Sosiri”! Sărutând o femeie! Inima îmi bate atât de tare încât parcă o aud. E oare posibil să-ţi auzi sângele pulsând? Sună ca un gong înfundat, dar bătut cu putere.

Rachel mă ia de mână şi nu-mi zice nimic. Este hotărâtă să mă scoată din această situaţie. Vrea să trec strada cu ea şi să intru în maşină. Însă am ratat verdele semaforului şi nu putem alerga printre automobilele care rulează pe şosea, deşi în momentul de faţă îmi pare singura soluţie.

Mă bucur că mă ţine de mână. Mă tem că altfel mi-aş fi pierdut controlul şi m-aş fi dus să-i trag un pumn. Vreau să-l dobor la pământ şi să-l întreb de ce face asta. Să-l întreb cum se mai poate uita în oglindă. Zău că pot simţi fizic durerea provocată de el. Este o durere fizică. Şi mă mistuie. Apoi luminile semaforului se schimbă şi putem traversa, iar eu pun un picior înaintea celuilalt şi înaintez şi mă gândesc doar la cât sunt de rănită şi unde pun piciorul. Când ajungem pe trotuarul celălalt şi semaforul se face din nou roşu, mă întorc să mă uit la el. Acum suntem ţinuţi la distanţă de o mare de maşini în viteză.

Când îl găsesc cu privirea, când îi văd chipul, îmi dau seama că m-am înşelat. Nu este el. Nu este Ryan.

Îl pot dibui pe Ryan într-o mulţime de oameni. Îi pot recunoaşte mirosul, chiar fiind în altă

cameră. În urmă cu câteva luni ne despărţiserăm într-un supermarket şi l-am găsit recunoscându-i strănutul de la câteva culoare distanţă. Dar de data aceasta, la aeroport, m-am înşelat. Nu este Ryan. Teama şi gelozia şi durerea atât de ascuţită – încât parcă mă sfâşia – nu se bazau pe realitate. Fusese numai imaginaţia mea. E uimitor ce-mi pot face singură din cauza unei neînţelegeri.

— Nu era el, îi zic lui Rachel.

Ea încetineşte şi se uită.

— Ei na, pe bune?! exclamă mijindu-şi ochii. O, Doamne, ai dreptate!

— Nu era el, repet uimită.

Pulsul se domoleşte şi inima îmi bate uşurată. Totuşi, sunt încă agitată şi nervoasă. Încerc să-mi liniştesc respiraţia.

Rachel îşi duce mâna la piept.

— Of, slavă Domnului! La faza asta nu aveam ce să mai zic.

Ne urcăm în maşină. Îmi pun centura. Cobor geamul portierei. Este OK, îmi spun. Nu s-a întâmplat cu adevărat.

Dar într-o zi se va întâmpla.

Va săruta pe altcineva, dacă n-a făcut-o deja. O va atinge. O va dori aşa cum pe mine a încetat să mă dorească. Îi va şopti cuvinte pe care mie nu mi le-a şoptit niciodată. Va sta întins în pat lângă ea, satisfăcut şi fericit. Ea îi va reaminti ce bine se poate simţi lângă o femeie. Iar în tot acest timp gândul lui nu va fi deloc la mine. Iar eu nu pot face

naibii nimic să împiedic toate astea!

În următoarele zile numai la asta mă gândesc. Fierb de gelozie pentru ceva ce nu am nicio dovadă. Mă consumă în asemenea hal, încât nu mai pot pune geană pe geană. Până vineri nu-mi mai pot stăpâni nervozitatea, aşa că îi cer sfatul Milei.

— Crezi că s-a culcat deja cu cineva? o întreb când mergem în bucătăria biroului să ne facem nişte ceai.

— De unde să ştiu?

— Adică, tu crezi că a făcut-o?

— Nu vrei să vorbim la prânz despre asta? propune Mila, uitându-se în jur sperând să nu ne fi auzit cineva.

— Bine, OK!

Ieşim la un restaurant chinezesc şi ea reia subiectul. Dar o face după patru minute. Ceea ce înseamnă cu patru minute mai mult decât eram dispusă să aştept, însă nu voiam să par dusă cu pluta.

— Vrei adevărul? mă întreabă ea.

Nu mi-e clar cum să răspund, pentru că este posibil să vreau să fiu minţită.

— Da. Probabil că a făcut-o deja.

Ca un cuţit în inimă. N-am fost niciodată geloasă în privinţa lui Ryan. Era întotdeauna

limpede că nu mă vrea decât pe mine. În relaţia noastră era evident că mă iubea şi că mă dorea.

Nu m-am simţit niciodată ameninţată de altă femeie. El era al meu. Dar acum i-am dat drumul.

— De ce? De ce crezi asta?

— Păi, în primul rând pentru că este bărbat. Asta este cea mai mare dovadă. În al doilea rând, chiar tu ai spus că în ultima vreme nu le-aţi mai avut cu sexul. Deci probabil că s-a simţit privat de acest lucru. Probabil că s-a culcat cu prima femeie care i-a acordat atenţia cuvenită.

Iau o gură de suc. Este prea mare şi mă înec. Pun paharul jos.

— Crezi că tipa e mai drăguţă decât mine?

— De unde naiba să ştiu eu asta? Nu te mai tortura singură! Acceptă faptul că probabil s-a întâmplat. E prea mare stresul să te întrebi întruna dacă s-a întâmplat sau nu. Trebuie să presupui că da şi să începi să faci faţă situaţiei. S-a culcat cu alta. Tu ce-ai de gând să faci?

— Să mor!

De ce mă simt atât de groaznic? De ce asta este chiar ceva mai groaznic decât plecarea lui? Hotărârea de a ne separa a fost grea. De fapt, însăşi separarea este grea. Dar asta? Este cu totul altceva. Este devastator. Este… nu ştiu… de parcă n-o să mă mai simt bine în viaţa mea.

Mila îmi ia mâna în palmele sale.

— Ba n-o să mori! O să trăieşti! Tocmai ăsta-i şpilul! Haide, dragă! Nu mai erai fericită cu el.

Hai să nu mai îndulcim trecutul. Erai nefericită. Chiar tu mi-ai spus că nu-l mai iubeai. De-acum fiecare merge pe drumul lui. Ceea ce înseamnă că ar trebui să-ţi găseşti propriul drum.

— Şi asta ce înseamnă?

Oare nu asta fac acum?

Mila pune furculiţa pe masă şi bate din palme, în semn că de-acum trecem la lucruri serioase.

— Ce faci în weekend? mă întreabă ea la obiect. Ai planuri pentru diseară?

— Păi, am împrumutat o carte de la bibliotecă. Mila face o faţă lungă, dar nu mă întrerupe. Şi am auzit că la Muzeul de artă este mâine intrarea liberă, aşa că m-am gândit să dau o tură. N-am mai fost pe-acolo de mult.

Ultima parte am inventat-o. Nu am de gând să mă duc la muzeu. N-am mai fost la un muzeu de artă de când eram în facultate. Probabil că n-o să mă reapuc acum de vizite. Pur şi simplu n-am vrut să admit că nu am niciun plan.

— Îhm! exclamă Mila, fără să se lase impresionată.

— Ce?

— Cam ca mine, numai că eu, în loc să mă duc la muzeu, îi duc pe Brendan şi pe Jackson la frizer.

— OK, şi?

— Eu sunt într-o relaţie stabilă şi mai avem şi gemenii în grijă, iar tu eşti solo.

— Solo? Nu! Nu sunt solo. Sunt… măritată, dar…

— Separată?

— O, ăsta e un cuvânt groaznic!

Nu ştiu de ce este un cuvânt groaznic. Cred că din cauza vocalelor şi consoanelor care se reunesc într-un mod neplăcut.

— Ba eşti solo, Lauren! Trăieşti singură. Nu ai pe cineva care să te aştepte undeva la o oră stabilită.

— Păi, câteodată Rachel... Dar nu mă mai sinchisesc să termin fraza. Bine, sunt solo. Şi ce-i cu asta?

— Mai ieşi şi tu din casă. Du-te şi îmbată-te, apoi culcă-te cu un necunoscut!

— O, Doamne!

Nu ştiu de ce mi se pare atât de şocant. Probabil pentru că vorbeşte despre mine. Despre mine! Adică, ştiu că asta fac unii. Ies prin baruri, unde întâlnesc necunoscuţi şi fac sex ocazional după câteva întâlniri sau chiar de prima dată sau atunci când simt nevoia de o justificare pentru faptele lor. Pot să înţeleg. Dar eu n-am făcut asta niciodată. De fapt, nici n-am avut ocazia. Acum bănuiesc că am ocazia, numai că simt că am pierdut startul pentru asemenea lucruri. Cursa a început fără mine. Îmi adun gândurile şi mă uit la Mila, însă expresia ei nu s-a schimbat între timp.

— Vorbesc serios, spune ea. Chiar trebuie să ieşi. Ai nevoie de o aventură, ceva. Trebuie să te culci cu cineva care nu este Ryan. Trebuie să vezi cum este şi cu altcineva. Te-ai mai culcat vreodată

cu altul în afară de Ryan?

— Da, răspund eu oarecum defensiv. Am avut un iubit în liceu.

— Atât?

— Da! spun eu, de data aceasta chiar simţindu-mă în defensivă. Ce mare chestie?

— Nu este suficient.

— Ba este!

Mila clatină din cap şi pune din nou furculiţa pe masă. Încearcă o nouă abordare.

— Îţi mai aduci aminte cum a fost când l-ai sărutat prima oară pe Ryan?

— Da.

Într-o clipă, mă simt de parcă aş fi din nou în trecut. Mă aplec peste burgerul şi cartofii prăjiţi din farfurie şi îl sărut. Apoi îmi amintesc cum m-am simţit când el mi-a răspuns la sărut. Şi cum m-a sărutat în drum spre casă. Când m-a sărutat de rămas-bun. Deşi după o vreme sărutatul devenise o rutină la fel ca respiratul, ceva făcut fără să mă gândesc, totuşi mă agăţam de acele prime sărutări. Mă bucuram de acele clipe în care inima mi se oprea în loc ori de câte ori buzele noastre se întâlneau.

— Îţi mai duci aminte ce bine te-ai simţit când te-a sărutat prima oară? Electricitatea aceea? De parcă ai fi putut aprinde o întreagă casă doar dacă o atingeai cu degetele?

— Dar chiar că te-ai gândit la asta!

— Îmi plac la nebunie începuturile unei relaţii,

zice Mila cu nostalgie. Când m-a sărutat prima oară Christina… Nimic nu se compară cu asta. Acum o sărut şi e ca „Hei, ce mai faci? Ce miroase aşa? O fi de la gunoi?” Izbucnim amândouă în râs. În orice caz, mă bucur că s-a ivit acum ocazia să trăieşti din nou aceste sentimente. Poţi întâlni pe cineva şi simţi din nou acei fluturaşi în stomac, asta dacă îţi doreşti.

— Nu, nu pot. Am un soţ la care să mă întorc.

— Da, peste zece luni şi jumătate. Unele căsnicii nici măcar nu *durează* zece luni jumate. Poţi avea şi tu o aventură, Lauren. Una care să te facă să te simţi ca la nouăsprezece ani. Dacă eram în locul tău, asta aş fi făcut.

Las să treacă un minut, timp în care mă gândesc. Chiar sună bine din mai multe puncte de vedere, dar este şi înspăimântător şi aiurea. Cum pot avea o aventură când sunt măritată? Cum să jonglez cu cele două relaţii, o aventură romantică activă şi o căsnicie inactivă?

— Crezi că Ryan are şi el o aventură amoroasă? zice Mila, pierzându-şi răbdarea. La asta te gândeşti tu acum?

— Nu. Am înţeles punctul tău de vedere. Doar că… dacă într-adevăr este aşa… ce-ar însemna asta?

— N-ar însemna absolut nimic!

— Nimic?

— Nimic. L-ai iubit pe prietenul tău din liceu?

Ridic din umeri:

— Da, l-am iubit.
— Dar acum îţi pasă de el?
— Nu! zic eu, clătinând din cap.
— Ei, asta înseamnă o aventură amoroasă.

*

În ciuda sfatului Milei, îmi întreţin singură obsesia. Mă gândesc la problemă în drum spre casă, apoi când îi dau de mâncare lui Bocănilă, când mă uit la televizor, când citesc dintr-o carte sau când mă spăl pe mâini. Mă scoate din minţi. Creierul meu derulează aceleaşi imagini închipuite, iar şi iar. Mi-am pierdut simţul realităţii cu atâtea întrebări. Vreau doar să ştiu cum îşi trăieşte acum viaţa. Vreau să-i aud vocea. Vreau doar să ştiu dacă e OK şi dacă încă este al meu. Încă nu-mi permit să-l pierd. Încă nu poate fi al altcuiva. Nu pot s-o fac. Nu pot să trăiesc aşa. Nu pot să trăiesc fără el. Nu pot! Trebuie să ştiu ce gândeşte şi el. Trebuie să ştiu ce face.

Îmi vine să-l sun. Trebuie să-l sun. Trebuie! Iau telefonul, apăs pe iconiţa din dreptul numelui său, apoi închid imediat. Nici n-a apucat să sune. Nu pot să-l sun. Nu vrea să-l sun. Mi-a zis să nu-l sun. Deci nu pot să-l sun.

Laptopul e chiar în faţa mea. E uşor să întind mâna după el. Când îl deschid, nu ştiu sigur ce caut. Nu ştiu nici măcar ce fac. Apoi, când deschid browser-ul, ştiu exact ce vreau să fac, ce vreau să caut. Nu mă mai străduiesc să mă ascund de mine. Am ajuns la capătul puterilor. Mi-am pierdut

controlul.

Mă autentific pe contul de e-mail al lui Ryan.

Se încarcă inbox-ul, dar e gol. Mă opresc. Nu e bine. Este incredibil, foarte, super, cu-adevărat, total, complet şi absolut greşit. Mut cursorul pe meniu şi cobor acolo unde scrie „Deconectează-te”. Acolo trebuie să dau click. Asta trebuie să fac. Pot să mă întorc şi să pretind că n-am făcut niciodată asta. Nu trebuie să fiu o astfel de persoană. O clipă, pare atât de uşor. Şi atât de clar. Deconectează-te, Lauren! Deconectează-te!

Însă, înainte să apăs, observ că în dreptul fişierului de „Schiţe” se află numărul şapte între paranteze. Deci are şapte e-mailuri netrimise. Nici nu mai stau să mă gândesc, ci acţionez din impuls. Mut acolo cursorul şi apăs. Fişierul se deschide şi văd că toate îmi sunt adresate. Toate având ca titlu la Subiect „Dragă Lauren”.

Îmi sunt adresate. Sunt pentru mine. Deci pot să citesc, nu?

*

31 august

Dragă Lauren,

M-am simţit nasol azi când am părăsit casa. Nu ştiu de ce am făcut asta. Când ţi-am scris biletul, mi-a fost foarte greu să nu-l rup şi să te aştept până te întorci şi să rezolvăm problema.

Apoi m-am gândit când s-a întâmplat ultima oară să te bucuri să mă vezi când vin acasă şi n-

am putut să-mi amintesc. Iar asta m-a înfuriat atât de tare, încât am luat şi ultimele bagaje şi am ieşit pe uşă.

Nu mi-am luat la revedere de la Bocănilă. Nu am putut. Mi se face rău când mă gândesc că diseară trebuie să dorm în porcăria asta de apartament. Nici măcar nu am un pat încă. De fapt nu am aproape nimic în afară de televizor. Prietenii m-au ajutat să pun lucrurile acolo unde ar trebui să stea şi au plecat acum o oră.

Mă simt jalnic. Mă simt al naibii de jalnic după toate astea. M-am bucurat când au plecat prietenii, căci nu mai puteam să mă prefac că sunt OK. Nu sunt deloc OK. Mi-e rău. Mi-am pierdut soţia şi câinele. Mi-am pierdut casa.

Nu ştiu. Nu ştiu de ce scriu acum. Nici măcar nu ştiu dacă o să trimit acest e-mail. O parte din mine crede că în ultima vreme amândoi nu am fost prea sinceri şi că un strop de onestitate, de sinceritate ar putea îndrepta lucrurile. Am spus de atâtea ori: „Sigur, merg cu tine la mall să-ţi cumperi ruj", când de fapt nu voiam să merg. Am spus: „Da, hai să luăm mâncare grecească" şi, de fapt, mie nu îmi place deloc şi te urăsc pentru asta acum. Urăsc mâncarea grecească, OK? O urăsc. Şi mă deranjează că nu mai putem mânca şi noi împreună un hamburger. De ce fiecare cină trebuie să fie un tur culinar al lumii? Şi dacă este aşa, de ce nu putem rămâne la rahaturi normale gen italienească sau chinezească? De ce trebuie

mâncare persană? Sau etiopiană? O urăsc! Şi mă deranjează că ţie îţi place. E atât de pretenţios, Lauren. Mănâncă şi tu ceva normal.

Aha, vezi? De-asta ştiu că e bine că am plecat. Te urăsc pentru că-ţi place Falafel. Nici nu cred că este sănătos.

Totuşi, nu ştiu nici dacă este atât de nesănătos, încât să însemne că trebuie să dorm singur la noapte pe covorul ăsta de rahat.

După care mă gândesc să mă întorc acasă. Să intru pe uşă, iar tu nici măcar să nu te ridici de pe canapea. Mă gândesc la cum te-ai uita la mine şi ai zice: „Mâncăm supă vietnameză?" Şi-atunci îmi vine să dau cu pumnul în perete.

Prin urmare, iată-mă aici. Singur. Nefericit. Şi ştiu că asta mă face un om rău, dar sper că şi tu te simţi la fel. Ăsta-i adevărul. Exact aşa simt acum. Sper din tot sufletul că şi tu eşti nefericită.

Cu dragoste,
Ryan

*

5 septembrie

Dragă Lauren,

Ştiu că ţi-am zis să nu mă suni, dar uneori nici nu-mi vine să cred că nu o faci. Nu pot să cred că-ţi trăieşti viaţa ca şi cum eu n-am făcut niciodată parte din ea. Cum poţi să faci asta? Mă înfurii când mă gândesc la asta câteodată. Probabil că te

duci la serviciu şi te porţi de parcă totul este minunat.

Azi le-am spus părinţilor mei despre noi. N-a fost uşor. Nu le-a picat bine. S-au supărat rău pe tine, ceea ce mi s-a părut ciudat. Am încercat să le explic că vina nu-i aparţine unuia sau altuia. Am încercat să le spun că a fost o decizie comună. Dar nici n-au vrut să audă. Doar ştii şi tu cum sunt ei, au o perspectivă îngustă asupra căsniciei. Şi mi-au spus clar că i-am dezamăgit. Tot spuneau: „Nu aşa trebuie să vă rezolvaţi problemele, Ryan". Şi mai ziceau că s-au supărat pe tine că ai rămas cu casa şi câinele. Cred că nu înţeleg prea bine. Ei cred că ar trebui să ne despărţim şi unul dintre noi să-l ia pe Bocănilă, iar celălalt, casa. Niciunul nu trebuie să le ia pe amândouă. Nu ştiu. Eu nu sunt de acord cu ei. Eu nu văd aşa lucrurile. Nu mi se pare corect să-ţi iau casa şi nici să-l iau pe Bocănilă atât de repede din casa lui.

Ştiu că am zis că vreau să ies şi cu alte femei, dar acum, când mă văd în lumea reală, mi se pare ciudat să mă gândesc la asta. Este ceva nefiresc. Şi cum se presupune că ar merge? N-are niciun sens. Să mă gândesc că sărut pe altcineva? Aproape că mă gândesc că nici nu ştiu cum se face. La serviciu a venit o fată nouă, care tot flirtează cu mine şi uneori mă gândesc că ar trebui să sar pe ea, să profit de situaţie. Nu ştiu. Nici măcar nu vreau să vorbesc despre asta.

Încă nu ştiu dacă o să-ţi trimit aceste e-

mailuri. Câteodată cred că da. Există în mine o parte care crede că am renunţat să mă cert cu tine de ani buni. Era mai uşor să fiu de acord cu tine sau să te ignor. Cred că-ţi spuneam numai ce doreai să auzi. Şi astfel n-am mai fost sincer. Am încetat să-ţi mai spun ce gândeam cu adevărat. Ce doream cu adevărat. Şi, dacă îţi spun toate astea acum, poate că detensionăm situaţia şi o putem lua de la capăt. Cealaltă parte din mine crede că dacă ne spunem unul altuia totul, dacă îţi trimit scrisorile, s-ar putea ca mariajul nostru să nu supravieţuiască. Aşadar, nu ştiu ce să fac.

Şi nu sunt sigur dacă ţi-ar păsa. Adică, uneori cred că nici măcar nu mă mai vezi. Ştiu că mă vezi, dar mă vezi cu adevărat? Însă acum vorbesc despre faptul că uneori cred că nu mă asculţi când vorbesc. Câteodată presupui că ştii ce am de spus sau ce simt, şi-atunci citesc în ochii tăi că sunt cea mai plictisitoare persoană pe care ai cunoscut-o vreodată.

Totuşi, înainte nu aveai aceeaşi părere. Îmi aduc aminte, când eram în facultate, unul din motivele pentru care mă simţeam atât de bine în preajma ta era că mă făceai să mă simt cea mai interesantă persoană din încăpere. Mă făceai să mă simt de parcă spusesem cele mai amuzante glume şi cele mai bune poveşti. Nu ştiu, dar nu cred că te prefăceai. Cred că tu aşa considerai pe-atunci.

Dar acum cred că nu mai gândeşti aşa. Cred

că în ochii tăi arăt ca spatele unei cutii de cereale. Sunt doar un obiect în faţa căruia te aşezi şi la care te uiţi doar pentru că se întâmplă să fie acolo.

Iar asta mă întristează. Sper că te descurci bine. Uneori cred că ar trebui să-ţi trimit e-mailurile doar ca să-mi răspunzi şi să ştiu ceva de tine. Mă întreb tot timpul cum te mai simţi.

Cu dragoste,
Ryan

*

9 septembrie

Dragă Lauren,

Îţi aduci aminte când ne-am mutat împreună? Chiar după ce am absolvit facultatea. Era o zi atât de toridă şi ne mutaserăm în amărâtul ăla de apartament din Hollywood, care era prea mic, iar bucătăria mirosea a chimicale. Iar tu aproape că ai început să plângi că nu vrei să trăieşti într-un apartament de tot rahatul, însă doar atât ne puteam permite. Eu trăiam din ultimii bani pe care mi-i dăduseră ai mei drept cadou de absolvire, iar tu abia te angajaseşi. Şi îmi aduc aminte când ne-am ghemuit amândoi în patul ăla strâmt, în prima noapte, cum mă gândeam că voi avea grijă de tine. Că voi munci din greu şi îţi voi lua un apartament mai mare. Şi că voi fi bărbatul care să-ţi ofere viaţa pe care ţi-o doreşti. Şi… adică, lucrurile nu au evoluat exact aşa cum ţi-ai fi dorit. Tu erai cea

care a câştigat suficient cât să ne permitem să ne mutăm în zona Hancock Park. Dar şi eu am negociat cu proprietara. Am făcut orice ca s-o conving, pentru că voiam ca tu să ai tot ce-ţi doreşti. Chiar cred că am făcut treabă bună având grijă de tine. Mereu mi-am dorit să te simţi în siguranţă alături de mine, să te simţi iubită, să simţi că te poţi baza pe mine.

Am învăţat să nu mai încerc să-ţi rezolv problemele, ci să te las pe tine s-o faci. Am învăţat că dimineaţa îţi trebuie câteva minute până să poţi vorbi cu cineva. Am învăţat că nu-ţi acorzi suficient timp să ajungi undeva şi apoi te sperii că întârzii. Şi asta iubeam la tine.

De ce n-a fost suficient?

Oare nu putea fi suficient?

Pe atunci, faptul că ne-am mutat împreună, că stăteam amândoi în patul ăla mititel, mă făcea să cred că... treaba mea va fi uşoară. Tot ce trebuia să fac era să te susţin şi să te iubesc şi să te ascult şi să am grijă de tine. Şi totul părea atât de uşor atunci...

Acum pare cel mai greu lucru din lume.

De ce naiba stau acum aici şi-ţi scriu? E o pierdere de vreme.

Ryan

*

28 septembrie

Dragă Lauren,

Ultima oară când am făcut sex a fost în aprilie. Asta în caz că te întrebai. Ceea ce nu este cazul. Dar ţie nu părea să-ţi pese, în schimb, mie da. Deci, dacă îţi voi trimite vreodată aceste e-mailuri, cred că ar trebui să ştii că ultima oară când am făcut sex a fost cu aproape cinci luni înainte să mă mut. Adică, cu patru luni înainte să-mi spui că nu mă mai iubeşti. Patru luni în care am trăit în aceeaşi casă, prefăcându-ne amabili, prefăcându-ne că suntem fericiţi, dar fără să ne atingem. M-am gândit să aştept până observi şi tu. Dar tu nu ai observat niciodată. Aşa că… ştii tu… în caz că observi şi vrei să ştii. A fost în aprilie. Şi a fost ca naiba.

*

29 septembrie

Dragă Lauren,

La mulţi ani! Ştiu că te afli la o petrecere-surpriză. Charlie m-a sunat în urmă cu câteva săptămâni, înainte să afle că noi suntem… aşa cum suntem. În orice caz, ştiu că acum familia ta este alături de tine. Probabil că te distrezi. Este nouă seara, deci probabil că petreci chiar în momentul în care îţi scriu aceste lucruri. Iar eu îmi omor timpul la mine în apartament. Sunt atâtea de făcut ca să uiţi că soţia ta împlineşte treizeci de ani, iar tu nu eşti cu ea, ştii asta?

Dar am renunţat la toate acum o jumătate de

oră şi acum am grijă de o bere şi mă gândesc la tine.

Aproape că era să mă urc în maşină şi să vin acasă la mama ta, să fiu şi eu prezent.

Dar m-am gândit că este o idee proastă.

Ce s-ar întâmpla? Ne-am vedea şi am admite cât de greu ne este şi am pune capăt acestui experiment nebunesc şi apoi? Peste două luni ne întoarcem de unde am plecat. Nu ne-am schimbat. Prin urmare, nimic nu se va schimba. Ştii asta, nu?

Aşa că, în schimb, stau aici şi nu fac nimic.

Vreau doar să ştii că m-am gândit la asta. M-am gândit să apar la uşa ta, cu două sacoşe de cumpărături, gata să-ţi prepar Pastele magice cu creveţi à la Ryan.

N-am făcut-o dar... da, vreau să ştii că mi-a trecut prin minte.

La mulţi ani!
Ryan

*

1 octombrie

Bocănilă e bine? Mă omoară faptul că nu sunt lângă el. E o prostie, dar eram ieri la supermarket să-mi cumpăr de mâncare şi mi-am adus aminte că trebuie să iau detergent de rufe, aşa că m-am dus la raion, însă acolo ţineau şi mâncarea de animale şi m-am gândit: „Oare trebuie să-i luăm şi lui Bocănilă?" Asta mi-a trecut prin minte, înainte să-mi dau seama că nu mai locuiesc cu el.

Cu dragoste,
Ryan

*

9 octombrie

Dragă Lauren,
Nu-l mai iau pe Bocănilă. Durerea asta de a trăi fără voi… îmi este prea greu. Singurătatea este prea mare. Este prea trist. Nu vă pot face asta.

Cu dragoste,
Ryan

*

Nici nu mai pot vedea de lacrimi. Să mă uit la e-mailurile lui e ca şi cum aş sta sub un duş cu apă clocotită să văd cât pot îndura. Am depăşit momentul în care îmi făceam griji dacă fac bine ce fac. Ştiu că nu este corect. Ştiu că el nu e sigur dacă să-mi arate scrisorile. Dar ştiu şi că trebuie să le citesc, înseamnă prea mult pentru mine. Îmi pasă prea mult de ele.

E-mailurile acestea sunt dovada a cât de urâtă a devenit căsnicia noastră şi totuşi dovada cât suntem de legaţi unul de altul. Ne urâm şi ne iubim, ne e dor, dar ne şi dispreţuim, toate cu aceeaşi suflare. Nu vrem să ne mai vedem vreodată, dar nici nu vrem să renunţăm unul la altul.

Mă urăşte în aceeaşi măsură în care mă iubeşte. Eu urăsc aceste scrisori în aceeaşi măsură în care le iubesc. Durerea şi bucuria se împletesc strâns. Citesc scrisorile de la capăt, iar şi iar, sperând să le separ una de alta şi să pot discerne dacă dragostea sau ura câştigă bătălia finală. Dar e ca şi cum ai trage de şnurul din jocul acela cu degetele. Cu cât tragi mai mult, cu atât se înnoadă mai tare.

Când în sfârşit îmi vin în fire şi mi se usucă ochii şi îmi şterg nasul şi îmi limpezesc mintea, mă duc în bucătărie şi scot din frigider o felie de şuncă. O pun într-o tigaie. Aştept să se rumenească şi să sfârâie. Apoi o pun în castronul lui Bocănilă. Apare în fugă imediat ce aude cum şunca loveşte inoxul. O înfulecă într-o jumătate de secundă. Mai scot o felie şi o pun în tigaie, sub ochii lui. Abia atunci reuşesc să potrivesc piesele puzzle-ului. Dacă Ryan îmi trimite e-mailul despre faptul că pot să-l păstrez pe Bocănilă, înseamnă să nu-l mai văd peste câteva săptămâni. Şi-atunci cu-adevărat o să fiu de una singură. Asta se întrevede în viitor.

— **P**e o scară de la unu la zece, cât de rău este să intri în contul de e-mail al altuia, fără permisiune? o întreb pe Rachel la telefon.

Stau la biroul meu de la serviciu. Am citit deja

e-mailurile de zeci de ori. Unele fragmente le ştiu pe dinafară.

— Cred că trebuie să ştiu mai multe detalii.

— Detaliile înseamnă că am intrat în contul lui Ryan şi i-am citit câteva e-mailuri.

— Zece. Zece din zece! Nu trebuia să faci asta!

— Am o scuză, îmi erau adresate.

— Ţi le-a trimis cumva?

— Erau în „Schiţe”.

— Tot zece rămâne. Este foarte rău.

— Uau! Nici măcar nu eşti curioasă să asculţi şi varianta mea?

— Lauren, este foarte rău ce-ai făcut! Este lipsă de onestitate. Este proastă creştere. Este lipsă de respect. Asta îţi subminează…

— OK, OK! Am înţeles!

Ştiu că este rău ce-am făcut. Cred că nici nu mă îndoiesc că am făcut ceva rău. Ştiu că este rău. Eu vreau doar ca Rachel să-mi spună ceva de genul: „O, da, este rău, dar şi eu aş fi făcut acelaşi lucru şi ar trebui să continui”.

— Deci n-ar trebui s-o mai fac? o întreb eu.

Poate că dacă o întreb direct, voi primi răspunsul pe care-l aştept.

— Nu, absolut nu!

— Hai, ce naiba?! zic eu.

Nu trebuia s-o fac. Dar cum pot s-o mai dreg? Faptul e deja consumat. Mai contează acum dacă o fac în continuare? Dacă el întreabă: „Te-ai

autentificat pe contul meu şi ai citit mesajele care îţi erau adresate?” eu va trebui să răspund „Da”, indiferent dacă le-am citit o dată sau de o sută de ori.

— Să zicem că îmi mai scrie una. Atunci nu este OK dacă mă uit?

— Nu e OK că ai verificat din capul locului. Acum trebuie să mă întorc la lucru. Dar ar trebui să-ţi bagi minţile-n cap!

— Uf, bine!

O clipă de tăcere înaintea ultimei întrebări:

— Sper că nu mă judeci acum, da? Mai crezi că sunt un om bun?

— Cred că eşti cel mai bun om. Dar n-am de gând să spun că a fost corect ceea ce ai făcut. Nu e stilul meu.

— Da, bine, zic eu şi închid.

Apoi mă duc la biroul Milei.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de rău este să intri în contul de e-mail al altuia, fără permisiune?

Ridică ochii din computer şi se încruntă la mine. Apoi bea din cafea şi îşi încrucişează braţele la sân.

— Tu eşti acea persoană? Iar cealaltă este Ryan?

— Şi dacă aşa ar fi…

Se gândeşte un pic.

— Văd de ce te-ai gândit că eu sunt persoana potrivită care să te ajute să te justifici, căci

probabil că şi eu le-aş fi citit, dacă eram în locul tău, zice ea legănându-se înainte şi înapoi pe scaun.

Victorie!

— Dar asta nu înseamnă că este OK!

De scurtă durată.

— Dar *mie* îmi scrie, Mila. *Mie!*

— Ţi le-a trimis cumva?

— CHIAR TOATĂ LUMEA SE PREOCUPĂ DE ASTA??

Toţi se întorc şi se uită în direcţia mea. Vorbesc de-acum în şoaptă:

— Mesajele sunt pentru *mine,* Mila!

Stau prea aproape de ea şi îi suflu în faţă. Sunt convinsă că-şi poate da seama că la micul dejun am mâncat o chiflă cu ceapă.

Mila se îndepărtează politicos.

— Nu trebuie să şopteşti. Pur şi simplu nu mai ţipa. E OK cu un ton normal, zice ea pe un ton exemplar de normal.

— Bine! zic eu cam tare, după care găsesc tonul potrivit. Bine! Vreau doar să te întreb dacă ai fi în locul meu şi ai şti că îţi scrie, punându-şi sufletul pe tavă, spunând lucruri pe care nu ţi le-a spus când eraţi căsătoriţi, lucruri care îţi frâng inima şi care te fac să plângi, dar care te fac să te simţi iubită în acelaşi timp… Dacă toate astea ţi s-ar întâmpla ţie… vrei să spui că nu le-ai citi?

Mila stă în cumpănă. Expresia ei trece de la stoicism la o înţelegere neintenţionată.

— M-ar tenta. Deja mă simt mai bine când aud asta. Ar fi greu să nu le citesc.

Ridic pumnii în aer victorioasă.

— Da!

— Dar doar pentru că este ceva de înţeles, asta nu înseamnă că este corect ceea ce faci.

— Mi-e dor de el.

Cuvintele îmi ies din gură fără să vreau.

Hotărârea Milei păleşte.

— Dacă tu i-ai scrie mesajele, ai vrea să le citească, deşi nu i le-ai trimis?

Îmi vine să spun da. Însă stau o clipă să mă gândesc. Mă uit la Mila şi îi cântăresc întrebarea. Mă pun în locul lui Ryan. Răspunsul care îmi tot vine pe buze este DA.

— Da. Ştiu că răspunsul este în favoarea mea, dar chiar asta cred. Îmi zice în scrisori că de multe ori nu mi-a spus ce gândea cu adevărat. Că amândoi am ţinut multe chestii în noi doar ca lucrurile să fie mai uşoare, după care a început să mă urască pentru asta. Şi eu am făcut la fel! De multe ori alegeam ce vrea el sau ce spunea el doar ca să evit o ceartă. Şi undeva, pe drum, am început să simt că nu mai sunt sinceră. Are vreun sens? Lucrurile au devenit atât de tensionate, încât am ajuns să-l urăsc şi să mă înfurii din orice, de nu mai ştiam încotro s-o apuc. Cred că şi el simte acelaşi lucru. Asta ar putea fi o ocazie bună pentru noi. Poate de asta avem nevoie. Dacă eu aş fi fost cea care să-i scrie, încercând să mă

destăinui, să-mi arăt adevărata faţă, aş fi vrut ca el să citească. Aş fi vrut să vadă cum sunt eu cu adevărat.

Mila mă ascultă şi, când termin, îmi zâmbeşte.

— Ei, atunci poate este cel mai bun lucru pentru amândoi. Doar că îţi asumi un risc uriaş. Trebuie să ştii asta. Poate că el *chiar* asta îşi doreşte. Poate că se bucură să afle că-l poţi înţelege mai bine, că-i cunoşti şi părţile ascunse şi că-l accepţi aşa cum e. Poate că asta speră.

Din tonul ei îmi dau seama că nu a terminat, însă aş vrea să pună capăt discuţiei.

— Însă ar putea fi şi furios din cauza asta. Poate că e negru de furie că i-ai înşelat încrederea. S-ar putea să nu mai aibă încredere în tine. Ar putea însemna un mod groaznic de a începe un nou capitol în vieţile voastre. Şi când se încheie anul şi se întoarce acasă, cum îi poţi mărturisi tot ce şti? Îi vei spune ce-ai făcut? Şi chiar crezi, în adâncul sufletului tău, că va spune: „OK, foarte bine”?

— Nu! Dar chiar cred că din asta iese ceva bun.

Mila nu pare convinsă.

— Cred că am ocazia să aflu cum este soţul meu dintr-un punct de vedere nou. Am ocazia să-l cunosc fără vreun filtru. Pot să aflu ce am greşit până acum. Pot începe să înţeleg ce vrea el de la mine. Ce pot face mai bine data viitoare. Pot să învăţ să-l iubesc din nou şi să fiu o soţie mai bună,

cum să-i ofer tot ce are nevoie şi cum să-i spun ce am eu nevoie. Şi asta e bine. Am intenţii bune. Totul vine din inimă.

Voiam doar s-o conving pe Mila. Voiam doar să-mi spună şi mie cineva că era OK să fac ceva ce ştiam că nu e OK. Dar, făcând asta, am sfârşit prin a mă convinge pe mine.

— Ei bine, eu mă spăl pe mâini în privinţa asta. Se pare că tu ştii mai bine ce faci, zice ea.

Încuviinţez şi mă întorc în biroul meu. Dar n-am nicio idee ce fac. Mila mă strigă când deja mă aflu la pragul inaudibilului.

— Mâncare mexicană?

Mă uit la ceas şi văd că e doisprezece şi patruzeci şi şapte.

— În cinci minute.

Când coborâm cu liftul, o întreb pe Mila dacă îi place mâncarea persană.

— Dar ce este mâncarea persană? Adică, nu cred că am mâncat vreodată aşa ceva.

— Este cu mult orez şi şofran. Şi multă tocană.

— Tocană? zice ea strâmbându-se. Nu, nu mă omor după tocană.

— Dar mâncare grecească?

Ridică din umeri:

— E OK.

— Vietnameză?

— Nu cred că am gustat. Seamănă cu cea thailandeză?

— Oarecum. E cu tăiţei, perişoare şi zeamă de

carne. Unele chestii sunt servite cu sos de peşte.

— Sos de peşte? Adică, sos făcut din peşte sau pentru peşte?

— Nu, este făcut din peşte fermentat. E delicios.

— De ce nu rămânem noi mai bine la mâncare mexicană? zice ea când ieşim din lift.

Dau din cap. Este atât de simplu. De ce Ryan nu a zis şi el: „De ce nu rămânem noi mai bine la mâncare mexicană?” De ce a acceptat să meargă în toate acele restaurante şi să mănânce ceva ce nu-i place? Aş fi mers la un burrito. Nici măcar nu m-ar fi deranjat. De ce nu a ştiut asta?

— Ştii ceva? zice ea de la doi paşi de mine. O luase înainte şi îşi căuta cheile în geantă. Dacă îţi închipui că Ryan se bucură că tu îi citeşti e-mailurile şi că îl spionezi în cele mai vulnerabile momente ale lui, atunci ar fi corect ca şi tu să faci la fel.

— Ce vrei să spui?

— Ce te sperie? Ce vrei tu de fapt?

— Nu ştiu. Bănuiesc că…

— Nu-mi spune mie. Scrie asta într-un e-mail.

Seara îi verific schiţele de e-mail înainte de a merge la culcare.

15 octombrie

Dragă Lauren,

Este sexul. Sincer, este vorba despre sex. Este singurul lucru de care nu tolerez să fiu privat şi tocmai de el am fost al naibii de privat. În cazul meu aceasta a fost cauza. Cred că aş fi avut mai multă răbdare cu tine în alte privinţe dacă n-ai fi fost atât de puţin interesată să facem sex. Cred că aş fi fost mult mai atent cu tine. Cred că aş fi fost mai fericit să-mi petrec timpul alături de tine. Cred că aş fi putut fi un ascultător mai bun. Dacă n-aş fi fost atât de supărat pe tine că nu voiai NICIODATĂ SĂ FACI SEX.

Ce naiba? Nici măcar nu e atât de greu. Lauren, nu-ţi ceream să devii o regină porno. Dar era drăguţ să fi făcut şi noi sex de două ori pe săptămână. De două ori pe lună? Mi-ar fi făcut plăcere ca măcar o dată pe an să fi venit tu cu iniţiativa.

Întotdeauna am simţit ca şi cum tu mi-ai fi făcut o favoare. Ca şi cum ţi-aş fi spus să speli tu vasele în locul meu.

Şi nu ştiu de ce nu am ţipat la tine din cauza asta. Pentru că în mintea mea ţipam la tine. Uneori eram atât de enervat când îmi ziceai: „Nu în seara asta" a douăsprezecea seară la rând, încât mă duceam şi făceam un duş rece, urlând la tine în gând. În mintea mea se ducea o adevărată luptă, în care anticipam ce îmi vei spune, după care ţipam răspunsurile mele. Dar mă ştergeam cu prosopul şi mă băgăm în pat lângă tine şi nu spuneam niciodată cu voce tare ce aveam pe

suflet. Iar tu stăteai acolo cu blestemata aia de carte în mână şi te prefăceai că totul este bine mersi.

De ce nu ți-oi fi spus eu atunci că nimic nu era bine mersi?

Nu-ţi pot fi soţ dacă tu mă tratezi ca pe un prieten.

Am nevoie de SEX, LAUREN! AM NEVOIE SĂ FAC SEX CU SOŢIA MEA DIN CÂND ÎN CÂND. ŞI AM NEVOIE SĂ SIMT CĂ ŞI EI ÎI PLACE SĂ FACĂ SEX CU MINE.

Nu pot să-mi petrec luni întregi masturbându-mă în tăcere în baie pentru că tu nu ai „chef în seara asta”.

Ryan

*

Îmi vine să urlu la el. Îmi vine să-i spun că, dacă voia ca şi mie să-mi facă plăcere, atunci ar fi trebuit să se străduiască mai mult să mă satisfacă. Vreau să-i spun că aici e vorba de o stradă cu două sensuri. Că nu era el singurul care se ducea la culcare nesatisfăcut. Vreau să-i spun că diferenţa dintre noi era că eu măcar îi ofeream un orgasm la fiecare două luni. În schimb, altă parte din mine, cea care suferă enorm, vrea să spună: „Vino acasă, vino acasă! Putem îndrepta lucrurile, acum că ştiu toate astea”.

De ce oare cu cât îl iubesc mai mult, cu atât mă răneşte mai mult? Sau o fi invers: cu cât mă

răneşte mai mult, cu atât îmi dau seama că îl iubesc mai tare?

Mă bag în pat şi încerc să adorm. Mă foiesc şi mă răsucesc. Mă holbez cu ochii în tavan, dar undeva în noapte creierul în sfârşit rupe contactul cu lumea şi adorm.

Când mă trezesc, mor de nerăbdare să spun o grămadă de lucruri.

*

16 octombrie

Dragă Ryan,

Iată nişte lucruri pe care cred că ar trebui să le afli:

Canapeaua nu mai miroase a transpiraţie pentru că nimeni nu mai vine asudat de la alergat şi nu se mai întinde pe ea înainte de a face duş.

Chiar îmi face plăcere să arunc la coş bonurile de cumpărături. Nu mai trebuie să număr fiecare bănuţ care intră sau iese din cont. Uneori, când mă duc la magazin, constat că mi-am uitat cardul de reduceri şi totuşi cumpăr ce am de cumpărat. De ce? Pentru că te bag undeva! De-aia!

Las întotdeauna douăzeci la sută bacşiş. Întotdeauna. Nu-mi mai pasă că tu crezi că optsprezece este standardul.

Abia aştept să mă uit la meciurile cu Dodger fără ca măcar să mă duc pe stadionul ăla de rahat.

Ştii cumva la ce foloseşte o mătură?

Întotdeauna mi-a fost silă să mănânc la

porcăria aia de restaurant chinezesc de pe Beverly Boulevard care ţie îţi place atât de mult. Nu este deloc bună mâncarea. Când am mers acolo şi am găsit firul de păr în mâncare, mi s-a părut dezgustător şi nu am putut să „trec peste”.

Gluma pe care o spui despre călugăriţele care se spală pe mâini la Poarta Raiului este complet scârboasă, nu e deloc amuzantă şi e neruşinată de-a dreptul.

Oamenii care-şi lasă barbă ar trebui să şi-o tundă. N-o poţi lăsa să crească şi să crezi că arăţi bine. Dacă nu o îngrijeşti, arăţi ca un boschetar.

Cât despre păr, ar trebui să înveţi să-ţi tunzi părul pubian. Nu ştiu cum pot fi mai bine înţeleasă. Se pare că faptul că ţi-am cumpărat un aparat de bărbierit şi ţi-am spus: „Haha, cred că ăsta merge şi pe părul pubian!” nu a fost suficient de clar.

Dacă te interesează motivele pentru care viaţa noastră sexuală a fost un dezastru, poate că ar trebui să iei în considerare faptul că n-ai depus nici cel mai mic efort în privinţa asta de când – oare cât să fie de atunci? – de când eram în ultimul an de facultate. Înţelegi măcar cum simt femeile plăcerea?

Mă opresc din tastat şi citesc ce am scris. Vreau să şterg aceste ultime fraze. Sunt jenante şi penibile. Dacă le citeşte cu adevărat? Dacă le vede?

Le şterg. Trebuie să le şterg. Nu pot să spun asemenea lucruri.

Apoi îmi amintesc că i-am spus Milei că vreau să fiu sinceră. I-am zis că motivul pentru care i-am citit e-mailurile lui Ryan a fost că trebuia să-i aud sinceritatea. Trebuia să-l aud fără filtru. Cum mai pot să mă justific că îi citesc gândurile sincere când eu îmi şterg propriile gânduri?

Prin urmare, apăs pe „Control” + „Z”. Textul reapare pe ecran.

Şi trebuie să rămână acolo. Trebuie să procedez cum trebuie. Probabil că nu le va citi niciodată. Aşa că îmi scriu mie, de fapt. Poate că aici e problema, poate că mi-e teamă să admit unele lucruri chiar şi faţă de mine însămi.

Tocmai de aceea trebuie s-o fac.

Apăs pe „Salvează” şi sunt redirecţionată în Inbox, unde constat că am un e-mail nou.

De la Ryan.

*

16 octombrie

Dragă Lauren,

Nu vin să-l iau pe Bocănilă. Cred că e mai bine să rămână acolo cu tine.

Ai grijă de tine,
Ryan

Fără ca măcar să respir, apăs pe butonul de

răspuns şi tastez „Bine”. Dar, după ce mă gândesc mai bine, şterg şi scriu „OK”, apoi îl trimit.

Aşadar, s-a terminat. Roţile ajutătoare au dispărut. O întâlnire cu soţul meu nu mai există în plan. Probabil că o să-l văd peste aproape un an.

Mă ridic. Mă duc la duş. Mă îmbrac. Îi dau să mănânce lui Bocănilă. Mă duc la serviciu. Execut rutina zilnică. Când ajung acasă, înainte să-l hrănesc pe Bocănilă sau să-mi scot pantofii, verific contul lui de e-mail.

A apărut unul pe care nu-l citisem.

*

16 octombrie

Dragă Lauren,
Am întâlnit pe cineva.

Ryan

Sunetul care iese din gura mea nu este un vaiet sau un suspin. Nu este nici ţipăt.

Este un scâncet.

*

Scot mesajul la imprimantă. Mă duc la debara şi iau scara, apoi mă duc la şifonierul din dormitor şi scot cutia de pantofi. O deschid şi pun înăuntru scrisoarea.

Pun hârtia în cutia cu amintiri. Chiar peste biletele de tren către San Diego, unde ne-am petrecut un weekend pe plajă. Peste fotografia pe

care am făcut-o la Crab Shack din Long Beach, unde, alături de familia mea, i-am sărbătorit cea de-a douăzeci şi treia aniversare. Peste prima zgardă a lui Bocănilă, cea roz-strălucitor pe care i-o cumpărasem în drum spre casă, deoarece Ryan a spus că „regulile culorilor nu se aplică şi la căţei, iar aceasta este la reducere”. Peste petalele uscate ale buchetului meu de mireasă.

Peste toate acestea. Pentru că nu mai pot pretinde că nu se întâmplă. Nu mai pot pretinde că nu este o parte a poveştii noastre.

Îmi scot verigheta şi o pun în cutie. Deocamdată o pun la păstrare alături de celelalte amintiri.

Apoi Ryan nu-mi mai scrie nimic.

O săptămână, două îi verific contul, sperând să găsesc ceva acolo. Dar nu-mi mai scrie.

Vine şi Halloweenul şi cumpăr o pungă de bomboane asortate pentru colindători, dar când ajung acasă mă trezesc gândindu-mă dacă Ryan şi misterioasa lui iubită se îmbracă în costume de cuplu. Sfârşesc prin a stinge lumina de la intrare şi a mânca singură toată punga. Îi dau lui Bocănilă bomboanele care nu conţin ciocolată.

După câteva săptămâni de proastă dispoziţie, mă mulţumesc să-i verific e-mailul din când în când. Încep să-mi găsesc un hobby. Îl iau pe

Bocănilă în excursie prin Runyon Canyon. Urcăm pe munte până ce abia ne mai putem mişca, până când nu mai putem face un pas, totuşi nu ne oprim. Nu lăsăm niciodată muntele să câştige.

După o vreme, Rachel începe să vină pe la noi. Mă încurajează să mă apuc de alergat. Aşa că o fac. Alerg în fiecare zi. Pe măsură ce trec săptămânile, temperatura începe să scadă în Los Angeles, astfel că îmi cumpăr un hanorac potrivit. Mă dor gambele, aşa că îmi cumpăr şi adidaşi potriviţi. Alerg din ce în ce mai departe. Şi mai mult. Şi mai repede. Alerg până ce într-o zi faţa mea arată mai suptă şi abdomenul mai suplu. Dar alerg în continuare. Îmi amuţeşte vocea din cap. Îmi calmează nervii. Mă face să nu mă gândesc la nimeni, la nimic în afară de sunetul propriei respiraţii, de bubuitul inimii în piept şi de faptul că trebuie să merg mai departe.

Până la urmă, ajung să nu-i mai verific deloc e-mailul.

PARTEA A TREIA

Aşa e dragostea

That’s the Way Love Goes

(Janet Jackson)

Este duminică dimineaţă, la sfârşitul lui noiembrie, şi afară sunt douăzeci şi nouă de grade, deşi ieri au fost numai cincisprezece.

— Nici nu mai înţeleg ce-i cu vremea asta, zice Mila. Nu că m-aş plânge, spun doar că nu înţeleg.

Christina stă cu copiii. Singura rugăminte a Milei a fost: „Nu mă interesează unde mergem. Doar du-mă departe de copii şi de mame”. M-am gândit că talciocul ar fi un loc amuzant. Era într-o pasă proastă când am luat-o cu maşina, dar şi-a revenit când am pornit la drum. Acum că suntem aici, încep s-o recunosc. Niciuna dintre noi nu caută ceva anume, aşa că rătăcim pe aleile târgului fără o ţintă anume.

O tarabă cu talismane „capcana-viselor” îi atrage atenţia Milei şi începe să cerceteze oferta.

— Ce anume face capcana-viselor? întreabă ea.

— Nu-ţi dau răspunsul evident, şi anume că prinde visele în capcană.

— Bine, dar ce înseamnă cu adevărat? Să prinzi vise în capcană?

— Habar n-am.

Nu vreau să vorbesc tare astfel încât să ne audă vânzătorul şi să ne ţină o prelegere de zece minute despre semnificaţia lor. Am făcut cândva această greşeală cu un tip care vindea oale de noapte socotite antichităţi. Şi cum văd că se îndreaptă spre noi vânzătorul, vreau să schimb subiectul şi spun:

— Hai să schimbăm subiectul.

Mila lasă în urmă taraba cu talismane şi merge mai departe.

— OK. Ce-ar fi să discutăm despre cum ţi-aş putea eu aranja o întâlnire pe nevăzute?

Se întoarce spre mine cu o expresie exagerată de entuziasm, ca şi cum entuziasmul ei debordant m-ar putea molipsi.

— Aş zice „nu”. De fapt, este un „nu categoric”.

— Of, încetează! Trebuie să te întâlneşti cu cineva. Să te distrezi şi tu.

Oare cred că ar fi drăguţ să întâlnesc pe cineva? Sigur, da. Câteodată aşa cred. Dar o întâlnire „oarbă”? Nu!

— Nu e stilul meu.

— Dar care e stilul tău? Să te întâlneşti cu oameni în sala de lectură?

Deschid gura să arăt că mă simt jignită, dar zic:

— Era sala de *mese,* dacă vrei să ştii!

— Uite ce e, nu ai mai avut întâlniri de foarte mult timp, prin urmare cred că este important ca tu să înţelegi că oamenii nu întâlnesc alţi oameni la coadă la farmacie sau când întind mâna spre aceeaşi revistă într-o librărie.

— Şi-atunci cum se întâlnesc?

— Pe nevăzute! Bine, şi online, dar ăsta este deja sport extrem pentru tine. Asta e doar o întâlnire oarbă!

Este absurd! în mod evident oamenii întâlnesc alţi oameni şi în alte circumstanţe. Deşi, adevărul este că nu ştiu cum se face în afara facultăţii. Şi nici nu ştiu ce caut deocamdată.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită.

Mă îndrept către o tarabă cu bijuterii din argint şi încep să probez câteva inele.

— N-ai decât! Deşi Christina zice că este drăguţ.

— Deja ai pe cineva în minte? Adică, vă cuibăriţi amândouă seara, în pijamalele voastre asortate, şi discutaţi despre viaţa mea mizerabilă?

Mila se apropie şi ea de taraba cu bijuterii.

— În primul rând n-am purtat niciodată pijamale asortate. Suntem lesbiene, nu gemene. În al doilea rând nu ne cuibărim şi nu vorbim despre

viaţa ta mizerabilă. Totuşi, câteodată ne plictisim şi începem să ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala. Consider asta un serviciu public.

— Un serviciu public?!

— Crezi că eşti prima persoană căreia i-am aranjat o întâlnire pe nevăzute? Sora mea cu soţul ei? Eu am fost! Şefa Christinei cu prietenul ei? Eu am fost!

— Nu cumva le-ai aranjat şi lui Samuel de la Admitere şi Samanthei de la Cazare?

Mila îmi alungă ideea cu mâna:

— Aia a fost o greşeală. Mi s-a părut că perechea Sam/ Sam sună adorabil şi m-am lăsat orbită de falsa impresie. Dar Christina zice că tipul ăsta este chiar drăguţ. Tocmai a divorţat. Vreo treizeci şi ceva de ani. Profesor de gimnaziu, aşa că-ţi poţi închipui că e un dulce.

— Nu ştiu ce să zic. E cam complicat. Nu caut ceva serios. Nu ştiu. Doar… Nu prea cred.

— OK, zice ea, prefăcându-se resemnată. O să-i spun Christinei să-l anunţe că nu vă mai întâlniţi.

Pun jos inelul pe care-l probam.

— Deja a vorbit cu el?

— Mda, admite ea ridicând din umeri. Şi e păcat, pentru că abia aştepta. I-a arătat poza ta şi a zis că eşti frumoasă.

Mă uit la ea sceptică.

— Acum inventezi?

Face un semn de jurământ:

— Jur în faţa lui Dumnezeu!

Zâmbesc fără să vreau.

Mila îmi întoarce zâmbetul. A mers mai departe decât credea ea însăşi.

Trec pe lângă ea şi mă mut la taraba următoare, unde se vând pălării. Dar jumătate dintre articole sunt şepci cu Dodgers. Suficient ca gândul să mă poarte către Ryan, întrebându-mă pe unde o fi acum. Nu mi-a mai scris de atâta vreme. Nu mai am nicio idee despre cum decurge viaţa lui. Acum ar putea fi în pat cu o blondă. Sau îi prepară micul dejun. Poate că e îndrăgostit. Poate că face sex cu ea chiar în clipa asta. Omul acela care stătea pe treptele de la Cascada Vernal şi îmi spunea că nu poate trăi fără mine… Mă întreb ce-o fi făcând acum, când trăieşte fără mine.

— Eşti OK? întreabă Mila când îmi revin din reverie. Pari distrasă.

— Da, sunt bine.

Dar nu ăsta e adevărul, însă este mai aproape de adevăr faţă de minciuna de odinioară.

Luni, după serviciu, mă aflu la piaţa „The Grove” când îmi sună telefonul. Las borcanul de gem la care mă uitam şi scormonesc în geantă după mobil.

Este Charlie.

— Bună! zic eu.

— Bună! Poţi vorbi un minut?

Mă îndepărtez de tarabă şi îmi găsesc un loc în care să mă aşez.

— Am tot timpul din lume.

Spun asta ca să fiu drăguţă, dar, de fapt, chiar am o grămadă de timp la dispoziţie. A fi singur înseamnă să ai timp de pierdut.

— Ia zi!

— Vin acasă de Crăciun.

— Grozav! Mergem la mama şi cred că o să vină şi Bill. Şi bunica. Nu sunt sigură de unchiul Fletcher, dar presupun că apare şi el. Aşa că va fi drăguţ să vii…

Charlie mă întrerupe:

— Ascultă, am nevoie de ajutorul tău.

— OK…

— Vreau să vă dau o veste, dar nu ştiu cum. Şi m-am gândit să-ţi cer părerea.

— OK.

Iată ceva nou: lui Charlie să-i pese despre ce cred eu. Totuşi, mă tem. Dacă Charlie aşteaptă sfatul meu şi crede că nu se poate descurca singur, înseamnă că e groasă, nu-i aşa? Trebuie să fie ceva de rău.

— Stai jos? Ai timp să vorbeşti?

— Of, Doamne! Charlie, ce este?

Trage aer în piept apoi spune:

— Voi fi tată.

— Te duci la tata?

De unde ştie el unde e tata? L-o fi sunat tata?

— Nu, Lauren. Voi avea un bebe. Voi *fi* tată.

Sunt oameni în jurul meu, cumpărătorii îşi agită plasele cu roşii şi avocado, copiii strigă după mamele lor. În depărtare, maşinile îşi fac auzite motoarele. Măcelarii îşi vând marfa unor femei care se întorc de la serviciu. Dar eu nu-i mai aud. Îmi aud doar respiraţia. Nu-mi aud decât tăcerea mută. Ce-aş putea să spun?

Mă hotărăsc la:

— OK, şi tu ce părere ai în privinţa asta?

Glasul lui Charlie se înveseleşte:

— Cred că e minunat! Sincer, cred că este cea mai bună veste pe care am primit-o în toată viaţa mea.

— Da?!

— Da! Am douăzeci şi cinci de ani. Am o slujbă pe care nu dau doi bani. Trăiesc în partea diametral opusă a ţării faţă de familia mea. Prietenii mei sunt… nici nu contează. Şi eu ce fac? Ce am făcut eu important până acum? Mă tot mut din loc în loc, gândind că plec în aventură şi niciodată nu realizez nimic. Şi uite că o întâlnesc pe Natalie şi după două luni primesc un telefon ca să aflu că sunt… Este grozav. Chiar cred că este grozav. Pot să fiu şi eu tatăl cuiva.

Este ceva suprarealist.

— Şi cum crezi că va merge treaba acum cu această Natalie?

Rămân la întrebări logistice, căci emoţional sunt pe dinafară.

— Păi, de-asta este complicat, dar probabil că

este spre norocul meu.

— OK…

— Natalie locuieşte în LA aşa că… mă mut acasă.

Uau! Mama o să aibă un nepoţel cu care să se joace. Bunica va avea un strănepot. Charlie a rezolvat problema. A luat povara de pe umerii mei. Nu mai depinde de mine. Asta-i bine, nu-i aşa?

— Uau, asta e o veste care trebuie digerată!

— Ştiu. Dar uite cum stă treaba: este o femeie minunată. Şi chiar cred că este o persoană alături de care merită să încerc să-mi construiesc viaţa. E deşteaptă şi amuzantă. Ne simţim bine împreună.

— Cum v-aţi întâlnit?

— Într-un avion. Şi… ne-am agăţat. Şi nu m-am gândit că va ieşi ceva din asta. Aşa că, ştii tu, este ca o poveste răsuflată.

— În avion? zic eu, dar pun piesele cap la cap mai repede decât vorbesc.

Fratele meu s-a culcat cu o femeie pe care a cunoscut-o în avion când a venit acasă pentru ziua mea. Despre asta vorbim aici.

— În, Charlie! exclam eu râzând. Şi aţi făcut-o în avion?

— În încercarea de a apăra demnitatea mea şi a mamei copilului meu, mă abţin.

Deci aşa s-a întâmplat.

— La naiba! mă minunez eu în faţa rapidităţii şi nebuniei acestei fapte. Deci te muţi cu o tipă pe care o cheamă Natalie. Şi veţi avea un copil

împreună.

— Da. Vorbim în fiecare seară după serviciu, ne sunăm, ne trimitem e-mailuri. Îmi place mult de ea. Şi ne înţelegem foarte bine. Până acum împărtăşim aceleaşi idei despre cum ne vom descurca în continuare.

— Asta-i minunat! Şi când va naşte?

— La sfârşitul lui iunie.

— Păi, Charlie, felicitări!

Recunosc că o parte din mine se simte omisă, ocolită, dată la o parte.

Charlie pare uşurat.

— Mulţumesc. Mă cam tem să-i spun mamei.

— Nu! zic eu clătinând din cap. Să nu te temi. Pari atât de fericit. Iar Natalie pare o tipă de treabă. Iar asta cred că este cea mai bună veste pe care o spera mama. Te muţi acasă şi îi oferi şi un nepoţel. Îţi spun eu, va fi atât de fericită!

— Chiar crezi? Mamele probabil nu vor să audă de la fii lor: „Ştii, i-am tras-o acestei fete”.

— Corect. Ăsta ar fi un şoc. Dar nu asta îi vei spune, ci că ai planuri mari, că te bucuri. Iar dacă tu te bucuri, atunci şi ea se va simţi la fel. Lui Rachel i-ai spus?

— Nu. Voiam să ştiu dacă tu eşti de părere să le spun la telefon sau personal, când vin de Crăciun. Îmi închipui că Rachel o să mă judece. Cam scoate ghearele pentru că e singură. A trecut multă vreme de când nu a mai ieşit la o întâlnire, aşa că vreau s-o menajez.

— Şi te-ai gândit că mai bine o suni pe sora ta aflată în prag de divorţ, îl tachinez eu.

Începe să râdă:

— Ei, haide! Tu şi Ryan vă veţi împăca. Doar tu singură ai spus-o. Nu-mi fac griji în privinţa ta. Te-am sunat pe tine pentru că mereu ştii ce este de făcut.

Acum, când simt că viaţa mea e un haos, când simt că ultimul lucru pe care l-aş şti ar fi *ce este de făcut,* mi se umple inima când aud că frăţiorul meu gândeşte astfel despre mine. Dar, dacă i-aş spune toate astea, cât de mult înseamnă pentru mine, m-aş emoţiona aici, în mijlocul pieţei. În schimb, ţin totul sub control.

— Cred că instinctul îţi dictează ceea ce trebuie, adică să îi spui personal. Dacă vii de Crăciun, ai putea totuşi să-i spui mamei că vei fi însoţit de o prietenă. Bănuiesc că o să stai la Natalie, nu?

— Da. Deci ar trebui s-o anunţ că nu voi sta la ea, ci la altcineva. Asta o să-i dea de gândit, dar nu-i voi spune mai multe până când ne vom vedea faţă-n faţă. Ai dreptate, mai bine îi spun atunci.

— Da, exact. Şi nu-ţi face griji. Se va bucura.

— Mulţumesc, zice Charlie şi, pentru prima oară, am simţit că unda de nepăsare din glasul său a dispărut.

— Dar sunt curioasă. Ai cunoscut-o şi, ştii tu, aţi făcut-o şi… Cum te-a găsit? Când a aflat că e însărcinată şi a ştiut că este al tău, cum te-a găsit

în Chicago?

— I-am dat numărul meu, a zis Charlie, de parcă răspunsul ar fi fost atât de evident.

— I-ai dat numărul unei femei pe care abia o cunoscuseşi, cu care făcuseşi sex într-un avion?

— Întotdeauna le dau numărul după o aventură de o noapte. Prezervativele au o eficienţă de nouăzeci şi opt la sută.

Ei, ăsta este frăţiorul meu! Cumva reuşeşte să fie în acelaşi timp prevăzător şi cinic. Şi acum va fi tatăl cuiva.

Iar eu voi fi mătuşa cuiva.

— Hei, Charlie?

— Da.

— Vei fi un tată grozav.

Charlie râde:

— Chiar crezi?

De fapt, habar n-am. N-am nicio dovadă. Pur şi simplu aleg să cred în el. Şi pentru o clipă înţeleg de ce toată lumea îşi închipuie că problemele căsniciei mele se vor rezolva. Nu au nicio dovadă, dar aleg să creadă în mine.

A doua zi Mila apare la birou cu ochii înroşiţi şi cu o cută adâncă între sprâncene.

— Hei, te simţi bine?

— Sunt bine, zice ea.

Îşi pune cheile pe masă, îşi dă jos geanta de

pe umăr şi o lasă să cadă cu zgomot.

— Eşti sigură că eşti bine?

Ridică privirea la mine:

— Vrei să bem o cafea?

Nu avem acel soi de birou la care oamenii, de cum ajung la serviciu, dau buzna să-şi ia cafea, dar mă îndoiesc că ne va observa cineva.

— Sigur. Stai să-mi iau portofelul.

Mila îşi pune geanta la loc pe umăr, iar eu mă duc repede s-o iau pe a mea. Rămânem tăcute până ajungem la lift. Apăs butonul, se aude soneria de etaj şi, spre norocul nostru, cabina este goală.

— N-am dormit azi-noapte, zice ea când se închid uşile.

— Niciun pic?

— Nu. Şi cu o noapte înainte am dormit patru ore, iar în cea dinainte doar două.

Are atitudinea unei femei înfrânte. Ţine o mână în şold, de parcă asta ar fi sprijinit-o să nu cadă.

— De ce?

Ne oprim pe neaşteptate la etajul patru. O femeie în costum negru, mini, intră în lift şi apasă butonul pentru etajul doi. E clar că vorbeam, iar acum ne-am oprit din cauza ei. Trec cincisprezece secunde jenante pentru toată lumea. Când cabina se opreşte în sfârşit şi femeia iese, iar uşile se închid lent, în deplină sincronizare, conversaţia noastră continuă.

— Deoarece Christina şi cu mine ne certăm aproape toată noaptea în ultima vreme.

— Şi de ce vă certaţi?

Ding!

Am ajuns la parter şi ne facem loc prin holul de la intrare către standul de cafea. Noi nu venim niciodată aici, pentru că nu ne plac cafeaua slabă şi chiflele vechi. Dar câteodată trebuie să mergi să cumperi cafea, chiar dacă nu ai nevoie să bei. Şi asta este una dintre acele dăţi.

— Ne certăm din orice. Din senin! Despre copii, cine ar trebui să dea de mâncare câinelui, dacă vrem să ne luăm o casă mai mare, despre care este momentul potrivit să cumpărăm o casă, despre momentul potrivit pentru a face sex.

— Şi faceţi sex des? Cred că în adâncul meu caut dovezi empirice că sunt o persoană normală. Că toate cuplurile au probleme cu sexul. Poate că nici ele nu o fac atât de des. Aveţi vreo problemă?

— Nu, o facem des. Nu asta-i ideea, ci mai degrabă dacă o putem face când sunt treji copii.

Şi aşa se duce teoria mea pe apa sâmbetei. Şi eu rămân unicat.

Se duce la stand şi îi cere vânzătorului:

— Una cu lapte şi aromă de alune de pădure, vă rog.

— Doamnă, nu mai avem lapte.

Şi-a cerut scuze, dar nu părea deloc afectat de situaţie.

— Aţi rămas fără lapte?

— Da, doamnă.

— Deci n-aveţi decât cafea neagră?

— Şi zahăr, adaugă el.

Aşa se întâmplă când oamenii cumpără cafea de la tine fără să ţină seama de calitatea ei. Dacă te afli în locul potrivit, nici măcar nu trebuie să-ţi baţi capul cu oferta.

— OK. Atunci, cafea normală, neagră. Tu vrei ceva? mă întreabă ea.

Fac semn că nu. Vânzătorul îi înmânează paharul cu cafea şi îi ia doi dolari.

— Deci vă certaţi pentru o grămadă de lucruri? reiau eu.

Mila ia loc pe o bancă din hol şi mă aşez şi eu lângă ea.

— Da. Şi după ce terminăm cu cearta, unul dintre gemeni se trezeşte, iar eu nu mai pot să dorm.

— Iisuse! Dar ce crezi că se petrece cu voi?

— Adică de ce ne certăm?

— Da.

Mila pare abătută.

— Nu ştiu. Sincer, nu ştiu. Totuşi, nu ne certam atât de des înainte. Mai aveam câte o neînţelegere. Nici vorbă de rahatul cu ţipă-până-la-răsărit.

— S-a întâmplat ceva care v-a enervat?

Ridică din umeri şi soarbe cu grijă din cafea.

— E greu să creşti copii. E greu să întreţii o familie. Şi câteodată cred că ne depăşeşte când pe

una, când pe alta. Dar acum cred că ne-a lovit pe amândouă deodată. Ceea ce nu e bine.

Geanta ei începe să bipăie. Scotoceşte prin ea până îşi găseşte telefonul. Bănuiesc că este un mesaj de la Christina, deoarece pe chip îi apare o expresie furioasă.

— Jur că o omor. O *omori* exclamă ea, clătinând din cap.

— Dar ce-a făcut?

Îmi arată mesajul: „Nu pot să-i iau de la grădiniţă pe Brendan şi pe Jackson. Te duci tu?” Pare relativ nevinovat, totuşi, ştiu că există un context care transformă aceste vorbe într-o trădare. Îmi imaginez cum este dacă mai adaugi şi nopţile nedormite şi vorbele urâte, povestea veche şi resentimentele. Acest sms simplu poate cântări enorm.

— Şi ce-ai să faci?

Mila respiră adânc, ia o gură de cafea şi se ridică.

— O să trec peste asta. Aşa am să fac. O să beau cinci, zice ea arătând spre paharul cu cafea, ca să rezist până la ora cinci, apoi o să-mi iau copiii, o să găsesc puterea de a mă purta frumos cu partenera mea, după care o să mă bag în pat. Aşa am să fac.

— Se pare că e un plan bun, încuviinţez eu.

Ne întoarcem la lift şi mă întreb de ce eu n-am putut să fac astfel. De ce n-am găsit răspunsul în cinci cafele ca să mă port frumos când ajung

acasă? Nu ştiu. Şi nu ştiu dacă voi şti vreodată. Poate pentru că nu sunt Mila. Iar Ryan nu este Christina. Şi noi nu avem copii. Poate că dacă am fi avut copii, am fi luptat mai mult şi în alt mod pentru relaţia noastră. Nu ştiu de ce Ryan şi cu mine suntem diferiţi. Ştiu doar că e OK să fim aşa.

Pentru că n-am chef să mă duc acasă şi să mă străduiesc să mă port frumos cu cineva. Pur şi simplu nu am chef. Îmi place că mă duc acasă şi fac doar ce vreau eu. Mă uit la televizor la ce vreau. Pot să stau cât vreau la duş. Îmi comand mâncare venezueleană. Bocănilă şi cu mine ne băgăm în pat pe la miezul nopţii şi dormim liniştiţi, având loc berechet.

Dacă îţi place ce faci seara, nu trebuie să regreţi că ai ajuns acolo. Asta ar trebui să fie o regulă.

Când ajungem în lift, îmi mulţumeşte că am ascultat-o.

— Mă simt mai bine. Mult mai bine. Cred că aveam nevoie să mă destăinui. Tu ce faci? Hai să vorbim despre tine.

— Nu prea am ce raporta, zic eu râzând. Lucrurile merg bine.

— Mă bucur.

Se lasă linişte şi încerc să rup tăcerea.

— Poţi s-o faci. Poţi să-mi stabileşti o întâlnire.

Nu ştiu de ce-am spus-o. Cred că încerc s-o fac să se simtă mai bine.

Mila apasă pe butonul de oprire şi cabina

rămâne în loc, silindu-mă să mă sprijin de perete pentru a-mi ţine echilibrul.

— Vrei doar ca să mă faci pe mine să mă simt mai bine?

— Nu. Chiar cred că… e timpul să mă distrez şi eu puţin.

Bănuiesc că am spus adevărul. Chiar cred că va fi distractiv.

Într-un fel.

Zâmbeşte cu toţi dinţii:

— O, va fi grozav! Mila apasă din nou butonul şi începem să urcăm. Sunt mândră de tine!

— Da? zic eu mirată, în vreme ce uşile se deschid şi ieşim pe culoar.

— Da. Este un pas uriaş pentru tine.

Oare? Ei, bănuiesc că aşa este. Cred că trebuie să mă gândesc mai mult la asta.

Peste câteva ore, apare în biroul meu cu zâmbetul pe buze şi cu cafeaua în mână.

— Poţi sâmbătă seara?

— Sâmbăta asta?

Îmi închipuiam că va fi într-un viitor îndepărtat. Nici prin gând nu-mi trecea că va fi sâmbătă seara.

— Da.

— Păi… Sigur. Da. Cred că pot.

— Îi dau numărul tău, zice ea, după care vine la computerul meu şi mă dă la o parte. Vrei să vezi o poză cu el?

— O, da, absolut! spun eu, căci se presupune

că ar trebui să mă atragă.

Îmi arată o fotografie.

Este chipeş. Şaten-deschis, maxilar puternic, ochelari. În poză pare că plantează un copac alături de nişte copii. E îmbrăcat în tricou şi blugi, poartă mănuşi de grădinărit şi are o cazma uriaşă în mână.

Mă uit cu atenţie. Îl evaluez. Aş putea să-l sărut, bănuiesc. Adică, poate. Poate este un tip pe care să-l sărut.

Dimineaţa de sâmbătă mi-o petrec cuibărită în pat lângă Bocănilă. Ne uităm la reality show-uri, apoi citesc reviste până după-amiaza.

Dau s-o sun pe Rachel şi să-i spun că am acceptat o întâlnire oarbă în seara asta, însă, în timp ce formez numărul, telefonul începe să sune. Petrecându-se ambele simultan, îmi blochează telefonul şi nu fac decât să închid ambele convorbiri după ce, nu ştiu cum, pentru Rachel îmi intră căsuţa vocală, care mi-a înregistrat exclamaţia: „Of, ce? Stai! Ah!”

Vreau să verific apelurile pierdute, când telefonul sună din nou şi, de data asta, răspund:

— Alo?

— Lauren?

— Da.

— Bună! Sunt David.

Sunt emoţionată. În sensul bun. Îmi aduc aminte de acest sentiment. Nu sunt chiar fluturaşii din stomac. E mai mult ca senzaţia de zbatere rapidă a aripilor unui colibri în piept. Cele două metafore, dacă ar fi să le luăm ad litteram, sunt de-a dreptul înfricoşătoare.

— A, bună, David! Ce mai faci?

Are o voce prietenoasă şi liniştitoare. Drăguţă.

— Bine, dar tu?

— Şi eu sunt bine.

Urmează o clipă de tăcere şi mă gândesc repede la ce aş putea spune, însă nu-mi vine nimic în minte. Până la urmă, cineva zice ceva:

— Deci mă gândeam să fie pe la şapte. E un restaurant grecesc pe Larchmont, asta dacă-ţi place mâncarea grecească. Adică…

Începe să se bâlbâie. Pare şi el emoţionat.

— Adică, unora nu le place. Ceea ce e în regulă.

Pare mai uşor decât credeam.

— Un restaurant grecesc? Sună minunat. Te gândeşti la „Le Petit Greek”?

Când e vorba de mâncare grecească, ştiu cu ce se mănâncă.

— Da! exclamă el încântat. Ai mai fost acolo?

Obişnuiam să-l cam oblig pe Ryan să mă ducă acolo de câte ori voiam musaca. Trebuia să fi observat că el nu-şi comanda decât friptură. Şi nici măcar nu este înnebunit după friptură.

— Da, am fost. Îmi place la nebunie. Bună

alegere!

— OK, atunci la şapte. Mă vei recunoaşte după trandafirul roşu de la butonieră.

— Drăguţ!

Nu sunt sigură dacă glumeşte sau nu, aşa că mă abţin să râd.

— Era o glumă!

După ton, pare dornic să clarifice acest amănunt.

— Dar poate că ar trebui să o fac. Voi purta o cămaşă neagră. Sau… da, o cămaşă neagră.

Cred că este şi mai emoţionat decât mine.

— OK! Te-ai făcut cu o întâlnire.

Dar imediat simt că mă cuprinde jena că am fost atât de directă. Este jenant, nu-i aşa? Să numeşti o întâlnire „întâlnire”.

— OK! Abia aştept.

Închid şi pun telefonul pe masă. Mă uit la Bocănilă, care acum stă tolănit sub masă la picioarele mele. Trebuie să mă aplec ca să mă uit în ochii lui.

— Nu e ciudat că nu s-a oferit să mă ia de acasă, nu-i aşa? îl întreb, iar el îşi ridică uşor capul. Aşa se procedează, nu-i aşa?

Interpretez căscatul lui drept un răspuns afirmativ.

Telefonul sună iar şi mă sperie. Rachel.

— Ce naiba mi-ai lăsat în căsuţa vocală? mă întreabă ea râzând.

— Ei, a fost o confuzie.

— Evident.

— Am o întâlnire diseară.

— O întâlnire? Cu un bărbat?

— Nu, cu un urs panda! Şi sunt emoţionată.

— Crezi că eşti pregătită pentru aşa ceva? Adică, să ieşi cu un bărbat? Să înţeleg totuşi că nu te întâlneşti cu un urs.

Oftez:

— Nu ştiu. Dar Ryan se vede cu cineva.

— Şi dacă Ryan se aruncă în prăpastie trebuie să te arunci şi tu?

Este chiar aşa de rău dacă a fost o perioadă în viaţa mea când răspunsul ar fi fost „Da”? înclin să cred că e minunat că am crezut cândva în cineva atât de mult, fără rezerve.

Lui David i-a rămas pătrunjel între dinţi, dar nu ştiu cum să-i spun.

— Aşa că am acceptat să predau ştiinţe sociale la clasa a opta în East LA, gândindu-mă că va fi o slujbă de un an, doi, dar s-a dovedit că îmi plăcea, zice el vesel.

Face des mişto de el însuşi, ceea ce e încântător. Chiar este. Însă are o frunză de pătrunjel pe dinţi. Şi încă una mare. Nu că m-ar deranja. Adică, nu poţi să judeci pe cineva că are pătrunjel lipit de dinţi. Numai că se va duce la un moment dat la toaletă şi se va vedea în oglindă.

După care se va întoarce şi va spune: „De ce nu mi-ai spus că aveam o frunză uriaşă de pătrunjel pe dinţi?” Iar eu nu voi putea face altceva decât să ridic din umeri ca idioata.

— Ai ăăă… dau eu să zic, dar el vorbeşte peste mine:

— Adică, în facultate eram convins că voi absolvi cu o diplomă în ştiinţe politice, după care următoarea oprire va fi Senatul. Dar, ştii tu, viaţa are alte planuri pentru tine, cugetă el. Tu?

— Cam acelaşi lucru. Lucrez la departamentul „Alumni” de la Occidental Collège.

— Pare distractiv.

— Da. E o slujbă bună. Ca în cazul tău, nu este ceea ce mă aşteptam să fac. Am obţinut o diplomă în psihologie. Eram convinsă că voi deveni psiholog, dar s-a ivit postul ăsta şi, nu ştiu, chiar îmi place. Mă trezesc că particip afectiv la conceperea newsletter-elor, la planificarea reuniunilor, chestii de genul ăsta.

David ia o gură din vinul alb şi pătrunjelul îi alunecă de pe dinţi.

— Nu e drăguţ, odată ce depăşeşti idealurile propuse şi pur şi simplu te bucuri de ceea ce ai?

Dintre toate lucrurile pe care mi le-au spus diverse persoane despre căsnicia mea, niciunele nu au rezonat ca acestea. Şi nici măcar nu vorbeşte despre mariajul meu.

Închin paharul:

— Să bem pentru asta!

David ciocneşte cu mine şi îmi zâmbeşte. Şi ştii ce? Fără pătrunjelul ăla care să-mi distragă atenţia, e chiar un zâmbet încântător. E de un alb strălucitor, cu dinţii frumos aliniaţi. Este chipeş într-un mod convenţional, cu linia pometţilor şi unghiurile maxilarelor. Nu este atât de atrăgător încât să te opreşti în trafic şi să te uiţi după el. Dar nici eu nu sunt aşa. Este pur şi simplu un tip arătos. Dacă ar fi fost noul doctor dintr-un orăşel din vest, toate femeile şi-ar fi făcut imediat programare la el. Genul acela de atracţie. Ochelarii îi stau confortabil pe nas, ca şi cum şi-ar fi câştigat dreptul de a se afla acolo.

— Şi cam cu ce te ocupi? Adică, atunci când nu eşti la lucru, cu ce îţi ocupi timpul?

— Păi… zic eu, neştiind ce să răspund.

Citesc. Mă uit la televizor. Mă joc cu câinele. La chestii de-astea oare se referă? Nu par prea interesante.

— Păi, în ultima vreme am început să fac drumeţii pe munte şi să alerg. Îmi place să-mi plimb câinele în zilele însorite. Şi mă simt bine când văd că oboseşte înaintea mea.

Se-ntâmplă rar, dar se întâmplă. Pe lângă asta, petrec timp cu familia, citesc o grămadă…

— Ce citeşti?

Ia o muşcătură din somon şi aşteaptă răspunsul meu.

— În general, ficţiune. În ultima vreme m-au cam prins thrillerele. Povestiri cu detectivi.

Adevărul este că am încetat să citesc poveşti de dragoste. Este mai puţin deprimant să citesc despre crime.

— Tu?

— Nonficţiune, în general. Mă rezum la fapte.

Se lasă o clipă de tăcere. Trebuie să recunosc, este greu să fac faţă unei conversaţii cu un străin şi să pretind că nu-mi este chiar atât de străin. Încerc să găsesc ceva de spus. Deja am vorbit despre serviciu. Ce să-l mai întreb?

— Îmi pare rău. Este prima mea întâlnire după o foarte lungă perioadă. Îmi pare rău dacă te simţi stânjenită.

— O, asemenea! Prima întâlnire după multă vreme. Habar n-am ce trebuie să fac.

— Nu m-am mai văzut cu nimeni de când am cunoscut-o pe Ashley.

Apoi îmi confirmă ceea ce eu deja dedusesem:

— Fosta soţie. Christina tot încearcă să-mi stabilească întâlniri „întâmplătoare”. Dar eu nu am… acum este prima oară când am acceptat.

— Mila m-a bătut la cap întruna, zic eu râzând.

— Deci şi tu eşti o victimă a „agenţiei matrimoniale”? întreabă el zâmbind. Eşti divorţată?

— Păi, ne-am separat. Eu şi soţul meu.

— Atunci, îmi pare rău să aud asta.

— Şi mie la fel. În ce te priveşte.

— Ei, noi nu ne-am separat. Am prins-o în pat

cu unul din colegii de serviciu. Am intentat divorţ cât de repede am putut.

— E groaznic! zic eu şi îmi duc mâna la piept.

Îl cunosc pe David de… o oră, dar nu-mi vine să cred că i-ar face cineva aşa ceva.

— Şi asta-i doar o părticică. Dar nu vreau să discut despre asta. Mi-am spus: „Nu vorbi la masă despre Ashley!”

Râd complice:

— O, crede-mă. La fel şi la mine. Încă învăţ cum să vorbesc cu oamenii după ce Ryan a plecat de-acasă. Sincer, asta este prima mea întâlnire de când aveam nouăsprezece ani. Am o listă întreagă de lucruri pe care mi-am spus să nu le fac.

— Să ghicesc: Să nu vorbeşti despre fostul. Să nu vorbeşti despre cât de pierdută te simţi de una singură, despre cât de ciudat şi de stânjenită te simţi să stai la masă cu altcineva decât cu el.

Adaug şi eu câteva:

— Nu mânca din farfuria lui, doar pentru că erai obişnuită să faci aşa cu fostul. Nu recunoaşte că au trecut unsprezece ani de la ultima întâlnire.

David începe să râdă:

— Cu unii reuşim mai bine, cu alţii, nu.

Înclină paharul spre mine şi eu fac la fel. Paharele scot un clinchet, apoi sorbim din vin.

Ne distrăm pe tot parcursul cinei. Comandăm mai mult vin decât ar trebui. Cum autocontrolul îşi pierde vigilenţa, filtrul vorbelor care se cuvin sau nu a fi spuse începe să dispară. Ne spunem chestii

pe care nu le împărtăşim altor persoane.

Îmi zice că se trezeşte câteodată gândind că ar trebui să se împace cu ea. Eu îi mărturisesc că Ryan se întâlneşte cu altă femeie şi, când mă gândesc la asta, simt că-mi explodează inima, îi spun că viaţa mea s-a rezumat doar la Ryan. Încuviinţează în cunoştinţă de cauză şi-mi zice că, în momentele lui de suferinţă, îşi doreşte să n-o fi prins niciodată. Că mai bine nu afla. Că ar putea trăi toată viaţa fiind tipul care n-a ştiut niciodată că nevasta l-a înşelat. Îmi spune că viaţa lui de atunci îi plăcea mai mult. Îi spun că încep să mă întreb cine sunt eu fără Ryan şi că nici n-am ştiut vreodată.

Este prima oară când îi mărturisesc cuiva urâtul adevăr despre durerea despărţirii. Este prima oară când cineva îmi spune că şi el a suferit. Este ca o alinare când îţi împărtăşeşti durerea cu altul şi el spune: „Nici măcar nu am ajuns să înţeleg cât de dificil trebuie să fie”. Dar este şi mai bine când spune: „Te înţeleg perfect”.

Când cina se termină, mă conduce la maşină. O luăm pe jos pe Larchmont Boulevard şi trecem de magazinele şi cafenelele închise, toate decorate cu coroniţe de brad şi luminiţe pentru Crăciunul de săptămâna viitoare. Ar fi nişte momente romantice dacă nu ne-am fi spus unul altuia ce aveam pe suflet, cu rănile la vedere şi risipind tot misterul. Când ajungem la maşină, David mă sărută pe obraz şi-mi zâmbeşte.

— Ceva îmi spune că ne-am împrietenit, zice el.

— Aşa cred, spun eu râzând. Şi e bine să ai prieteni.

— Păcat că nu suntem pregătiţi. Se vede de la o poştă, râde el. Eşti o femeie frumoasă.

Roşesc şi totuşi mă simt uşurată. Nu sunt pregătită de o întâlnire care se termină cu un final pasional. Pur şi simplu nu sunt pregătită. Îl iau de mână şi spun:

— Mulţumesc. Deschid apoi portiera şi mă aşez la volan. Păstrează-mi numărul, da? Poţi să mă suni când nu te ascultă nimeni.

Îmi oferă zâmbetul acela drăguţ.

— S-a făcut!

Charlie mă sună cu o seară înainte să ajungă.

— Deci este totul aranjat. Mama ştie că stau la altcineva. Nu i-a picat prea bine.

— Crede-mă, se descurcă ea.

— Da, iar Natalie e destul de emoţionată.

— O, da, şi eu aş fi în locul ei. E destul de înfricoşător.

Dar eu sunt emoţionată s-o întâlnesc? Cred că da.

— Dar eu i-am spus că toată lumea iubeşte doamnele însărcinate. Mai ales pe cea care poartă copilul meu în pântece.

„Copilul meu”, frăţiorul meu tocmai a spus „copilul meu”, încă nu-mi vine să cred. Dar se întâmplă cu adevărat. Trebuie să ţin cont de asta. Doar pentru că deocamdată este un secret şi eu n-am putut vorbi cu nimeni despre asta nu înseamnă că nu e adevărat. Este adevărat şi va fi şi mai adevărat.

— OK, atunci ne întâlnim direct la mama.

— Da. La ce oră e cina?

— La cinci, dar cred că deschidem cadourile pe la unu, două.

— Asta înseamnă pe la două.

— Poftim?

— Mama ţi-a spus unu sau două, asta doar ca să apuce să stea de vorbă cu tine, dar plănuieşte să le deschidă pe la două.

— De ce vorbeşti aşa, de parcă ar fi un plan diabolic?

— Ba nu vorbesc aşa!

— Păi, nu-i nimic rău dacă familia vrea să petreacă mai mult timp cu tine.

— Ştiu. Numai că noi vom fi acolo la două, şi nu la unu. Atâta tot.

Este zgârcit cu timpul lui, deoarece vrea să şi-l petreacă cu altcineva. Vrea să fie singur cu Natalie. Nu vrea să-şi piardă întreaga zi cu familia. Eu? Eu aş fi fericită să-mi pierd ziua cu familia mea. Căci ce altceva aş putea face?

— Bine, atunci. O să-i spun mamei că veţi fi acolo la două.

— Super!

— Şi, Charlie?

— Da?

— Sper că i-ai luat mamei un cadou.

— Încă mai trebuie să facem aşa ceva?

În timpul ăsta sună şi Rachel.

— Da, Charlie, încă o facem. Trebuie să închid. Mă sună Rachel.

— Super! OK. Pa! Şi nu-i spune nimic încă!

— Nu spun. Am înţeles.

Apăs butonul în încercarea de a prelua apelul lui Rachel, dar îi închid. Ce naiba?! Cât de greu este să gestionezi două apeluri simultane? O sun înapoi.

— Învaţă şi tu odată să foloseşti telefonul ăla!

— Da, da!

— Avem o problemă.

— Avem?

— Păi, avem. Şi înclin să cred că mă vei ajuta, aşa că va deveni şi problema ta.

— OK. Să auzim.

— Bunica a citit un articol în care se zicea că zahărul alb duce la cancer.

— OK. Deci bănuiesc că mama te-a rugat ca toate prăjiturile pe care le faci să fie fără zahăr.

— Ai auzit vreodată ceva mai ridicol?

Rachel este acum cea ridicolă. Locuim în Los Angeles. Îmi ia cinci minute să merg la magazin şi să găsesc nişte brioşe fără gluten, fără zahăr, fără lactoză, vegane, tot ce vrei.

— Poţi s-o faci. Pentru tine desertul este uşor de preparat. Te descurci de minune.

— Dar nici măcar nu are cancer. Ştii asta, nu? Adică, nu discutăm niciodată despre asta, dar cred că de bunica nu se lipeşte cancerul.

Încep să râd.

— Pari să uiţi că asta e o veste bună.

Râde şi Rachel:

— Nu! îmi pare bine că nu are cancer, dar nu ştiu de ce trebuie eu să fac plăcintă de dovleac fără zahăr.

— Bine, uite ce-ţi propun. Tu găseşte nişte reţete bune. Trimite-mi lista ingredientelor pe care nu le ai. Eu mă duc mâine să le cumpăr, apoi vin la tine şi te ajut să pregăteşti dulciurile.

— Chiar vrei să faci asta?

— Glumeşti? Bineînţeles. Mama nu mi-a cerut să-i aduc nimic anul ăsta. Aşa că trebuie să vin şi eu cu ceva.

— Uau! zice Rachel. OK, mersi. Dar trebuie să te duci la magazin înainte de cinci sau şase. Ca să ştii. Magazinele închid devreme în Ajunul Crăciunului.

— Aşa voi face. Promit.

— Şi vrei să aduci şi nişte chestii cu zăpadă artificială?

— Ce chestii?

— Au ei ceva în standul special amenajat pentru Crăciun. Nişte sprayuri cu care, dacă dai pe fereastră, arată ca zăpada.

Ştiu la ce se referă. Când eram mici, mama pulveriza zăpada artificială pe la toate ferestrele. Aprindea o lumânare cu miros de lemne de foc şi cânta „Let It Snow”. Mama s-a străduit mult să ne ofere un Crăciun adevărat. Într-un an, Charlie a început să plângă deoarece el nu văzuse niciodată zăpadă, aşa că mama a pus nişte gheaţă în blender după care a presărat fulgii peste el. Mă întreb dacă Charlie îşi mai aduce aminte. Mă întreb dacă şi el va pune gheaţă în blender pentru copil său.

— S-a făcut. Trimite-mi lista şi cumpăr tot ce-mi ceri.

Închid şi las telefonul din mână.

Mă uit prin casă. N-am nimic de făcut.

Mă hotărăsc să-i trimit un sms lui David. Nu ştiu de ce. Cred că o fac ca să-mi omor timpul. Ca să vorbesc cu cineva.

Te-ai gândit vreodată că adevărata problemă la a trăi singur este că uneori, pur şi simplu, te simţi atât de plictisit?

M-am gândit că nu-mi va răspunde. Sau că nu-l va vedea decât mai târziu. Însă îmi trimite imediat un mesaj.

Foooarte plictisit. Nu mă gândeam că o căsnicie îţi mănâncă atât de mult timp într-o zi.

Îi scriu:

E ca şi cum îmi displace că nu-mi mai este distrasă atenţia. Şi urăsc cât de mult mă distrăgea înainte.

Îmi răspunde:

Cel mai rău e la serviciu! Obişnuiam să vorbim pe messenger când copiii se pregăteau pentru teste sau se uitau la film. Acum citesc doar CNN-ul.

Îi scriu:

Este Plictisitopolis.

El:

Ha-ha. Exact.

Atâta tot. Aici se încheie conversaţia. Dar… nu ştiu. Mă simt mai bine.

— **P**oţi să-mi dai aia? zice Rachel.

Şi-a pus un şorţ cu buline şi şi-a strâns părul într-un coc în vârful capului. E mânjită cu făină pe faţă. Plăcinta cu dovleac e la cuptor. Acum face nişte „fursecuri cu zahăr” fără zahăr. Mai devreme chiar am făcut o glumă, am spus că acum se numesc doar *fursecuri,* – la care a râs, dar cu inima îndoită. De la opt şi jumătate tot muncim, când am venit la ea cu toate ingredientele de pe listă. Mă aşteptasem ca lista să conţină cine ştie ce chimicale ciudate, dar era vorba numai de miere şi de ştevie.

— Ce să-ţi dau?

— Aia!

Rachel nici măcar nu se uită la mine. Nici nu arată cu degetul.

— Chestia… zice ea şi face un gest de neînţeles pentru mine. Chestia…

Până la urmă, ghicind din fluturarea mâinii ei care descria o mişcare de rulare, mi-am dat seama ce doreşte.

— Făcăleţul?

L-am luat şi i l-am dat. Greutatea lui îl face să aterizeze cu un bufnet în mâna ei.

Se opreşte o clipă şi zice:

— Mulţumesc. Scuze, fac prea multe lucruri deodată.

Presară fainã pe făcăleţ şi începe să întindă coca.

— Ai auzit că Charlie îşi aduce iubita de Crăciun?

— Poftim?

Doamne, nu prea mă pricep s-o mint pe sora mea. Noi nu ţinem secrete una faţă de cealaltă. Nu aşa se procedează la noi în familie. Aşa că nu prea ştiu cum să o fac. Ce ar trebui să spun? Să fiu rezervată? Adică, să mă abţin de la comentarii? Să neg? Sau pur şi simplu s-o mint în faţă, să spun ceva neadevărat cu o asemenea convingere încât ajung eu însămi să cred? Rolul ăsta nu prea mi se potriveşte.

— Charlie îşi aduce iubita de Crăciun, repetă ea.

Coca este bine întinsă şi acum Rachel caută ceva prin toată bucătăria. Nu e acolo, nici acolo. O ţine tot aşa până găseşte.

— Ia fii atentă! zice ea mândră în vreme ce apasă pe foaia plată o formă reprezentând un fulg de zăpadă.

— Ce tari sunt! Dar cred că te chinui să-i tai aşa.

Rachel ridică din umeri.

— Am exersat săptămâna trecută. Mă descurc.

Deschid frigiderul şi iau o sticlă de apă carbogazoasă. Capacul nu vrea să se deschidă. Nu pot să-l desfac, aşa că i-l dau ei. Fără nicio vorbă, rupe sigiliul şi îmi înapoiază sticla.

— Ar trebui să-ţi dai demisia, spun eu.

— Poftim? zice ea, atentă doar pe jumătate. Începe să apese formele de fulgi pe cocă.

— Vorbesc serios. Eşti atât de bună la chestiile astea! Faci cele mai gustoase deserturi şi cele mai minunate mic dejunuri. Ar trebui să deschizi o brutărie.

Rachel se uită mirată la mine.

— Nu pot să fac asta.

— De ce nu?

— Cu ce bani?

— Nu ştiu, răspund eu ridicând din umeri. Cum începe lumea o afacere? Printr-un împrumut, nu?

Rachel pune jos forma.

— Nu e realist.

— Dar te-ai gândit la asta?

— Păi, da. Oricine se gândeşte să facă o încercare de a scoate bani din lucrurile pe care le

face cu plăcere.

— Da, dar nu oricine are pasiunea şi talentul pentru a-şi obţine nişte bani din asta.

Rachel lucrează la Resurse Umane, ceea ce m-a frapat întotdeauna. E o persoană foarte raţională. Întotdeauna mi-am imaginat-o făcând ceva creativ în mod tradiţional.

— Dar există brutari mult mai talentaţi decât mine.

— Nu ştiu, zic eu cu seriozitate. Tu eşti foarte, foarte bună. Şi uită-te la tine, ai exersat să faci fursecuri în formă de fulgi de zăpadă în timpul tău liber. Câţi oameni se pot lăuda cu asta?

— Nu spun că nu-mi place ceea ce fac.

— Mai gândeşte-te.

— Nu e fezabil.

Ridic mâinile în semn de capitulare:

— Eu doar spun să te gândeşti la asta.

Peste câteva ore, împachetăm fursecurile şi plăcinta. Apoi cărăm cu atenţia căsuţa din turtă dulce pe care a făcut-o aseară şi o aşezăm în portbagaj. Înşfac cele două sprayuri de zăpadă şi le vâr în geantă. Când intru în maşină, văd că Rachel deja a băgat cheia în contact, dar acum stă cu privirea în jos, aproape ameţită. Aştept să pornească motorul, dar n-o face.

— Iu-hu? zic eu şi îi flutur mâna prin faţa ochilor ca să-i atrag atenţia.

Ridică privirea:

— Scuze, spune ea şi răsuceşte cheia în

contact, apoi se uită la mine. Chiar crezi că aş fi bună la asta? La afacerea cu brutăria?

Dau din cap:

— Mai mult decât bună. Serios!

Nu comentează, dar văd că se gândeşte serios la vorbele mele.

— Apropo, Crăciun fericit! zice ea când intrăm pe autostradă. Nu-mi vine să cred că am uitat să-ţi urez azi-dimineaţă.

— Crăciun fericit! Şi cred că va fi unul frumos.

— Şi eu la fel!

Privirea ei e atentă la drum, dar mintea îi zboară în altă parte.

Telefonul începe să bâzâie, iar eu mă uit la el. Pentru o clipă, mă gândesc că e Ryan. Poate că de Crăciun încălcăm şi noi regulile.

Dar nu e Ryan. Bineînţeles că nu este el.

Este David.

Crăciun fericit, noua mea prietenă!

Îi răspund:

Crăciun fericit şi ţie!

Nu e de la Ryan şi totuşi mă face să zâmbesc.

— **C**răciun fericit! ne strigă mama înainte să apuce să deschidă uşa de la intrare.

I se poate auzi bucuria din glas. Crăciunul este cea mai fericită zi din an pentru ea. Copiii ei vin acasă. Ne oferă cadouri. Ne purtăm toţi cum

nu se poate mai frumos. În general, ne tratează de parcă am fi copii mici.

Deschide larg uşa, iar Rachel şi cu mine zicem la unison:

— Crăciun fericit!

Când intrăm, o vedem pe bunica Lois stând pe canapea. Dă să se ridice, dar eu îi spun că nu e nevoie.

— Prostii! Doar nu sunt invalidă!

Aruncă o privire prăjiturilor de pe masă.

— O, Rachel, arată minunat! Ia uită-te la detaliile fursecurilor. Îmi pare rău să-ţi spun, dar eu nu pot să mănânc. Am citit recent că în urma unor cercetări s-a descoperit o legătură între consumul de zahăr alb şi cancer.

— Nu, mamă! zice mama mea. Rachel le-a făcut pe toate fără zahăr. S-a întors spre Rachel ca să-i confirme: Nu-i aşa?

— Ba da, răspunde sora mea, dintr-odată mândră de ea. Până şi „fursecurile cu zahăr”!

— Aşadar, bănuiesc că sunt doar *fursecuri,* glumeşte mama, iar ea nu e cine ştie ce glumeaţă.

Văd cum ochii i se încreţesc pe la colţuri, când îşi reţine zâmbetul, aşteptând ca noi să râdem primele.

— Bună glumă, mamă! zic eu şi bat Cuba cu ea. Am spus-o şi eu mai devreme.

Începem să discutăm despre ceea ce se obişnuieşte să se discute cu ocazia Crăciunului. Ce avem la masă, când va fi gata, ce bine miroase. De

obicei, bunica pune stăpânire pe bucătăria mamei la fiecare Crăciun, făcând totul de la A la Z, însă de data aceasta – şi mama a ţinut să ne informeze – a avut şi ea o contribuţie.

— Eu am făcut cartofii dulci şi mazărea, declară ea cu mândrie.

Satisfacţia ei copilăroasă îmi aduce aminte de tuburile cu zăpadă.

— Ah! Uite, mamă! Rachel şi cu mine ţi-am adus spray cu zăpadă, zic eu şi le scot din geantă. Grozav, nu-i aşa?

Mi le ia repede din mână şi le agită numaidecât.

— O, minunat! Vreţi s-o faceţi voi sau mă lăsaţi pe mine?

— Lasă-le pe ele, Leslie! zice bunica.

Felul în care o spune, o sugestie care trebuie respectată, felul în care este rostită cu dragoste, dar şi în zeflemea, mă face să realizez că bunica este o mamă autoritară. Întotdeauna m-am gândit la ea ca la bunica *mea.* Niciodată n-am conştientizat faptul că este mama mamei mele. Mama nu se află în vârful stâlpului totemic, cel puţin aşa simt adeseori. Ea face parte din categoria femeilor care în primul rând se văd pe ele însele ca fiice, abia apoi ca mame şi, eventual, bunici şi într-o bună zi chiar străbunici. Eu sunt… încă în prima fază.

Bunica se furişează şi ia un fursec, pe care-l mănâncă, însă nu este o mişcare prea

îndemânatică, deoarece o vedem toate.

— O, vai! Sunt grozave! Eşti sigură că n-ai folosit zahăr?

Rachel clatină din cap:

— Nu, niciun pic!

— Leslie, ia încearcă!

Mama ia o muşcătură.

— Uau, Rachel!

— Chiar sunt atât de bune? întreb eu.

Am fost cu ea toată dimineaţa şi s-ar crede că am mâncat unul. Dar abia acum gust.

— Iisuse, Rachel! exclam eu, dar bunica mă plesneşte peste braţ cu dosul palmei.

— Lauren! Nu lua numele Domnului în deşert tocmai de Crăciun!

— Scuze, bunico!

— Unde-i unchiul Fletcher? întreabă Rachel.

Mama începe să clatine din cap şi să fluture din mâini pe la spatele bunicii. Clasicul gest de „Nu întreba!”, semnalat prea târziu.

— Of! suspină bunica. S-a hotărât să nu mai vină. Cred că, ştiţi voi, are nevoie să fie singur.

— A, înţeleg, zic eu, încercând să închei subiectul, ceea ce o întristează pe bunica.

— Nu! Cred că descopăr că unchiul vostru este cam… ciudat, zice ea cu glas scăzut.

Vorbeşte ca şi cum a fi „ciudat” este ceva despre care oamenii nu discută niciodată. Unchiul Fletcher nu a avut niciodată o relaţie stabilă. Locuieşte cu mama lui. Îşi câştigă existenţa

vânzând diverse lucruri pe ebay sau având joburi temporare. Bag mâna-n foc că dacă apare un joc video bunicel, el moare pe baricade, jucându-l doar în chiloţi.

— Abia acum ţi-ai dat seama de asta, bunico? întreabă Rachel.

Mă mir că are atâta sânge rece. Nimeni nu vorbeşte despre excentricităţile unchiului, însă se pare că bunica a gustat gluma, căci râde la ea.

— Scumpo, cândva l-am crezut pe bunicul vostru care spunea că nu rămâi însărcinată de la prima încercare. Dar aşa l-am avut pe unchiul Fletcher. Nu sunt eu cea mai tare din parcare, dar…

Dacă nu vorbim despre ciudăţenia unchiului, nu vorbim nici despre nebuniile din pat ale bunicilor mei. Aşa că, după ce comentariul pluteşte puţin în aer, aşteptând ca toate să ne dăm seama că tocmai s-a vorbit despre asta, izbucnim toate trei şi râdem atât de tare, încât nici nu mai putem respira. Bunica râde şi ea în hohote.

— Bunico! exclam eu.

— Păi, e adevărat! Ce vrei de la mine? zice ea ridicând din umeri.

Ne tragem o clipă sufletul, iar ea continuă:

— Ei, dar unde mai e Ryan? Cred că nu lucrează şi de Crăciun.

Presupusesem că mama făcuse treaba în locul meu şi-i povestise bunicii cele întâmplate. De fapt, bănuisem că o făcuse cu luni în urmă. Mă mirase

că nu mă sunase să discutăm despre asta. Când o sunasem de Ziua Recunoştinţei, rămăsesem plăcut surprinsă că nu adusese deloc vorba despre despărţire. Dar acum constat că habar n-avea. Of, naivitatea dorinţelor deşarte!

Mă uit la Rachel, dar ea începe să acorde atenţie prăjiturilor mai mult decât este necesar, evitând privirile tuturor, mai ales pe a mea. Instinctul îmi spune să inventez ceva, însă mama mă lasă să înţeleg că se aşteaptă la mai mult curaj din partea fiicei sale mai mari. Aşa că încerc să fiu acea fiică.

— Ne-am… despărţit. Temporar. Ne-am separat, cred că ăsta e termenul potrivit.

Bunica se uită la mine şi îşi înalţă uşor capul, ca şi cum nu-i vine să creadă ce aude. Apoi se uită la mama, chipul ei vorbind de la sine: „Tu ce-ai de zis în privinţa asta?" Mama îmi face semn, braţele ei spunând: „Dacă ai o problemă, spune-i tu!" Bunica se întoarce spre mine, trage aer în piept şi spune:

— OK. Şi ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că am ajuns la un punct în care nu mai eram fericiţi şi am considerat că vrem mai mult de la o căsnicie. Aşa că ne-am despărţit. Şi sper că, după ce petrecem timpul acesta separaţi, vom găsi o cale… de a pune căsnicia pe picioare.

— Şi crezi că prin separare se poate realiza acest lucru?

— Da. Cred. Cred că am ajuns amândoi la

marginea prăpastiei şi că avem nevoie de puţin aer proaspăt.

— Te-a înşelat? Asta s-a-ntâmplat?

— Nu! în niciun caz! N-ar face asta.

— Te-a lovit?

— Bunico, nu!

Ridică mâinile apoi le lasă pe blatul bucătăriei.

— Păi, nu înţeleg.

— M-am gândit eu, de-aia nici nu ţi-am spus.

Rachel evită să se bage în conversaţie şi o face atât de limpede, încât mai are puţin şi fluieră.

— Aşadar aţi hotărât că nu mai sunteţi fericiţi?

Mimează ghilimelele când rosteşte cuvântul „fericiţi”, de parcă l-aş fi inventat eu şi n-ar avea ce căuta într-o astfel de discuţie.

— Nu crezi că este important să te simţi fericit?

— Într-o căsătorie de cursă lungă?

— Da.

— Nu numai că nu este cel mai important lucru, dar aş putea argumenta că nu este nici măcar posibil aşa ceva.

— Să fii fericit?

— Să fii fericit pentru totdeauna.

Este derutant, nu-i aşa? Adică, de ce să ne umplem mintea cu iubire veşnică, pentru ca apoi să ne mustrăm că am crezut în ea?

— Dar nu crezi că este ceva după care merită să tânjeşti? Să fii fericit pentru totdeauna? Să încerci nu doar să zâmbeşti şi să mergi mai

departe, ci să te înconjori cu fericire?

— Asta crezi că faci?

— Cred că este cea mai bună cale de a învăţa cum să-mi iubesc soţul aşa cum vreau. Da.

— Şi funcţionează?

Funcţionează? Funcţionează? Habar n-am. Tocmai aici e problema.

— Da, zic eu cu încredere exagerată.

O spun de parcă n-ar exista alternativă. Poate că răspund afirmativ pentru că-mi doresc să aud încuviinţarea ei. Pentru că vreau să dea înapoi. Dar cred că am spus „da” pentru că, la un anumit nivel al conştiinţei, gândurile se transformă în cuvinte, iar cuvintele în acţiuni. Pentru că, dacă acum spun că funcţionează, poate că peste câteva zile sau peste câteva luni voi privi în urmă şi voi spune: „Cu siguranţă. Funcţionează cu siguranţă”. Poate că această convingere trebuie să aibă un punct de plecare, chiar acum, cu această minciună nevinovată.

— Da, chiar cred că funcţionează.

— Cum?

— Cum?

— Da, cum?

De data aceasta mama şi Rachel nu se mai prefac că au ceva de lucru. Ascultă încordate, cu ochii şi urechile ţintă la mine.

— Păi, mi-e dor de el mai mult decât mi-aş fi putut închipui. Când a plecat, am crezut că nu-l mai iubesc. Nu-mi dădeam seama *cât* de mult îl

iubesc în continuare. Încă îl iubesc. Din clipa în care a plecat am simţit golul din viaţa mea pe care el îl umplea. N-aveam cum să aflu asta dacă nu mi-ar fi lipsit, dacă nu l-aş fi pierdut.

— Dar ai putea avea această perspectivă dacă ai sta departe de cineva pentru un weekend. Altceva mai poţi să spui?

Vreau să-i dovedesc că ştiu ce fac.

— Nu ştiu dacă se poate discuta aici.

— Hai, te rog, Lauren. Să auzim!

Exasperată, răspund:

— Bine, bine! Acum, că nu mai este lângă mine, mă tem că are pe altcineva, adică, cred că are pe altcineva. Ştiu că aşa este. Şi sunt geloasă. La început, clocoteam de gelozie. Mi-am dat seama că încetasem să-l mai privesc ca pe un bărbat atrăgător. Pur şi simplu nu mă mai uitam la el în felul acela. Dar acum, când ştiu că se întâlneşte cu cineva, îmi este foarte clar ce am avut şi ce-am pierdut.

— Aşadar spui că uitaseşi că soţul tău este atrăgător, iar acum, când altă femeie îl doreşte, ţi-ai amintit?

— Sigur. Poţi să spui şi aşa.

— Aţi mers la cocktailuri?

— Bunico, ce tot vorbeşti acolo? intervine în sfârşit Rachel.

Ştiu că bunica mă iubeşte şi că-mi vrea tot binele din lume.

Ştiu că are idei preconcepute. De aceea, deşi

mă simt în defensivă, nu mă simt chiar atacată.

— Îi pun o întrebare serioasă. Lauren, aţi mers la cocktailuri?

— Nu.

— Ei bine, dacă aţi fi făcut-o şi ar fi fost acolo nişte femei tinere, iar tu ţi-ai fi lăsat singur bărbatul pentru o clipă, ai fi observat că imediat ar fi purtat o discuţie cu nişte duduiţe frumuşele, bucuroase că l-au smuls din braţele tale. Apoi aţi fi mers acasă şi aţi fi făcut dragoste şi ar fi fost cea mai bună partidă de sex din viaţa voastră. Ne închide gura cu un gest din mână, înainte să apucăm noi să spunem ceva. Scuzaţi-mi limbajul vulgar. Dar suntem numai femei de faţă.

— Ei, asta mergea în cazul tău, bunico, zic eu, încercând să alung din minte imaginea bunicului meu decedat flirtând cu femei tinere, după care făcând sex cu bunica. Nu poţi să respecţi faptul că în cazul meu există altă cale?

Bunica îşi ia un răgaz de gândire. Mama se uită impresionată la mine. Rachel ne urmăreşte cu atenţie, nerăbdătoare să vadă ce urmează. Bunica mă ia de mână.

— Să nu te îndoieşti de faptul că *te* respect. Dar asta e o prostie. Căsnicia presupune angajament. Loialitate. Nu fericire. Fericirea vine pe al doilea plan. Dar, până la urmă, căsnicia presupune să ai copii. Se uită la mine atotştiutoare. Dacă aţi fi avut un copil, indiferent cât de nefericiţi eraţi, aţi fi rămas împreună. Copiii

vă leagă, vă unesc. Despre asta este vorba într-o căsnicie.

Ne uităm toate la ea şi nu spunem nimic. Vede că nimeni nu e de acord cu ea, aşa că mănâncă un fursec şi se şterge de firimituri.

— Ei, dar copiii din ziua de azi… Voi faceţi altfel. Nu pot să trăiesc eu viaţa pentru voi. Tot ce pot face este să vă iubesc.

Asta echivalează cu o victorie în faţă lui Lois Spencer. O iau ca atare.

— Eşti sigură că încă mă iubeşti? o tachinez eu.

Dar ştiu deja, întotdeauna, răspunsul la această întrebare.

Îmi zâmbeşte şi mă sărută pe obraz.

— Da, cu siguranţă. Şi îţi admir curajul. Întotdeauna am făcut-o.

Roşesc. O iubesc mult pe bunica. Este atât de excentrică şi de atotştiutoare, însă mă iubeşte, iar dragostea ei o fi ea aprigă şi încăpăţânată, dar este dragoste.

— Numai un lucru mai vreau să spun. Şi este valabil pentru oricare dintre voi.

— Suntem numai ochi şi urechi, mamă.

— Sunt bătrână. Şi poate tradiţionalistă. Dar asta nu înseamnă că nu ştiu despre ce vorbesc.

— Ştim, bunico, zice Rachel.

— Ce vreau să spun este că pot să încerc să respect felul în care faceţi voi lucrurile, dar nu uitaţi că şi vechile metode sunt bune la ceva.

— Ce vrei să zici? o întreb eu.

— Adică, dacă aţi fi găzduit o petrecere şi tu l-ai fi lăsat singur şi ai fi flirtat cu alţi bărbaţi şi el te-ar fi văzut, sau dacă ar fi flirtat el cu alte femei şi tu l-ai fi văzut, dacă din când în când v-aţi fi petrecut câteva weekenduri departe unul de altul, poate că nu aţi fi avut nevoie de un an de separare. Doar atât am vrut să spun.

Se aude soneria, care ne întrerupe conversaţia. În câteva momente, Charlie va intra pe uşă cu misterioasa Natalie. Însă cuvintele bunicii încă îmi răsună în minte. Chiar s-ar putea să aibă dreptate.

*

Natalie este superbă. Nu în sensul de a fi o tipă fierbinte, lascivă. Nu arată nici măcar ca un fotomodel. Este superbă pentru faptul că pare atât de sănătoasă, fericită, având un zâmbet minunat şi o rochie drăguţă. Pare că face sport, mănâncă sănătos şi ştie ce haine îi vin bine. Râsul ei este senin şi zgomotos. Te ascultă şi se uită în ochii tăi când vorbeşti cu ea. Este grijulie şi bine-crescută, dacă ne gândim la crăciuniţa pe care i-a adus-o mamei. Ştiu că a făcut sex cu fratele meu în toaleta unui avion, dar este greu să suprapun acea imagine peste cea a persoanei din faţa mea. Persoana asta a adus salam de biscuiţi de Crăciun.

— L-am făcut dimineaţă, zice ea.

— Este fără zahăr, scumpo? întreabă bunica, iar Natalie este nedumerită, şi pe bună dreptate.

— O, nu, îmi pare rău. Nu ştiam că trebuia…

— Nu-i nimic, zice mama. Mama mea e absurdă acum.

— Ba nu e absurd să vrei să ţii la distanţă cancerul, protestează bunica. Dar mulţumesc, draga mea, pentru dar. Îl putem da câinelui.

Toţi ne uităm uluiţi unul la altul, până şi Charlie a rămas fără cuvinte. Mama nici măcar nu are câine.

— Glumeam! sare bunica. Sunteţi cu toţii atât de rigizi, e ridicol! Natalie, mulţumim pentru prăjitură. Scuze că familia asta nu ştie de glumă.

Când bunica întoarce capul, Charlie mimează cuvântul „scuze” către Natalie. Ce drăguţ! Dar cred că vrea s-o impresioneze. Nu l-am văzut niciodată pe Charlie străduindu-se să impresioneze pe cineva.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Vino! o invită mama. Hai să punem cadourile lângă brad! Pot să vă ofer ceva? Charlie, probabil că tu vrei o bere? Natalie, am nişte vin fiert cu mirodenii.

Natalie clatină din cap:

— O, doar un pahar cu apă.

Ne aşezăm apoi cu toţii în jurul bradului.

— Natalie, ne spui ceva despre tine? zice Rachel.

Iar blânda, dulcea şi naiva Natalie încearcă să răspundă, însă Charlie se bagă în vorbă.

— Rachel, asta e o întrebare enervantă. Ce

vrea să însemne?

Rachel ridică din umeri, apărându-se de parcă ar fi fost acuzată pe nedrept de o crimă atroce:

— Scuze, data viitoare voi încerca să fiu mai la obiect.

Se aude din nou soneria şi mama se ridică să deschidă. Apare însoţită de Bill.

— Crăciun fericit! ne urează Bill.

A adus daruri, pe care le aşază sub brad. Toţi ne ridicăm şi îl îmbrăţişăm. Mama îi aduce o bere.

Începem să purtăm mici conversaţii. Ne punem unul altuia câte o întrebare. Niciuna nu stârneşte interesul. Am aflat că Natalie lucrează în televiziune. Este din Idaho. În timpul liber îi place să pună mărături. Când mă întreabă dacă sunt căsătorită, Charlie o întrerupe.

— Subiect tabu! exclamă el şi soarbe apoi din bere.

Toată familia îl aude şi se pun pe râsete. Scârbele… râd!

Apoi izbucnesc şi eu în râs. Pentru că e amuzant, nu? Şi când lucrurile devin amuzante înseamnă că nu mai sunt atât de triste.

Deci îmi urez un Crăciun fericit!

*

Am mâncat prea mult. Prea multă şuncă. Prea multă pâine. Prea mult piure. Când trecem la fursecurile cu zahăr fără zahăr, mai strecor câteva în stomacul meu deja plin şi apoi sunt gata să leşin.

Mama a băut atât de multe pahare de vin fiert, încât dinţii i s-au făcut mov. La masă, se giugiuleşte cam mult cu Bill. Bunica e deja la a doua felie de plăcintă şi îşi vâră linguriţa în frişca bătută cu zahăr atunci când crede că noi nu observăm, între timp, Charlie se menţine sobru. Natalie zâmbeşte. Cu o falsă modestie care poate rivaliza numai cu cea a lui Miss Piggy[5], Rachel primeşte compliment după compliment pentru prăjiturile ei. Charlie se ridică.

Gata, ăsta e momentul. O, Doamne, o, Doamne!

— Deci… Natalie şi cu mine vrem să vă spunem ceva.

Atât îi trebuie mamei. Se pune pe plâns. Nu cred că ştie măcar de ce plânge sau ce va spune Charlie sau dacă e tristă sau fericită.

Rachel se uită la el de parcă ar fi un pacient de la psihiatrie. Nu ştie în ce toane este astăzi. Natalie a rămas cu zâmbetul pe buze.

— O să avem un copil.

Cascade. Ochii mamei sunt ca două cascade. Nu din acelea care curg ca un firicel subţire, ci din acelea pe care, dacă aş face rafting pe un râu învolburat şi le-aş vedea înaintea mea, aş zice: „La naiba!!!”

Lui Rachel i-a picat faţa. Bill nu ştie ce turnură va lua discuţia. Şi dintr-odată bunica începe să aplaude.

---

5 Personaj din serialul *Păpuşile Muppets* (n. red.).

Începe să aplaude! apoi se ridică şi se duce direct la ei şi îi sărută cu poftă pe obraji, sărutări umede pe obraji, ceea ce trebuie să fie tare ciudat pentru Natalie, după care spune:

— În sfârşit cineva îmi oferă un strănepot!

Charlie îi mulţumeşte pentru amabilitate, dar toată atenţia lui e îndreptată către mama.

— Aveţi vreun plan de viitor? întreabă ea.

— Da. Mă mut înapoi în LA, cu Natalie. Îl vom creşte împreună. Mă simt cel mai norocos bărbat din lume, mamă. Sincer!

— Şi cu serviciul cum faci?

— Mă duc la câteva interviuri luna viitoare.

Cred că asta are nevoie să audă. Căci lacrimile care în urmă cu câteva clipe puteau fi de bucurie sau de tristeţe acum îşi fac cu greu loc spre bărbie, împiedicate fiind de zâmbetul ei uriaş. Se repede la Charlie şi îl îmbrăţişează. Se agaţă de el. E neîndemânatică în mişcări, fiind emoţionată. O îmbrăţişează şi pe Natalie. Fata se ridică, în mod evident copleşită, însă se ţine tare şi îi răspunde mamei tot cu o îmbrăţişare, strângând-o la piept.

— Mă bucur că sunteţi fericită, zice Natalie.

— Glumeşti? Voi fi bunică!

— Vei face parte dintr-un club grozav, zice bunica şi îmi face cu ochiul.

E un moment drăguţ. Am uitat cât de specială te face să te simţi un simplu semn cu ochiul.

Când agitaţia se mai domoleşte, atenţia se îndreaptă spre Rachel.

— CE NAIBA, VOI FI MĂTUŞĂ? strigă ea şi sare să-i îmbrăţişeze atât de tare încât amândoi se clatină pe picioare.

— Rachel! o admonestează bunica.

— Scuze, buni, scuze.

Se întoarce apoi spre Natalie şi o apucă de braţe:

— Natalie, bine ai venit în familia Spencer! Ne bucurăm nespus să te primim în rândurile noastre!

Când toţi se uită la mine, îmi dau seama că ar trebui să reacţionez şi eu cumva.

— Ooo! AHHHHHH! exclam eu şi îi îmbrăţişez pe amândoi.

Stăm cu toţii în jurul lor, îi sufocăm, îi copleşim, dorind să le împărtăşim bucuria. Abia atunci conştientizez că se întâmplă cu adevărat. Vieţile noastre se schimbă. Unul dintre noi se maturizează. Toţi crezuseră că eu voi fi aceea. Dar nu sunt. Este Charlie.

Adevărul este că, într-o oarecare măsură, mă face să-mi simt eşecul. Mă face să cred că m-am abătut de la potecă, parcă abia încerc apa, pe când Charlie a câştigat o cursă la înot. Dar numai o mică parte din mine gândeşte astfel. Celeilalte părţi încă nu-i vine să creadă că frăţiorul meu a crescut şi că a devenit un bărbat puternic. Nu-mi vine să cred că în viaţa mea va apărea un bebeluş pe care să-l copleşesc cu multe cadouri. Nu-mi vine să cred că bunica va avea strănepotul mult

dorit şi că vestea grozavă i-a amuţit judecata.

Este o zi bună. Şi e un Crăciun minunat. Şi aş fi vrut ca Ryan să fi fost aici şi să vadă şi el. Aş fi vrut să ne întoarcem împreună la casa noastră. Aş fi vrut să ne băgăm seara în pat şi să bârfim pe toată lumea, aşa cum făceam cândva. În momente ca astea îmi amintesc că şi el participa odată la ele.

Toate cinci, Rachel, mama, bunica, Natalie şi cu mine, îl împresurăm pe Charlie şi poate că el caută o cale de scăpare. Poate că are nevoie de o gură de aer. Se uită la Bill, iar acesta se ridică şi îi întinde mâna. Charlie ne dă la o parte ca să i-o strângă.

— Felicitări, tinere! Cea mai bună decizie din toate pe care le vei lua.

Charlie pleacă privirea pentru o clipă, apoi se uită în ochii lui Bill şi zice:

— Mulţumesc.

Cred că orice bărbat îşi doreşte o bătaie prietenească pe spate când dă vestea că va deveni tată. Mă bucur că Bill este aici să i-o ofere.

*

— Şi când vă căsătoriţi? întreabă bunica în timp ce Natalie o ajută pe mama să strângă vasele.

Rachel, Charlie şi Bill sunt încă la masă. Natalie şi cu mine facem stive de farfurii în bucătărie. Bunica şi mama încarcă maşina de spălat vase.

— Of, mai las-o-n pace, mamă! Nu trebuie acum să se căsătorească doar pentru că vor avea un copil.

— Păi, de fapt, probabil că în iulie, zice Natalie.

— În iulie? Am crezut că cel mic se va naşte în iunie, zice mama.

— Vorbeam de nuntă. Copilul se va naşte până atunci. Cred că e mai uşor aşa decât să mă chinui să încap într-o rochie de mireasă.

— *După* ce se va naşte copilul? întreabă bunica.

Dar mama foloseşte acelaşi ton când întreabă simultan:

— Vă căsătoriţi?

— Da. N-am apucat să vă spunem?

— N-aţi pomenit nimic despre vreo nuntă, zic eu tocmai când Rachel intră în bucătărie, aducând câteva castroane goale.

— A cui nuntă?

— Spuneaţi că vă mutaţi împreună, intervine mama.

A rostit cuvintele încetişor, de parcă propoziţia ar fi fost o bombă gata să explodeze în orice clipă.

— Ne căsătorim într-adevăr. Îmi pare rău că nu v-am pomenit mai devreme. Charlie! strigă ea.

E normal să-şi cheme întăriri.

Charlie dă buzna pe uşă şi noi ne uităm insistent la el. Toate cinci. Surorile lui. Mama şi

bunica lui. Logodnica lui?

— Vă căsătoriţi? întreb eu.

— Da, răspunde el de parcă l-aş fi întrebat dacă-i place puiul. Fireşte. Doar vom avea un copil!

— În sfârşit cineva cu minţile-n cap în familia asta! exclamă bunica.

— Mamă, te duci în sufragerie să-i ţii companie lui Bill?

Bunica se simte probabil generoasă, pentru că îi pune farfuria în mână şi iese din bucătărie.

— Dacă veţi avea un copil nu înseamnă neapărat că trebuie să vă căsătoriţi, zice mama.

Natalie aproape că se lipeşte de Charlie. Cred că nu se mai simte în largul ei. Mama observă schimbarea în limbajul trupului.

— Vreau să spun că este o veste grozavă. Doar că suntem surprinse, atâta tot.

— Şi de ce ar fi o surpriză că vreau să mă însor cu mama copilului meu?

Charlie ar fi trebuit să înveţe să se oprească.

— Nu, ai dreptate, zice mama, bătând în retragere.

Ceea ce este spre binele lui Natalie. Odată ce Natalie nu mai poate auzi, îi va spune ea lui Charlie ce simte cu adevărat. Uite-aşa se vede că Natalie nu face încă parte din familie.

— N-ar fi trebuit să fie o surpriză. Ai perfectă dreptate.

— Va fi o nuntă minunată, se bagă în vorbă

Rachel, şovăitoare.

Dacă ea se străduieşte, atunci o fac şi eu.

— Felicitări, noua mea soră!

Urarea iese atât de forţat şi de nefiresc din gura mea, încât o închid repede.

— Mulţumesc, zice Natalie, evident stânjenită. Cred că mă duc să văd dacă mai este ceva de adus.

Ştim cu toţii că nu mai are ce să aducă. Dar nimeni nu se împotriveşte. Când Natalie iese în sfârşit pe uşă, mama începe să vorbească cu blândeţe.

— Nu trebuie să faci asta. Nu mai suntem în anii 1950!

— Dar vreau s-o fac! spune Charlie.

— Da, dar de ce nu-ţi iei un răgaz de gândire? propune Rachel.

— Şi de ce vă închipuiţi voi că n-am făcut-o până acum?

— De când vă cunoaşteţi? întreabă mama.

— De trei luni.

— Şi e gravidă în trei luni? zice mama.

— Da.

— Am priceput! spune ea şi începe să spele vasele.

E frustrată şi se răzbună pe oală şi pe tigăi.

— Nu mă mai judeca, mamă!

— Dar cine te judecă? ripostează ea în timp ce mută farfuriile în chiuvetă şi dă drumul la apă peste ele. Spun doar să nu te grăbeşti. Ai toată

viaţa la dispoziţie ca să decizi cu cine să te căsătoreşti.

— Ce tot vorbeşti acolo? Natalie este însărcinată! Ne mutăm împreună şi va fi soţia mea!

— Dar a vă muta împreună nu înseamnă că trebuie şi s-o iei de soţie! Puteţi creşte copilul şi vedeţi încotro se îndreaptă relaţia, intervin eu.

— Lauren, credeam că eşti de partea mea! zice Charlie.

Şi astfel mă simt… părtaşă. Ca şi cum mă aflu în posesia a ceva în plus, ceea ce ne face să fim o echipă. Iar Charlie nu face echipă cu nimeni. Iar pentru simplul fapt că îşi închipuie că sunt de partea lui, ei bine, chiar îmi doresc să fiu de partea lui.

— Dar sunt de partea ta. Spun doar că n-ai mai fost căsătorit, Charlie, şi nu ştii exact cu ce se mănâncă.

— Nici voi! zice el. Tonul lui este necontrolat şi defensiv, ca şi cum s-ar simţi ca un şobolan încolţit. Adică, toate doar vă imaginaţi cum este. Mamă, tu ai încercat în felul tău şi nu a mers. Lauren, tu nu ştii sigur cum trebuie s-o faci. Cum îmi puteţi spune mie că nu va merge doar pentru că nu seamănă cu căsnicia voastră?

— Cred că sunt în plus în discuţia asta, intervine Rachel.

— Bineînţeles că nu eşti în plus! Vreau ca toate să-mi fiţi alături. Chiar îmi place femeia asta

şi cred că pot să fac ca lucrurile s-o ia în direcţia cea bună în căsnicia noastră.

— Nu poţi face ca lucrurile să meargă bine doar pentru că îţi doreşti asta, zice mama, dar parcă mi-a luat vorba din gură.

— Dar n-aţi avut nicio problemă când v-am zis că vom creşte împreună un copil.

— Sunt două chestiuni total diferite. Dacă ajungeţi să nu vă înţelegeţi, puteţi totuşi să-l creşte-ţi şi separaţi.

— Dar nu vreau să-l cresc separat! Vreau o familie!

— Şi dacă părinţii sunt despărţiţi, copilul are totuşi o familie. Şi părintele unic reprezintă o familie.

Mama deja începe s-o ia personal şi o înţeleg de ce se poartă aşa. Cred că este pe cale să devină astfel.

— Nu, mamă, nu asta este familia pe care mi-o doresc. Nu vreau să locuiesc în cealaltă parte a oraşului faţă de copilul meu. Nu vreau să mă întâlnesc cu Natalie în parcare duminica după-amiaza ca să i-l dau, OK?

Asta e ceva ce Charlie a învăţat de la televizor. Tata nu ne-a luat niciodată în weekenduri. El nu locuia în partea opusă a oraşului. Pur şi simplu ne-a părăsit.

— OK! admite mama, încercând să-şi păstreze calmul. Trebuie să faci ce crezi că e mai bine pentru copiii tăi.

— Mulţumesc!

— Dar şi eu trebuie să fac ce-i mai bine pentru copiii mei! De-aia îţi spun că o căsnicie este muncă grea. Oricât de mult am încercat, nu am reuşit. Îmi era imposibil. Ţi-am mai spus eu vreodată despre ceva că mi se pare imposibil?

Charlie ascultă, apoi clatină din cap şi zice în şoaptă:

— Nu!

— Cât despre sora ta, adaugă ea şi mă indică cu mâna, ea este o femeie deşteaptă, iubitoare, bine-intenţionată şi aproape de fiecare dată face ceea ce trebuie.

Am furat un suc Capri Sun de la magazin când aveam unsprezece ani. Jur că nu m-a iertat niciodată.

— Ştiu, recunoaşte Charlie.

— Şi nici măcar *ea* nu ştie cum să facă o căsnicie să meargă.

— Ştiu.

— Deci ascultă-ne şi pe noi când spunem că o căsătorie nu este un fleac.

— Încă o dată, nimănui nu-i pasă de părerea mea! rosteşte Rachel cu amărăciune.

Cât de repede ne întoarcem în timp când ne aflăm toţi în aceeaşi încăpere!

Mamei îi sare muştarul:

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Rachel! Bine, tu nu ai un iubit. Mare lucru! Nimeni nu te tratează ca pe un lepros.

— Când orice discuţie se rezumă la prietenul sau soţul cuiva, atunci chiar cred că… Nu contează. Nu este vorba despre mine. Scuze!

Mama o cuprinde cu braţul şi o strânge cu putere. Rachel capitulează. Mama continuă, uitându-se fix la Charlie:

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu Natalie pentru a dovedi că nu eşti ca tatăl tău. Ai priceput? N-ai putea fi ca tatăl tău nici într-un milion de ani.

Charlie nu spune nimic. Se uită la podea. Cred că este o diferenţă mare între a fi un băiat fără tată şi o fată fără tată. N-ar trebui să mai consider că înseamnă acelaşi lucru.

— Ai o grămadă de opţiuni, spune mama. Iar noi nu vrem decât să le iei în considerare.

— Bine!

— O să te gândeşti? nu se lasă mama.

— M-am gândit deja. M-am hotărât. Vreau să mă însor cu Natalie.

— O iubeşti? îl întreabă Rachel.

— Ştiu că o voi iubi. Ştiu că vreau asta.

Din tonul lui reiese clar că am ajuns la capătul discuţiei. Pe de o parte îmi vine să spun: „Poţi duce un cal la râu, dar nu-l poţi face să bea”. Iar pe de alta cred că dacă cineva se poate căsători din încăpăţânare, atunci Charlie este acela. Dacă cineva se poate împiedica şi cădea într-o căsnicie fericită, atunci doar frăţiorul meu poate fi acela. Totuşi, în adâncul inimii, cred că are dreptate. Voi

fi eu căsătorită, dar nu ştiu nimic despre căsătorie. Şi-atunci cine suntem noi să spunem că alegerea lui Charlie este mai proastă decât ale noastre?

— Iulie să fie, atunci! declară mama zâmbind.

Ne face semn, mie şi lui Charlie, să ne apropiem de ea şi de Rachel. Charlie mă studiază din priviri şi eu îl îndemn:

— Haide, nu mori dintr-o îmbrăţişare!

Ne adunăm într-o îmbrăţişare de urs.

— Cei de dincolo sunt drăguţi şi toate cele. Dar asta… zice mama şi ne ţine strâns. Acum este mai mult un gest simbolic, pentru că suntem prea mari ca să încăpem toţi în braţele ei. Asta este familia mea! Voi sunteţi sensul vieţii mele!

Suntem atât de striviţi, încât abia mai pot să respir. Credeam că Charlie va fi primul care va ieşi din grup, dar uite că nu o face.

— Vă iubesc, să ştiţi! zice el.

Din măruntaiele cetei se aude vocea gâtuită a lui Rachel:

— Şi noi te iubim, Charlie!

*

Când se face târziu şi bunica începe să se plângă că e obosită, ne strângem cu toţii lucrurile. Îmi adun puloverele şi şosetele. Rachel îşi ia noul *slow cooker*[6]. Aruncăm la gunoi ambalajele. Charlie şi Natalie îşi iau rămas-bun de la fiecare dintre noi.

---

6 Oală care funcţionează pe curent electric (n. red.).

— Bine ai venit în familie! îi urează mama când îi conduce la uşă şi o îmbrăţişează. Ne bucurăm nespus să te avem printre noi.

Pe Charlie îl ia în braţe şi îl ţine strâns la pieptul ei un moment prelung.

— Deci mâine pleci? Şi când te întorci definitiv?

— O să-mi împachetez lucrurile în următoarele săptămâni şi mă voi muta la Natalie pe la mijlocul lui ianuarie.

Mama se înveseleşte:

— O, Natalie, cred că vei deveni copilul meu preferat. Îmi oferi un nepot şi-mi aduci fiul acasă.

Îşi duce mâna la inimă şi îşi ridică sprâncenele, aşa cum fac oamenii când sunt cu adevărat fericiţi.

Se îndreaptă către maşină. Ştiu că vor vorbi despre noi. Ştiu că Natalie va întreba cum i se pare că au mers lucrurile. Ştiu că Charlie îi va spune că toată lumea o iubeşte deja. N-o să-i mărturisească discuţia cu noi, dar ea va afla esenţialul. Ştiu că, la un moment dat Natalie îl va întreba dacă bunica are într-adevăr cancer. Iar Charlie va fi nevoit să-i explice cum stau lucrurile.

La ieşire, mă ofer să conduc. Rachel îmi înmânează cheile şi chiar atunci bunica ne roagă să o ducem şi pe ea.

— Păi, am crezut că rămâi la mama, zic eu.

— Nu, dragă, stau la hotelul The Standard.

Pe Rachel o pufneşte râsul.

— Iar? întreb eu mirată.

— Au o duduie pe care o ţin închisă într-o cuşcă de sticlă. E o nebunie! exclamă bunica.

Rachel, bunica şi cu mine o sărutăm de rămas-bun pe mama, printre urări de „Crăciun fericit” şi „Mulţumim pentru şosete”.

Le lăsăm toată casa la dispoziţie, ei şi lui Bill. După privirea lui Bill, am impresia că a pregătit un costum de Moş Crăciun sexy. Scârbos!

Ne urcăm în maşină şi, înainte să pornesc motorul, bunica întreabă:

— Ce părere aveţi despre tipul ăsta, despre Bill?

Rachel se întoarce spre bancheta pe care stătea bunica, întâi cu capul, apoi şi cu umerii.

— Mie îmi place, vouă nu? zice ea.

— Doar vă întreb ce părere aveţi, insistă bunica cu diplomaţie.

Sunt cu ochii la drum, dar atentă la conversaţie.

— Cred că e îndrăgostit lulea de mama. Ceea ce e drăguţ.

— Amândouă sunteţi atât de diferite faţă de cum eraţi în copilărie. Atunci îi uraţi pe toţi cei cu care ieşea la o întâlnire.

— Ba nu-i adevărat! ripostează Rachel.

— Nici măcar nu i-am întâlnit pe toţi, completez eu.

— De-aia nici nu vi-i mai prezenta, pentru că vă supăraţi, ne lămureşte bunica.

Nu-mi mai amintesc.

— Eşti sigură? Nu cumva vorbeşti despre Charlie? spune Rachel.

— Scumpo, îmi aduc aminte de parcă ar fi fost ieri. Uraţi orice bărbat care vă trecea pragul. Amândouă. Ţin minte că mă suna şi-mi spunea: „Mamă, ce să fac? Nu-l suportă pe niciunul”.

— Şi tu ce-i răspundeai? sunt eu curioasă.

— Îi ziceam: „Atunci, nu-i mai prezenta”.

— Hm! spune Rachel şi-i întoarce spatele.

Hm!

— Drăguţă, n-o lua pe Sunset, îmi spune bunica după ce ocolesc dealul şi o iau către oraş.

— Bunico, tu nici măcar nu locuieşti aici! zice Rachel.

— Aşa este, dar sunt atentă pe unde merge mama voastră. Ia-o pe Fountain şi apoi o tai prin Sweetzer. E mai bine.

Noaptea de Crăciun mi-o petrec alături de Bocănilă, citind un roman poliţist despre o familie ucisă într-un orăşel irlandez. Detectivul se află într-o dispută cu propriul departament şi vrea să rezolve cazul pentru a dovedi că este un profesionist. Cu Bocănilă lângă mine, stând cu capul pe abdomenul meu, recunosc că e un mod plăcut de a încheia o sărbătoare.

Pe la unsprezece îmi sună telefonul. E David.

— Bună! mă salută el cu glas blând şi timid.

— Bună! zic eu cu un zâmbet larg. Cum a fost Crăciunul tău?

— A fost drăguţ. L-am petrecut cu fratele meu, cu soţia şi cu copiii lor.

— Cred că te-ai distrat.

— A fost distractiv. Copiii au patru şi doi ani, deci e drăguţ să-i vezi cum deschid o căsuţă de păpuşi şi se entuziasmează.

— Şi apoi ţi-ai petrecut restul zilei încercând să le-o asamblezi, nu-i aşa?

David începe să râdă:

— Instrucţiunile alea sunt tortură curată. Dar e simpatic să o construieşti.

— Ştii, şi eu voi fi mătuşă. Aşa că abia aştept să trec prin toate astea.

— O, felicitări!

Îi mulţumesc, după care urmează o pauză.

— Ei bine, nici nu ştiu de ce te-am sunat. Eram curios cum ai petrecut Crăciunul. Mă gândeam la tine. Şi… ştii tu… de sărbători te poţi simţi singur şi… voiam să văd tu cum te împaci cu asta.

Câteodată vrei să uiţi că eşti singur şi, în schimb, vrei să te bucuri că cineva te înţelege, cineva care trece prin aceeaşi situaţie. Câteodată vrei să te simţi dorită. Câteodată îţi doreşti să afli cum este cu o altă persoană. Câteodată nu ţii seama dacă eşti *pregătită* sau nu, ci te laşi dusă de val.

— David? zic eu cu căldură în voce. Vrei să

treci pe la mine?

— Da, răspunde el după o scurtă pauză. Da, vreau.

*

— O, Doamne! ţip eu.

Sau poate că nu ţip. Nu ştiu.

— O, Doamne!

O, Doamne!

Da!

O, Doamne!

O, Doamne!

O, Doamne!

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne! Da! Da! Da! Da! Da!

DA!

Apoi mă arunc peste el.

Iar el îmi mulţumeşte în vreme ce îşi trage sufletul.

— Aveam nevoie de asta, îmi spune.

— Şi eu la fel.

*

În dimineaţa următoare mă trezesc cu Bocănilă care zgârie la uşă. De obicei nu este lăsat pe dinafară.

Deschid uşa şi îl las să intre. Sare pe David să-l miroasă, să-l cerceteze. E precaut. David se trezeşte cu Bocănilă adulmecându-i subsuoara.

— Scuze, Bocănilă, zice David ameţit, după care se întoarce spre mine şi zâmbeşte: Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa! îi răspund eu la salut şi la zâmbet.

Se freacă la ochi. Pare vulnerabil fără ochelari, de parcă eu îl văd pe David cel adevărat, pe care nu mulţi au ocazia să-l vadă astfel. Mijeşte ochii la mine.

— Ai nevoie de ochelari? râd eu.

— Ţi-aş fi recunoscător. Nu-i… nu-i văd nicăieri. Asta pentru că nu văd fără ei, admite el în timp ce bâjbâie după ei.

Îi iau de pe noptieră, aplecându-mă peste el, atingându-l cu trupul. Este atât de cald!

— Scuze! Uite-i.

Mă sărută înainte să mi-i ia din mână. Sărutul este pasional. O clipă uit cine sunt, cine este el.

Îmi ia ochelarii din mână, dar nu şi-i pune la ochi, ci la loc pe noptieră. Apoi mă sărută din nou şi mă trage peste el. Şi cred că partea cea mai ciudată este că nu mi se pare deloc ciudat să facem asta.

— Mmm! Ce gustoasă eşti!

Coapsele îmi alunecă peste ale lui, apoi în laterale. Îşi mişcă pelvisul, împungând şi trăgându-ne apoi mai aproape.

— Bocănilă! zice el uitându-se fix la mine. Vrei să ieşi puţin afară?

Câinele îl ignoră şi eu râd.

— Bocănilă, du-te! îi spun eu.

Şi el se duce.

Apoi mă scufund în el.

La început fac lucruri pe care ştiu să le fac. Îmi arcuiesc spatele, îmi strâng coapsele, însă la un moment dat uit să fac ceea ce se presupune că trebuie să fac.

Pur şi simplu mă mişc.

Când mă aflu goală sub trupul lui şi gem pentru că el face ce trebuie, îmi şopteşte la ureche:

— Spune-mi ce vrei.

— Hm? reuşesc eu să spun.

Nu ştiu la ce se referă şi ce ar trebui să răspund.

— Spune-mi ce vrei să fac. Ce-ţi place ţie.

Tot nu ştiu ce să-i răspund.

— Nu sunt sigură. Dă-mi nişte opţiuni.

Râde şi îmi saltă coapsele de pe pat, plimbându-şi apoi palmele peste trupul meu.

— Da. Asta!

*

După ce pleacă David, mă duc la calculator şi deschid fişierul cu schiţe. Pentru prima oară după multă vreme am ceva de spus.

26 decembrie

Dragă Ryan,

Cum se face că niciodată nu m-ai întrebat ce-mi doresc? Cum se face că niciodată nu ţi-a păsat de nevoile mele în pat? înainte erai atent, mai ştii? îţi petreceai ore atingându-mă, găsindu-mi

punctele sensibile la plăcere. Când ai încetat să faci asta?

De ce mie mi-ar fi fost mai uşor să te satisfac şi apoi să trec la altceva? De ce nu m-ai oprit ca să-mi spui că acum e rândul meu? De ce nu mi-ai oferit mai mult din tine? Niciodată nu m-ai întrebat ce-mi place. Niciodată nu ai fost curios să-mi afli fanteziile.

David m-a întrebat aseară ce-mi doresc şi n-am ştiut ce să-i răspund. Nici eu nu ştiu ce-mi doresc şi ce-mi place.

Dar pot să-ţi spun că sunt pe cale să aflu. Şi voi învăţa să cer.

Dacă te întorci acasă, dacă salvăm căsnicia, sexul trebuie să mă aibă şi pe mine în prim-plan. Trebuie. Deoarece acum îmi amintesc cum este să fiu mângâiată ca şi cum doar plăcerea mea contează. Şi nu voi mai lăsa pe nimeni să mă facă să uit.

Cu dragoste,
Lauren

În acea zi bunica mă sună de la hotel.

— Bună, bunico! răspund eu. Care-i treaba?

— M-am gândit mai bine.

— Aşa?

— La problema ta cu Ryan.

— OK…

— Ai citit vreodată *întreab-o pe Allie*?

— Ce-i asta?

Doamne, vrea să-mi recomande o rubrică de sfaturi?

— E o rubrică de sfaturi.

Da, asta vrea!

— Ei bine, nu prea mi-ar plăcea.

— Dar să ştii că e chiar bună! Femeia asta are cele mai bune sfaturi. Săptămâna trecută o doamnă a întrebat-o cum să facă faţă faptului că fiul său vrea să se facă mormon.

— Aha…

— Iar Allie a zis că nu contează ce religie alege, ci că ar trebui să fie mândră că are un fiu care gândeşte singur şi îşi asumă un rol activ în viaţa spirituală. Şi a spus-o atât de frumos! O, a fost minunat!

— Aşa pare.

Nu ştiu. Cred că aşa pare.

— Ei bine, cred că ar trebui să-i scrii şi tu!

— O, nu, nu, nu! îmi pare rău, bunico, dar nu cred că-i pentru mine!

— Glumeşti? Sunt sigură că Allie are un sfat să-ţi dea.

— Da, dar…

— Nu trebuie să decizi acum. O să-ţi trimit câteva articole. O să vezi.

— Dar pot să caut pe Google.

— Nu, ţi le trimit.

— Bine.

— O să fii impresionată de gândirea ei. Şi poate va face un pic de lumină asupra situaţiei voastre. Ba ai putea chiar să-i ajuţi şi pe alţii aflaţi în aceeaşi situaţie. Cu siguranţă sunt o grămadă de tineri cu aceleaşi probleme. Face o mică pauză. Ce vreau să spun este că poate te lămureşte asupra anumitor lucruri.

— Mulţumesc, bunico!

Am un nod în gât, dar îl înghit.

— Cu plăcere, scumpo, cu plăcere.

Pare că şi ea are un nod în gât.

— **C**red că ar trebui să-i organizăm lui Natalie o petrecere de viitoare mămică, îmi propune Rachel în următoarea sâmbătă, în vreme ce facem o drumeţie prin Runyon Canyon. Bocănilă, ca de obicei, a preluat rolul de ghid.

— Da, ar fi drăguţ. Trebuie să ne asigurăm că se va simţi bine-primită. Am cam dat-o-n bară data trecută.

— Aşa e. Am cam sfeclit-o. Dar chiar îmi place de ea. Pare minunată.

— Sper ca cel mic să aibă tenul ei. Îţi dai seama ce copil superb o să fie?

Bocănilă s-a oprit să miroasă ceva. Ne-am oprit şi noi. Stăm deoparte şi discutăm, aşteptându-l.

— Tu ştiai, nu-i aşa? Ţi-a spus înainte.

Nu pot s-o privesc în ochi înainte să mă hotărăsc ce să răspund. Mă prefac că sunt atentă la ce miroase Bocănilă, dar cu ocazia asta observ că se pregăteşte să se bage în noroi. Îl trag de zgardă, dar el tot calcă acolo. Acum are ambele labe din faţă murdare. Ar trebui să-l curăţ.

— Da. Ştiam. Îmi spusese cu puţin timp înainte.

Mă simt nasol. Întotdeauna în familie ne-am spus totul unul altuia, iar acum am păstrat totul pentru mine.

Văd cum chipul lui Rachel devine posomorât. Nu se uită în ochii mei câteva minute. Cercetează pietrişul de pe potecă.

— Te simţi bine?

— Da, răspunde ea cu glas tremurat şi cu privirea în depărtare.

O ia înainte, iar eu o urmez, trăgându-l şi pe Bocănilă după mine.

— Nu pare că eşti bine.

— Ţi-a zis de ce nu voia să aflu şi eu?

Ce-aş putea să fac? Să-i spun adevărul ştiind că o pot răni? Sau să păstrez încă un secret? Aleg să fiu undeva la mijloc.

— Cred că-i era teamă că n-o să reacţionezi prea bine.

— Dar de ce? îl iubesc pe Charlie! Şi întotdeauna mă bucur pentru el. Mă bucur pentru toată lumea.

— Câteodată ne temem că nu poţi lua parte la o discuţie despre problemele în dragoste. Cu toţii avem de discutat despre viaţa amoroasă, fie ea bună sau rea, cum e cazul meu, zic eu ridicând din umeri. Dar ştii cum e, tu nu ai avut o relaţie stabilă şi ne gândeam că… poate… îţi e greu să…

— Vreţi să nu mă supăraţi, mă întrerupe ea.

— Da, oarecum.

— Ştii? E amuzant. Jur că nici nu mă gândesc la faptul că sunt singură.

Mă uit şi nu prea o cred.

— Nu, vorbesc serios! Chiar îmi place viaţa mea. Am o slujbă bunicică. Pot să-mi permit să trăiesc pe propriile picioare. Am cea mai bună soră din lume.

Gesticulează spre mine, dar e clar că nu o spune ca să mă flateze. O spune deoarece consideră că e adevărat şi că e unul dintre lucrurile de care se bucură în viaţă. Şi, ca o ironie, este şi mai flatant.

— Mama o duce bine. Serile şi weekendurile mi le petrec cu oameni dragi. Am o grămadă de prieteni. Şi cea mai frumoasă parte a săptămânii este când mă trezesc în fiecare duminică dimineaţă pe la şapte jumate şi mă duc la bucătărie, unde improvizez ceva nou în timp ce ascult emisiunea *This American Life.*

— Nu ştiam că faci asta.

Ne-am oprit iar. Picioarele parcă au renunţat la mers şi s-au înfipt ferm în locul acesta.

— Da. Şi, să fiu sinceră, nu simt că mi-ar lipsi ceva.

— Păi, asta nu e… dau eu să spun, dar Rachel n-a terminat ce are de spus.

— Dar nu este felul în care trăiţi voi.

— Ce vrei să spui?

— Adică, mama are întotdeauna pe cineva. Chiar dacă nu-l cunoaştem şi nu e ceva serios, cum se pare că e cu Bill, întotdeauna vorbeşte despre întâlnirile ei cu unul sau cu altul.

— Corect!

— Şi Charlie se întâlneşte mereu cu cineva. Sau le lasă însărcinate, cum s-a dovedit în cazul de faţă.

— Corect! admit eu râzând.

— Iar tu…

Nu trebuie să continue, căci ştiu la ce se referă.

— Aşa e.

— De-asta mă bucuram pentru tine că vei petrece puţin timp departe de Ryan.

— Sigur.

— Mă gândeam că poate vei duce şi tu stilul meu de viaţă.

— Şi să trăiesc singură?

— Să trăieşti singură şi să fii pe cont propriu şi să-ţi găseşti un hobby de duminică dimineaţa. Mă bucuram că aş avea şi eu cu cine să vorbesc altceva decât despre iubiţi, soţi sau iubite.

— Ai dreptate.

Chiar şi despărţită de soţul meu, încă mă gândesc la bărbaţi. Poate că nu tot timpul. Totuşi… La un anumit nivel, dragostea are un rol important în viaţa mea. N-am fost niciodată o tipă pasionată de carieră. Îmi place munca mea de la serviciu poate pentru că îmi oferă posibilitatea materială de a mă bucura de multe lucruri în afara slujbei. Câştig suficienţi bani cât să-mi cumpăr lucrurile de care am nevoie şi pe care mi le doresc. Pot să-mi petrec timpul cu familia şi, în trecut, cu Ryan. Dragostea este o mare parte din ceea ce mă defineşte. Este OK aşa? Mă întreb şi eu. Aşa ar trebui să fie oare?

Rachel rămâne tăcută o vreme.

— Pur şi simplu… nu cred că-mi lipseşte dragostea, pe bune!

— Nu?

— Nu. Sincer, problema este că simt că nu mi se potriveşte.

Nu m-am gândit niciodată astfel. Rachel părea întotdeauna că e geloasă sau nefericită pentru faptul că era singură. Nu mi-am dat seama până acum că ceea ce o deranja pe ea era felul în care ne închipuiam noi că resimte singurătatea.

— Nu mă înţelege greşit, chiar vreau să întâlnesc şi eu pe cineva.

— OK.

— Dar dacă asta nu se va întâmpla până la patruzeci, cincizeci de ani, cred că pot trăi şi fără. Am şi alte lucruri de care sunt interesată.

— Şi dacă nu vei avea copii?

— Nici nu vreau să am copii. Asta-i cealaltă problemă.

E o noutate pentru mine. Dar noi nu discutăm prea des despre asta. Şi cred că nici n-am întrebat-o vreodată. Presupuneam că vrea. Ce dovadă de hetero-normativitate din partea mea!

— Îmi plac copiii. Abia aştept să se nască bebele lui Charlie. Abia aştept să se nască şi ai tăi. Dar nu am simţit niciodată dorinţa de a avea şi eu unul. Mă uit câteodată la proaspetele mămici şi imediat mă cuprinde neliniştea. Într-una din zile am văzut o familie la mall. Doi părinţi, doi copii. Puştiul era adolescent, fata avea vreo zece ani şi pur şi simplu… mi-am zis: „Asta nu e pentru mine”.

— Ba ar putea fi!

Mă gândesc că poate va simţi nevoia asta odată ce va întâlni persoana potrivită. Dar îmi dau seama că, Doamne Dumnezeule, este atât de adânc înrădăcinată în mintea mea ideea asta că nu mi-o pot scoate din minte chiar şi atunci când în mod conştient vreau să mi-o scot din cap. Căsnicie şi copii. Căsnicie şi copii. Căsnicie şi copii.

— Sigur, admite ea. Aş putea. Dar uită-te la tine şi la Charlie: vă doriţi atât de mult o familie normală. Ţi-ai dorit atât de mult, încât la nouăsprezece ani ai întâlnit pe cineva şi nu ai privit niciodată înapoi. Charlie îşi doreşte atât de mult, încât se va căsători cu o femeie pe care abia

dacă o cunoaşte. Dar eu… eu nu am nevoie de asta.

Sora mea şi cu mine ne asemănăm în atât de multe privinţe şi exact acest lucru m-a făcut să-mi caut alinarea la ea. Dar adevărul este că suntem două femei diferite, cu dorinţe şi nevoi diferite. Diferenţa fundamentală dintre noi a existat întotdeauna. Doar că eu nu am observat-o până acum, pentru că nu am căutat-o niciodată.

— Mă bucur mult că am vorbit despre asta, zic eu. Mă bucur că mi-ai spus.

— Mulţumesc. Cred că mă bătea de mult gândul ăsta.

— Câteodată uit că nu eşti eu. Semeni atât de mult cu mine, încât credeam că şi gândim la fel.

— Dar suntem destul de asemănătoare. Câteodată mă cunoşti mai bine decât mine.

— Pe bune?

— Da, aprobă ea. Ştii, marţi am o întâlnire cu cineva de la bancă.

— Da?

— Vreau să fac un mic împrumut pentru o afacere.

— Pentru brutărie?

Zâmbeşte, uşor stânjenită:

— Da!

Bat Cuba cu ea.

— O, Doamne, asta-i o veste minunată!

— Deci nu crezi că mă va paşte dezastrul?

— Chiar nu. Jur! Chiar cred că vei fi bună la

asta.

— Mă gândeam să fac şi ceva fără zahăr, văzând cât de bine au prins acele fursecuri fără zahăr.

— În sfârşit cancerul bunicii ne face o favoare! exclam eu râzând.

Rachel încuviinţează, râzând la rândul ei:

— Ştiam eu că e şi el bun la ceva!

Apoi discutăm despre alte lucruri, însă în maşină, în drum spre casă, o frază mi se tot învârte prin minte: „Ţi-ai dorit atât de mult, încât la nouăsprezece ani ai întâlnit pe cineva şi nu ai privit niciodată înapoi”.

Până să mi-o spună ea n-o conştientizasem. Totuşi acum mi se pare că străluceşte de la o poştă. E uluitor cum unele chestii îţi sunt scrise pe frunte de atâta vreme încât, chiar şi dacă te uiţi în oglindă, tot nu le mai vezi.

Când ajung acasă, în cutia poştală mă aşteaptă un plic de la o anumită doamnă Lois Spencer din San José, California.

„Iată-le, scumpo. Câteva din rubricile *întreab-o pe Allie.* Gândeşte-te. Cu dragoste, bunica”.

Mi le-a printat de pe internet şi mi le-a trimis prin curier. Mă umflă râsul când mă uit peste ele, apoi le vâr într-o cutie cu mărunţişuri. Îmi spun că mă voi aşeza confortabil şi le voi citi curând. Apoi mă sună David să mă întrebe dacă poate trece pe la mine, iar eu spun „da” şi sar la duş.

Când sunt îmbrăcată şi uscată, deja am uitat

unde am pus articolele lui Allie. Pur şi simplu mi le-am scos din minte. Nu mă gândesc că-mi trebuie un sfat ca să-mi repar căsnicia. Nu mă preocupă acum ce crede bunica despre ce fac în momentul de faţă.

Nu mă preocupă nimic, de fapt.

Pur şi simplu încep să trăiesc.

În ianuarie, îl ajut pe Charlie să se mute în apartament cu Natalie. Apoi ieşim cu toată familia să luăm cina la restaurantul italian „Bucea di Beppo”, cu feţe de masă din plastic, cu imprimeu de tablă de şah, şi cu fotografii de epocă care ne reamintesc de perioada în care eram copii şi mama ne aducea aici şi ne comanda două boluri mari de paste, spunându-ne că este mâncarea noastră de prânz pentru toată săptămâna.

În februarie, o ajut pe Rachel să facă planul de afaceri şi să caute posibile spaţii pentru brutărie. O ajut să înveţe avantajele şi dezavantajele aplicării pentru un împrumut pentru micii întreprinzători. Mă întreabă dacă vreau să mă bag în afacere, iar eu i-am spus că nu cred că există fiinţă pe lume pentru care să girez, în afară de ea.

În martie, Charlie şi Natalie se hotărăsc să organizeze nunta în casa unor prieteni ai lui Natalie, în Malibu. Se pare că ar avea ieşire la plajă. De unde trag concluzia că Natalie are

prieteni obscen de bogaţi. Invitaţiile sunt tipărite, firma de catering este tocmită deja. Tot ce mai trebuie Charlie să facă este să găsească un DJ. Dar toate astea nu vor avea loc până-n iunie.

În aprilie, Natalie este în al doilea trimestru de sarcină. Iar mama se frământă cum să trateze relaţia ei cu Bill. El crede că trebuie să se mute împreună, ea nu.

Între timp, eu fac schimb de sms-uri pe furiş cu David. Târziu în noapte îi deschid uşa. Ne sunăm reciproc când simţim nevoia să fim ascultaţi sau mângâiaţi. Îmi place mult de David şi ştiu că şi el mă place. Însă o iubeşte încă pe cea care l-a înşelat. Cât despre mine… nu sunt în postura de a iubi pe cineva acum. Astfel că suntem buni unul cu altul şi unul pentru altul şi, în esenţă, suntem ceea ce adolescenţii numesc „prieteni cu interese”. Şi mi se pare ceva eliberator să faci sex cu un bărbat alături de care nu te vezi în viitor. Totul se rezumă la fluturaşi şi orgasm. Nu lăsăm loc de politică sau vorbe nerostite. Iar când ajunge prea departe, pur şi simplu spui: „Mai încet!”

La începutul lui mai, Mila mă întreabă dacă Ryan mi-a mai scris şi eu îi zic adevărul: „Habar n-am! N-am mai verificat de câteva luni”.

PARTEA A PATRA

În cea mai mare parte a timpului

Most of the time
(Bob Dylan)

Rachel, mama şi cu mine plănuim petrecerea pentru Natalie. Când am întrebat-o dacă este de acord, a părut bucuroasă şi flatată. Am întrebat-o

care să fie tematica sau ce şi-ar dori să facă, iar ea ne-a spus că îi va plăcea orice alegem noi. Încearcă din greu să se acomodeze cu noi şi să fie amabilă, ceea ce e drăguţ din partea ei, însă câteodată îmi vine să o apuc de umeri şi s-o scutur: „Spune-ne adevărul! Îţi place galbenul?” Măcar să ştim şi noi.

Rachel, mama şi cu mine stăm într-o pizzerie, încercând să găsim o temă, însă discuţia noastră se abate sau degenerează, depinde de cum priveşti, către problema dacă mama ar trebui să se mute sau nu cu Bill.

— Cred că nu sunt pregătită încă pentru aşa ceva, zice mama când chelnerul pune pizza pe masă.

Atât mama, cât şi Rachel îşi tamponează feliile cu şerveţele, pentru a absorbi grăsimea. Eu muşc imediat din a mea.

— Dar sunteţi un cuplu de ceva vreme, este de părere Rachel.

— Da, dar acum, în nopţile în care nu stă la mine, îmi este dor de el.

— Corect! admit eu. De-aia o să-i şi ceri să se mute la tine… Vorbesc cu gura plină, ceea ce mama detestă, dar acum e prea concentrată asupra propriilor probleme ca să mă observe.

— Nu! sare mama. Îmi place să-mi fie dor. Ştiţi sentimentul ăla când suni pe cineva doar ca să-i auzi vocea? Sau când aşteptaţi toată ziua ca să-l vezi seara? Dacă Bill ar locui cu mine, n-ar mai fi acea

persoană pe care abia aştept să o văd şi ar deveni omul care lasă vasele murdare în chiuvetă.

— Dar nu poţi sări peste acest aspect, zic eu. Evoluţia firească este aceea că relaţia devine mai serioasă cu timpul.

Bineînţeles, există şi excepţii.

— Da, sau ajunge un eşec, îmi dă mama replica. Nu am nevoie de un partener de viaţă. Nu mă interesează un parteneriat cu cineva cu care să împart facturile. Cu cineva cu care să-mi cresc copiii. Am făcut asta deja. Şi am făcut-o singură, îmi câştig singură existenţa şi îmi plătesc facturile. Vreau iubire şi romantism. Atâta tot!

— Dar după o vreme relaţiile devin mai mult un parteneriat şi mai puţin o poveste de dragoste. Aşa stau lucrurile. Asta este natura iubirii. Dacă vrei să rămâi cu Bill, va veni o vreme în care nu-ţi va mai aduce flori, spun eu.

Mama clatină din cap.

— De-aia nu vreau să mă mărit cu el.

— Stai, ce? intervine Rachel. Doar îl iubeşti, corect?

— Corect. *Acum* îl iubesc, dar va veni o vreme când ne vom sătura unul de altul.

— Iar când se va întâmpla asta? întreb eu.

— Ne vom despărţi, zice ea ridicând din umeri. Vreau romantism. Atâta-mi doresc. Nu vreau altceva de la un bărbat. Toată viaţa sau, mă rog, de când eraţi voi mici, am avut diverse întâlniri, dar doar de dragul distracţiei. Dacă

moare romantismul, vreau să fiu liberă să plec. Asta zic. Vreau să pot avea acelaşi sentiment cu altcineva. Aşa îmi trăiesc eu viaţa de mult. Aşa merge la mine.

— Deci nu te vei recăsători vreodată? sunt eu curioasă.

— Adică doar îi mesteci pentru aromă, după care îi scuipi? zice şi Rachel.

— Sunteţi ridicole amândouă! Tot ce spun este că nu vreau să am de-a face cu ceea ce implică o căsătorie pe termen lung. Cel mai frumos aspect al unei relaţii este acela în care te îndrăgosteşti. Şi nu e nimic greşit dacă recunosc asta.

— Şi nu crezi că Bill e diferit? Nu crezi că puteţi avea o relaţie de lungă durată care să merite efortul? întreabă Rachel.

Mama vrea să răspundă, dar eu o întrerup:

— Dacă romantismul este ţelul tău, atunci nu-l poţi lăsa să se mute cu tine. Înţeleg asta. Dar romantismul se pierde. Aşa se întâmplă. Dacă nu-ţi plac celelalte lucruri pe care le presupune o relaţie, atunci îmi dau seama de ce ai nevoie de o strategie de retragere.

— Tot nu cred că romantismul şi căsătoria se exclud reciproc, spune Rachel, dar o face într-o manieră nostalgică, de parcă ar susţine teoria dragostei în faţa practicii.

Mă întorc cu gândul la vremea când Ryan mă făcea să simt fluturaşi în stomac, la felul în care mă privea. La felul în care atenţia pe care mi-o

acorda mă făcea să plutesc. Pe atunci credeam că totul este posibil.

Dacă n-o să mai simt asta niciodată? Senzaţia aceea că terminaţiile nervoase sunt atât de sensibile încât poţi simţi fizic tot ce spune? Senzaţia aceea că ai capul uşor, stomacul gol şi picioarele sfârâind?

Ryan ar trebui să vină acasă peste trei luni astfel încât să putem decide dacă vrem să ne petrecem restul vieţii împreună. Adică, ideea este să ni-l petrecem împreună. Dacă aş crede cu adevărat că romantismul nu durează, oare sunt pregătită să nu mai simt acele senzaţii plăcute? Am fost vreodată pregătită pentru asta?

— Hai să vorbim despre altceva, propune mama. Lauren mai are un pic şi plânge.

— Nu, îmi pare rău. M-am prins în gândurile mele. Dar hai să revenim la petrecerea pentru Natalie! Ce mai este de pus la punct?

— Ei, de fapt, înainte să ne întoarcem la asta, tocmai mi-am amintit că am nevoie de copia după cardul tău de asigurări sociale, pentru a-l pune la dosarul de împrumut în calitatea ta de cosemnatar, a zis Rachel.

— A, sigur! Când ai nevoie?

— Joi.

— Da, e în regulă. O să-l găsesc. E prin casă pe undeva.

— Sunt atât de mândră de tine! îi zice mama. Dai dovadă de mult curaj.

— Ce prostie, nu? spune Rachel.

Încă nu-i vine să creadă. Dar în sinea ei, ştiu că probabil se gândeşte mult la asta, făcându-şi planuri. Pentru că nu te duci la bancă să discuţi despre un mic împrumut dacă nu ai gânduri serioase. Nu cauţi un sediu pentru brutărie dacă nu crezi măcar un pic în realizarea planului.

— Dacă n-aş fi făcut prostii în viaţă, atunci nu v-aş fi avut pe voi, fetelor, şi pe Charlie!

Remarca ei ar fi trebuit luată drept încurajare, însă Rachel mă întreabă:

— Deci şi tu crezi că e o prostie?

Apoi începem amândouă să râdem înainte ca mama să se poată apăra.

— Of, sunteţi o pacoste, jur!

Biroul meu se află într-o mare dezordine. În trecut obişnuiam să stau aici şi chiar să lucrez. Îmi amintesc când ne-am mutat şi am descoperit că avem o cameră în plus, mă dădeam mare stând la birou să fac diverse lucruri pentru că părea şic să ai o cameră în care să-ţi pui biroul. Şi, încetul cu încetul, mi-a trecut entuziasmul şi am folosit încăperea pe post de depozit pentru lucruri care nu-şi găseau locul.

M-am apucat să scotocesc prin sertare după cardul de asigurări sociale. Putea fi oriunde. Nu sunt genul care să eticheteze dosarul. Odată am

lipit pe o copertă „Dosar important”. Aşa sunt de leneşă când vine vorba de a mă organiza. Ah, iată-l! „Dosarul important”. L-am deschis în speranţa de a-mi găsi cardul, căci, pe bune, dacă ai avea un „Dosar important”, nu ar fi normal să-ţi pui acolo cardul de asigurări sociale?

Găsesc înăuntru certificatul de naştere, diploma, contractele de împrumut de pe vremea când eram studentă, actul de proprietate al maşinii, până şi decizia tribunalului privind schimbarea de nume pe care a dorit-o mama când tata ne-a părăsit. Ni l-a schimbat în Spencer, numele ei de fată. Până pe la vârsta de şase ani eram Lauren, Rachel şi Charles Prewett. Îmi dau seama că mă uit la document de ceva vreme. Ochii sunt la foaie, dar mintea îmi zboară în altă parte. Deocamdată sunt ca hipnotizată, gândindu-mă la viaţa lui Lauren Prewett.

Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă aş fi păstrat numele tatii? Oare aş fi întâlnit vreun băiat cu numele de familie Proctor sau Phillips la şcoală şi am fi stat unul lângă altul, întrucât am fi fost aşezaţi în ordine alfabetică? Oare l-aş fi păstrat mai mult pe tata în inima mea dacă i-aş fi purtat numele? N-am de unde să ştiu. De fapt, nici nu e nimic de ştiut, deoarece lucrurile astea nu s-au întâmplat niciodată. Dar îi sunt recunoscătoare mamei că ne-a schimbat numele, că şi-a făcut timp să se ducă la tribunal şi să ne schimbe soarta, cerând drepturi exclusive asupra noastră.

Răsfoiesc tot dosarul, dar nu dau peste card. Îl pun la loc în sertar. Apoi caut printre toate chestiile aruncate pe birou şi găsesc paginile cu rubrica *întreab-o pe Allie* trimise de bunica. Arunc o privire peste ele şi două-trei cuvinte îmi atrag atenţia. Mă trezesc că mă reazem mai bine de spătar, îmi pun picioarele pe birou şi încep să citesc.

Soţia unui tip fusese diagnosticată cu Parkinson, iar acum el era speriat de schimbările care vor urma în viaţa lor. Îşi spune chiar „îngrijoratul din Oklahoma”.

O mamă scrie că ea şi soţul ei au aflat că fiul lor este gay, deoarece le mărturisise fraţilor lui. Însă lor nu le-a spus încă. Acum vrea un sfat cum să-i comunice fiului că poate să fie sincer cu părinţii. Îşi semnează scrisoarea: „Dornică de a-şi arăta sprijinul”.

Mai este o femeie care crede că mama ei n-ar mai trebui să conducă maşina şi vrea să ştie cum să abordeze acest subiect cu ea. Semnează: „În speranţa de a fi blândă”.

„Îngrijoratului din Oklahoma” Allie îi spune că e OK să fie speriat şi să găsească pe cineva, altă persoană decât soţia sa, cu care să-şi discute temerile. „Vorbeşte despre ele cu alţi oameni, astfel încât, când soţia ta va considera că este pregătită să-ţi împărtăşească propriile temeri, tu să ai deja răspunsurile la îndemână. Dar, mai presus de toate, găseşte pe cineva care să-ţi poată

spune «Şi eu am păţit la fel»”.

Celei „Dornice de a-şi arăta sprijinul”, Allie îi răspunde că se teme că fiul nu ştie că dragostea lor este necondiţionată. „Să nu vă mai fie teamă. Timp de douăzeci şi trei de ani i-aţi transmis asta cu fiecare fibră a fiinţei voastre. Dragostea voastră a strălucit prin tot ce aţi făcut şi zis. Dragostea necondiţionată este libertatea de a-ţi urma inima şi totuşi de a reveni mereu acasă. Iar voi i-aţi oferit-o fiului vostru. Tot ce trebuie să faceţi acum este să aşteptaţi cu răbdare ca el s-o folosească aşa cum se cuvine”.

Celei „în speranţa de a fi blândă” îi spune că, oricât de blândă ar fi, mesajul tot o va răni pe mamă. Însă în dragoste este necesară şi o astfel de suferinţă, căci „dacă familia nu-ţi spune adevărul, atunci, cine să o facă? Fii fiica de care are nevoie mama ta, fii cea care face treaba murdară pentru o cauză corectă. Exact aici se vede profunda, minunata, mistica iubire a unei familii”.

Nu vorbeşte cu mine, despre mine sau pentru mine, şi totuşi ceea ce spune îşi găseşte rezonanţă. Allie e bună. Allie e chiar foarte bună!

Mila apare de dimineaţă cu o cafea cu lapte, pe care mi-o oferă.

— Cu ce ocazie? întreb eu şi o iau bucuroasă.

N-am prea dormit azi-noapte.

— Mi-au dat altceva din greşeală, iar eu am

apucat să iau o gură, aşa că m-au lăsat să le păstrez pe amândouă.

— Păi, mulţumesc. Chiar aveam nevoie.

Cafeaua este încă fierbinte, atât de fierbinte încât mă frige la limbă. Acum voi avea acea senzaţie enervantă de amorţeală toată dimineaţa.

— Ai stat trează toată noaptea? m-a întrebat ea pe un ton care sugera ceva obscen.

— Vrei să ştii dacă am stat trează făcând sex cu David?

— Uau, dar ştiu că nu-ţi plac subtilităţile! râde Mila.

— Eu te-aş contrazice şi ţi-aş spune că nici ţie nu-ţi plac. Mă loveşte uşor cu dosul palmei.

— Deci asta ai făcut?

— Nu. De fapt, am stat şi am citit rubrica de sfaturi ale unei ţipe.

Mila se pleoşteşte:

— Na, că m-ai plictisit! Ar fi fost interesant dacă îmi spuneai că ai făcut sex.

— Auzi? Niciodată nu te-a interesat viaţa mea sexuală când eram cu Ryan. Acum, cu David, dintr-odată eşti fascinată.

— Nu sunt *fascinată*! Nu vreau să ştiu ce *anume* faceţi şi toate detaliile. Doar îmi place să trăiesc şi eu prin voi. O nouă dragoste. Distracţia de a dormi cu cineva pe care abia începi să-l cunoşti. E amuzant, nu-i aşa?

— Mda, încuviinţez eu. Este. Este amuzant.

— Eu nu mai am parte de aşa ceva, spune ea

nostalgică. Dar e OK. Nu mă plâng. O iubesc pe Christina mai mult decât orice pe lume. Mă simt cea mai norocoasă femeie din lume să o am alături.

— Doar că lucrurile încetinesc după o vreme. Am priceput.

— Adică, nu suntem împreună chiar de atât de mult timp. Bănuiesc că cinci ani înseamnă ceva, dar nu este o perioadă atât de îndelungată. Este vorba aici despre copii. Ei au cam încetinit lucrurile. E ca şi cum… Nu mai este doar o femeie frumoasă pe care s-o explorez şi s-o descopăr, ci este mama copiilor mei. Este partenera cu care îmi cresc copiii. Este…

— Plictisitor?

— Da. Plictisitor şi, totodată, minunat. Îmi place plictiseala asta. Doar că…

— Este plictisitor.

Mila îmi adresează un zâmbet:

— Corect! aprobă şi mai ia o gură de cafea. Prin urmare, de-aia am nevoie de emoţia vieţii tale sexuale, chiar dacă ţi-o trăieşti alături de un bărbat. Pot să trec peste asta.

— Ştii ceva? zic eu, iar vocea îmi sună de parcă tocmai mi-a venit o idee nebunească. Ai putea să scrii la rubrica *întreab-o pe Allie.*

— Cine?

— Tipa cu rubrica de sfaturi. E grozavă. O, Doamne, citeam aseară despre o femeie care nu poate trece peste trauma de a fi fost victima unui

jaf armat, iar Allie i-a spus cel mai minunat lucru…

Mila îmi face semn să mă opresc.

— Gata, încetează! îmi spune, iar eu mă uit la ea nedumerită. Parcă ai fi ţăcănită.

Încep să râd. Cred că din cauza cuvântului folosit.

— Dar nu vorbesc ca o ţăcănită!

— O, ba da! Exact ca o ţăcănită!

Acum râde şi ea.

— Poate că tu eşti ţăcănita.

Mila clatină din cap.

— Este exact ce ar replica o ţăcănită!

— Nu mai rosti cuvântul ăla, te rog!

Mila îmi zâmbeşte, apoi se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă către biroul ei.

— Savurează-ţi cafeaua, ţăcănito!

Recunosc, i-am sugerat Milei această idee pentru că mă gândesc s-o fac şi eu. Doar că nu mă aşteptam să fiu numită ţăcănită. Poate că nici nu-mi pasă dacă asta mă transformă întruna. Poate.

18 aprilie

Dragă Ryan,

Mă gândesc să-i scriu despre noi unei doamne care are o rubrică de sfaturi într-un ziar. Atât de confuză mă simt.

Când am început toată chestia asta, am crezut că aveam nevoie doar de o perioadă în care să stau departe de tine. Aveam nevoie de puţin timp

ca să respir. Aveam nevoie de şansa de a trăi pe propriile picioare şi de a te aprecia din nou, fiindu-mi dor de tine.

Primele luni au fost o adevărată tortură. Mă simţeam atât de singură. Era exact aşa cum mă aşteptasem, simţeam că nu pot trăi fără tine. Cât era ziua de lungă, apoi când mă băgăm în patul gol. O simţeam când mă întorceam în casa goală. Dar, într-o zi, lucrurile s-au schimbat şi au devenit OK. Nu ştiu când anume.

La un moment dat, m-am gândit că, dacă aflu cine eşti cu adevărat, poate că voi învăţa să te iubesc din nou. Apoi m-am gândit că, dacă aflu cine sunt eu cu adevărat şi ce vreau cu adevărat, atunci te-aş putea iubi din nou. Luni în şir mă agăţasem de diverse lucruri, încercând să învăţ o lecţie suficient de importantă, care să ne aducă din nou împreună. Însă acum nu fac decât să învăţ cum să-mi trăiesc viaţa. Învăţ cum să fiu o soră mai bună, aflu cât de puternică a fost mama întotdeauna. Că ar trebui să ascult mai des sfaturile bunicii. Că sexul poate să vindece rănile. Că Charlie nu mai este un puşti.

Ceea ce vreau să spun este că acum mă concentrez asupra altor lucruri. Nu mai sunt atât de disperată să găsesc o soluţie care să rezolve problema noastră. Simt că oarecum este în regulă faptul că încă nu există o soluţie.

Nu asta era direcţia în care se presupunea că trebuie să mergem, aşa-i?

Cu dragoste,
Lauren

*

Recitesc scrisoarea de mai multe ori. Mai schimb un cuvânt pe ici, pe colo. Mai adaug o virgulă sau un spaţiu. Cred că până la urmă amân momentul în care să apăs pe tasta „Salvează”, încerc să mă asigur că vorbele mele îşi găsesc un loc în eterul internetului. Totuşi, nu vreau să le şterg. Aşa că mă opresc din corectat şi apăs pe „Salvează”.

Mă ridic cu gândul să ies la alergat. Îmi pun pantalonii scurţi, bustiera, tricoul, adidaşii. Îmi iau la revedere de la Bocănilă, ascund cheia sub preşul de la intrare şi plec.

Când tălpile ating pavajul, când inima începe să bată cu putere, când vrea s-o las mai moale, dar eu forţez, tot ce pot să fac este să mă gândesc la ce am scris. Este oare adevărat? Nu m-am apropiat deloc de răspunsul privind salvarea căsniciei? Chiar nu sunt sigură dacă mai vreau asta?

Mă duc acasă şi fac un duş. Mă gândesc la scrisoare. Îmi pregătesc cina şi mă gândesc din nou la scrisoare.

Dacă am vorbit serios când am scris-o, asta nu înseamnă că trebuie să mă confrunt cu ideea sfârşitului relaţiei noastre, nu-i aşa? Oare ar putea fi începutul sfârşitului *nostru*?

Ce-aş face apoi cu viaţa mea?

Nu ştiu ce m-a apucat. Este vorba mai mult de instinct decât de raţiune. Mă autentific pe contul lui Ryan. Nu ştiu ce mă aştept să găsesc. Cred că mă aştept să descopăr că m-a uitat. Că a depăşit momentul. Că nu se mai gândeşte la mine. Însă mă uit la numărul schiţelor şi văd că au mai apărut trei.

Deschid fişierul. Îmi sunt adresate toate. Datează din ultimele trei săptămâni. Ryan a început să-mi scrie din nou.

*

31 martie

Dragă Lauren,

A trebuit să mă distanţez de tine. Şi să nu-ţi mai scriu. A trebuit să încetez să-ţi mai povestesc tot ce se întâmplă. Am observat că îţi povesteam toate lucrurile care se întâmplau într-o zi chiar şi când eram supărat pe tine şi când nu doream să mai am nimic de-a face cu tine. A trebuit să mă opresc şi să nu mai văd în tine persoana cu care pot să vorbesc.

Aşa că nu ţi-am mai scris.

Însă a nu-i scrie nimănui, a nu vorbi cu nimeni te aruncă în singurătate. Aşadar, a trebuit să fac ceva să nu mai simt singurătatea.

La început a fost Noelle. Noelle era o femeie tare drăguţă, blândă şi răbdătoare cu reticenţa

mea faţă de orice, numai că nu a mers.

Apoi a fost Brianna, mult mai bine.

După care am întâlnit-o pe Emily, care este destul de diferită de tine, astfel încât să nu-mi amintească de tine, dar nu chiar atât de diferită încât să simt că mă întâlnesc cu opusul tău, şi asta numai din răzbunare. Şi datorită ei am fost în stare să nu mă mai gândesc la tine atât de mult. Şi am început să mă gândesc la Emily. Nu vreau să te rănesc când îţi povestesc toate astea, însă abia aştept s-o văd pe Emily şi să uit de tine. Atât de mult cât poate un om să-şi uite soţia. Bănuiesc. Chiar am simţit că pot să fiu lângă ea şi să mă implic în această relaţie. Ba chiar am făcut câteva excursii împreună şi de fiecare dată m-am simţit ca iubitul ei, nu ca soţul tău.

Şi chiar aveam nevoie de asta.

Ieri a fost ziua ei. Şi m-am gândit că ar fi frumos să-i gătesc ceva. Aşa că i-am făcut Pastele Magice à la Ryan. Şi nici măcar nu mi s-a părut ciudat. Ştiu că era secretul nostru, dar, nu ştiu, mi s-a părut ceva perfect rezonabil de făcut.

Şi le-am făcut şi ea a mâncat şi mi-a mulţumit, apoi ne-am dus într-un bar să ne întâlnim cu prietenii ei. Asta ar fi trebuit să fie suficient.

Numai că mă gândeam întruna la prima oară când ţi-am gătit pastele şi la cum te-ai năpustit asupra lor. Ai mâncat atât de multe, încât aproape că ţi s-a făcut rău. Îmi aduceam aminte cum îţi străluceau ochii când în fiecare an când îţi

spuneam că ţi le voi prepara din nou. Mi-am dat seama că Pastele Magice à la Ryan nu sunt despre tine, ci despre mine. Cred că tânjeam după aprobarea ta. Ca o baterie care mă ajuta să funcţionez în continuare. Şi eu abia aşteptam să vină ziua ta. Asta pentru că ştiam că eu sunt cel care face ca ziua ta să conteze. Mă simţeam astfel important.

Însă Emily a mâncat pastele, mi-a zis mulţumesc, s-a şters la gură şi m-a întrebat dacă sunt gata de plecare. Nu a înţeles nimic. Şi, mi se pare cam aiurea să exprim asta în cuvinte, dar, pentru faptul că nu a înţeles gestul meu înseamnă că nu m-a înţeles nici pe mine.

Iar asta m-a făcut să-mi fie dor de tine. Nu de tine ca soţie sau ca femeia care mi-a fost alături încă de la vârsta de nouăsprezece ani. Ci de tine, Lauren Maureen Spencer Cooper. Mi-a fost dor de tine.

Şi nu a fost un sentiment trecător. A fost unul adevărat. Chiar am simţit că e un gol în viaţa mea, iar singura care îl poate umple eşti tu.

Cred că funcţionează, Lauren. Cred că vom fi OK.

Cu dragoste,
Ryan

*

3 aprilie

Dragă Lauren,

În seara asta am trecut cu maşina pe lângă casa noastră. Nu intenţionat. A trebuit să mă duc la o cină în oraş şi la întoarcere am luat-o pe Olympic. Ascultam la radio. Era un reportaj despre criminalul acela în serie din Columbia şi eram atât de captivat, încât n-am mai fost atent la drum. Când am ajuns la intersecţia dintre Olympic şi Rimpau trebuia să merg înainte, însă am semnalizat dreapta şi am cotit către casa greşită. Aşa a vrut muşchiul minţii. Am făcut de atâtea ori dreapta acolo, încât… ştii cum e.

Mi-am dat seama că am luat-o greşit abia când am ajuns la indicatorul de oprire de pe Rimpau colţ cu 9 & 1 Street, dar era prea târziu. Eram nevoit să trec pe lângă casă şi apoi să întorc.

Când am trecut prin dreptul aleii de acces, recunosc că am încetinit. Am văzut că era lumina aprinsă. Apoi am observat că mai era o maşină parcată acolo. L-am auzit pe Bocănilă lătrând. Jur că l-am auzit. M-am oprit. Mi-e jenă să spun, dar m-am uitat câteva clipe pe fereastră. Nu ştiu ce mă aşteptam să văd. Pe tine şi pe Bocănilă, probabil. Însă v-am văzut pe tine şi pe altcineva. Bănuiesc că este cel cu care te întâlneşti acum.

Am oprit motorul. Am răsucit cheia şi am scos-o din contact, mi-am desfăcut centura şi am dus mâna la mâner. Atât de aproape am fost să intru în casa mea şi să-i pocesc faţa nenorocitului.

Însă două lucruri m-au împiedicat. Primul: ştiam că nu este corect. Stăteam cu mâna pregătită să deschid uşa, dar ştiam că e o greşeală şi că nu trebuie s-o fac. Că aş periclita totul. Că te vei simţi spionată. Şi nu voiam asta.

Al doilea: că trebuia să fiu la Emily în douăzeci de minute. Şi cum i-aş fi putut explica unde sunt? Sau cum ţi-aş fi putut explica de ce trebuie să plec?

Mi-am pus din nou centura, apoi am băgat cheia în contact şi am demarat în viteză. Am trecut de indicatorul de oprire. Aproape că am dat peste cineva când am trecut pe roşu şi am intrat pe Wilshire. Am întârziat zece minute şi, când mi-a cerut socoteală, i-am zis că din cauza traficului.

Deci ceea ce vreau să spun este că sunt un ipocrit. Iar, când mă voi întoarce acasă, vreau draperii la geamuri.

Cu dragoste,
Ryan

*

17 aprilie

Dragă Lauren,

Charlie tocmai m-a sunat să-mi spună că va avea un copil cu o tipă pe nume Natalie. Că acum locuieşte în Los Angeles şi că se însoară.

Voi fi unchi şi nici măcar nu ştiam. Înţeleg de

ce nu mi-ai spus, de ce nu m-ai sunat. Eu ţi-am spus să n-o faci. Din cauza mea.

Dar aş vrea să discutăm despre asta. Aş fi vrut să putem discuta despre asta. Sunt multe de spus şi doar ţie ţi le pot spune. O parte din mine crede că dacă te văd azi, m-aş îndrăgosti din nou de tine. Dar o altă parte crede că aş simţi ceva cu totul diferit. Chiar mai mult decât atât. Pentru că nu eşti doar fata de care sunt îndrăgostit, nu eşti doar o fată pe care abia am cunoscut-o. Eşti tu. Eşti eu.

Anul acesta a fost foarte bun. Ştiu că nu s-a încheiat. Ştiu că regăsirea noastră şi găsirea unei modalităţi de a face lucrurile să meargă se află încă înaintea noastră. Însă m-am încărcat cu energia necesară pentru a face tot ce este cu putinţă. Are vreun sens ce spun?

Sunt gata să mă agăţ de această căsnicie. Înainte nu mai aveam puterea. Dar acum o am.

Cu dragoste,
Ryan

*

Mă prăbuşesc la podea.

Dintre toate scenariile posibile… întotdeauna am crezut că problema este dacă voi sfârşi sau nu cu inima frântă

Dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că voi

frânge inima altcuiva.

— Cred că glumeşti!

Este opt şi un sfert dimineaţa şi eu stau în pragul uşii lui Charlie. Oricât de mult m-au lăsat în lacrimi scrisorile lui Ryan, m-au şi enervat, căci Charlie l-a sunat pe la spatele meu.

M-am gândit mult. Mai bine zis, m-am înfuriat. Iar când m-am trezit de dimineaţă, eram şi mai mânioasă, convinsă că fusesem victima unei trădări urâte. Aşa că am luat maşina şi m-am dus la el acasă. Am sunat la uşă, el mi-a deschis, iar eu asta am spus: „Cred că glumeşti!”

Acum stă şi se uită la mine, neştiind ce să spună.

— Bănuiesc că ai vorbit cu Ryan, zice el şi lasă uşa deschisă. Mă conduce în sufragerie. Foloseşte un ton defensiv, de dezamăgire personală. E îmbrăcat cu nişte pantaloni din doc şi un maiou alb. Îi întrerup rutina matinala de pregătire pentru serviciu.

— Te-ai descurcat foarte bine, domnule detectiv!

Nu e cazul să explic modul în care am aflat.

— Uite ce e, am avut un motiv.

— Nu decizi tu lucruri care privesc căsnicia mea. Lasă-l în pace pe Ryan!

— Dar nu este despre căsnicia ta, Lauren! Of,

Doamne! Natalie stă pe canapea, cu mâinile pe pântecele umflat. Poartă o pereche de pantaloni de trening şi un tricou.

— Mă duc în dormitor, zice ea.

— Îmi pare rău, îi spun eu, reuşind să las deoparte mânia din glas cel puţin cât să-i vorbesc politicos. Nu voiam să-ţi stric dimineaţa.

Natalie îmi face semn.

— E în regulă. Mă gândeam eu că va veni şi momentul ăsta. Sunt în dormitor.

Charlie i-a aruncat o privire prin care spunea atât „mulţumesc”, cât şi „îmi pare rău”. Odată Natalie plecată, mă răstesc din nou la el:

— Chiar n-ai pic de loialitate?

Charlie clatină din cap şi încearcă să rămână calm când vocea mea se ridică:

— Lauren, ascultă-mă!

Stau cu braţele încrucişate şi mă încrunt la el. Este maniera mea de a-l asculta şi de a-l găsi în acelaşi timp vinovat.

— Ryan este unchiul bebeluşului.

— Prin alianţă! Este unchiul lui pentru că eu sunt mătuşa lui. De sânge!

— Ştiu. Cu toate astea… Aici este vorba de o diferenţă importantă, nu crezi? Nu este doar soţul tău. Este şi unchiul copilului.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi… uită-te-n jur, Lauren. Mai vezi vreun bărbat în viaţa mea?

Nu spun nimic. Doar mă uit la el.

— Nu avem fraţi. Sunt doar eu.

— OK! admit eu, dar asta doar ca să dau un imbold conversaţiei.

— Şi, evident, n-am tată.

— OK!

— Iar bunicul nu mai trăieşte.

— OK!

— Toţi prietenii mei apropiaţi sunt în Chicago. Locuiesc cu logodnica. Aproape tot timpul liber mi-l petrec cu ea sau cu mama şi cu cele două surori.

Sunt încă furioasă, dar trebuie să recunosc că nu am cum să nu-i dau dreptate.

— OK, zic eu, dar de data aceasta mai cu blândeţe decât mai devreme.

Nici limbajul trupului nu mai exprimă atâta convenţionalitate.

Charlie mă priveşte câteva clipe, gândindu-se la ceva. Văd că se emoţionează. Coboară vocea:

— Voi avea un copil, Lauren. Voi avea un fiu!

Gândurile îmi zboară atât de repede prin minte, încât nu pot să mă agăţ de niciunul. Asta-i o veste mare! Familia mea va fi atât de fericită! Nu ştiam că se poate afla dinainte sexul copilului. Sunt atât de bucuroasă că voi avea un nepot! Un nepot!

— Voi avea un nepot?

Mânia a dispărut, nu mai clocotesc. În parte, pentru că sunt uluită că am aflat deja ce în mod normal n-aş fi aflat decât peste câteva luni. În

parte, pentru că frăţiorul meu, care în mod clar simte că are atâtea de demonstrat, are în sfârşit ocazia s-o facă.

— Da.

Văd cum i se umezesc ochii.

— Ce ştii tu despre creşterea unui fiu? Despre ce înseamnă să fii tată? Eu habar n-am. N-am absolut nicio idee. Adică, ştiu că o să-mi dau seama pe parcurs, dar, ce naiba, trebuie să şi vorbesc despre asta. Fiul meu are nevoie de un unchi, OK? Ştiu că lucrurile nu merg bine între voi, înţeleg asta, dar Ryan mi-a fost alături încă de când aveam paişpe ani. Este primul om pe care l-am privit cu admiraţie. Şi… vreau ca fiul meu să-l cunoască. Şi vreau ca Ryan să facă parte din viaţa fiului meu.

Sincer să fiu, am nevoie de cineva pe care să-l sun şi să-i spun că habar nu am ce să fac.

— Dar mă ai pe mine! O ai pe Rachel!

— Nici voi nu aveţi tată. Nu ştiţi nimic despre cum e să fii tată. Îmi pare rău, dar… nu este ceva la care să mă poată ajuta o femeie. Pur şi simplu nu este.

— OK!

Adică, ce altceva aş putea spune? Nu cred că am greşit să mă supăr, dar cred că m-aş purta copilăreşte şi egoist dacă aş continua să fiu supărată în această nouă perspectivă.

— OK! Am priceput. Aş fi vrut totuşi să fi vorbit cu mine mai întâi. Dar… am înţeles.

— Păi, chiar am aşteptat să vorbesc cu tine. Pentru că vreau să fac ceva, dar am nevoie de aprobarea ta.

— Aha… OK…

— Aş vrea să-l invit pe Ryan la nuntă.

— În niciun caz!

Vorbele îmi zboară ca un glonţ.

— Mai gândeşte-te, te rog!

— Nu, Charlie! îmi pare rău. Am convenit cu Ryan ca, indiferent de circumstanţe, să nu ne vedem şi nici să nu ne vorbim un an. Asta înseamnă la sfârşitul lui august. Nu în iulie. Şi nu mi-am petrecut ultimele opt luni rezistând în chinurile tentaţiei de a-l suna pentru ca acum să o dau în bară mai devreme. Şi nici el nu va dori să încalce promisiunea, Charlie.

Charlie pare rănit de cele spuse de mine, dar nu ştiu care parte l-a durut mai mult. O fi faptul că soră-sa nu vrea să facă o excepţie nici măcar cu ocazia nunţii lui? Sau că singurul bărbat pe care l-a admirat nu ar vrea să vină? La naiba! De fapt, aşa stau lucrurile. Când te căsătoreşti cu cineva, te căsătoreşti cu întreaga familie. Când soţul se mută în partea cealaltă a oraşului şi începe să se vadă cu o tipă pe nume Emily, îi frânge şi inima fratelui tău.

— Lasă-mă să-l întreb. Doar atât îţi cer!

— Eu… Charlie, chiar nu vreau să vină.

— Dar aici nu este vorba despre tine!

— Charlie…

— Lauren, ţi-a trecut vreodată prin minte că se vor face fotografii de familie la nuntă? Şi că le vom pune prin toată casa? Că şi mama va pune una pe şemineu? Şi peste ani te vei uita la ele şi vei vedea că lipseşte cineva din familia noastră? Vrei să-mi strici nunta doar pentru că deocamdată nu poţi depăşi momentul?

— Dar nu lipseşte nimeni din familie!

— Ba da. Ryan nu e doar persoana pe care o iubeşti tu. Este un membru al familiei!

— Ei, se pare că doar tu ai această problemă.

— Iar greşeşti. Şi mamei îi e dor de el. Mi-a spus acum câteva luni că a trebuit să-i şteargă numărul din telefon ca să scape de tentaţia de a-l suna ca să se asigure că este bine.

— Ei bine, Rachel n-are nicio treabă.

— Asta pentru că Rachel se gândeşte numai la tine. Dar pun pariu că, dacă i-ai cere să fie sinceră, ţi-ar spune că ar vrea să ştie cum o mai duce Ryan.

Simt cum mi se accelerează pulsul şi cum sângele îmi îmbujorează obrajii. Mă cuprinde mânia.

— Dar eu l-am făcut membru al familiei. Şi eu decid termenii aici.

— Ştiu că ai vrea să fie adevărat. Dar nu este. Ryan nu este proprietatea ta. L-ai adus în familia asta şi ne-ai rugat să-l iubim. Şi aşa facem! Iar tu nu ai cum să controlezi asta!

Încerc să mă pun în postura lui, dar nu

reuşesc. Nu o cunosc chiar atât de bine pe Natalie. Cândva probabil că o voi vedea ca pe o soră, dar asta cu timpul. Asta presupune experienţe comune. Iar noi încă nu le avem. Cât priveşte familia lui Ryan, nu am fost niciodată apropiaţi, astfel încât nu le simt lipsa. Nu ştiu ce-aş simţi dacă aş fi în locul lui Charlie. Nu m-am aflat niciodată în situaţia asta. Poate că aici este problema. Poate că aici sunt doar *eu,* şi nu mai pot vedea pe altcineva sau altceva. Poate că ar trebui să consider asta un semn că mă înşel. Dar este, bineînţeles, motivul pentru care oamenii greşesc când greşesc, nu-i aşa? Când nu poţi înţelege decât punctul tău de vedere?

Dau să vorbesc, să-i spun că mă mai gândesc. Deschid gura să spun: „Ai dreptate. Mă voi gândi”, dar Charlie mă acoperă:

— Este o prostie. Voi vă împăcaţi când? în august? Ce înseamnă câteva săptămâni în minus?

— Nici nu ştiu dacă ne vom mai împăca vreodată! Nu ştiu nici măcar…

— Ce tot spui? Ai spus că ăsta era planul. Petreceţi un an despărţiţi, apoi vă împăcaţi.

— Da, iar tu mi-ai spus că oamenii rar se mai împacă după. Că de cele mai multe ori, când oamenii se separă, acesta este primul pas spre divorţ.

Charlie clatină din cap:

— Încetează! Parcă-ai fi la teatru. Îmi pare rău că am spus asta. Am fost un misogin. Ascultă,

vreau să fie prezent. Este nunta mea şi chiar îl consider unchiul fiului meu, fratele meu. Este suficient? Este suficient de important?

Mă uit la el, încercând să pricep mai bine ce mi-a spus. Ce afurisit! în viaţa nu sunt doar eu personajul principal. Nici măcar în căsnicia mea nu sunt personajul principal.

— N-ai decât! Invită-l!

— Mulţumesc.

— Dar să fie o invitaţie de o singură persoană, te rog!

— Doar una, confirmă Charlie şi ridică mâinile în semn de capitulare.

— Şi dacă Ryan îţi este cel mai apropiat, cine îţi va fi cavaler de onoare?

Dintr-odată mă cuprinde tristeţea că frăţiorul meu nu are un cavaler de onoare.

— A, voiam să-l rog pe Wally din Chicago, însă nu sunt sigur că va putea să vină. Şi oricum am discutat cu Natalie şi ne gândeam să nu mai organizăm nicio petrecere de nuntă.

— Nu-i propui lui Ryan?

Deja am întârziat la serviciu şi sunt chiar caraghioasă cum încerc să grăbesc deznodământul.

— Ştiu că am cam întrecut măsura cu invitaţia pentru Ryan. Nu mi se pare corect să-ţi forţez mâna.

Atât de des sunt convinsă că fratele meu este un ticălos fără scrupule şi tot atât de des îmi

demonstrează că ticăloasa sunt de fapt eu.

— E OK. Propune-i!

Charlie mustăceşte, totuşi reuşeşte să-şi păstreze masca de seriozitate.

— Dar nu vreau să te pun într-o situaţie şi mai aiurea decât am făcut-o până acum.

— E în regulă. Ar trebui s-o faci. Va spune „da". Ştiu că aşa va face.

— Crezi? spune Charlie, de data asta lăsând să se întrevadă entuziasmul.

— Da. Aşa va face.

Ne îmbrăţişăm şi apoi Charlie se uită la ceas.

— La naiba! Am întârziat, dar ştii ceva? La naiba! zice el, apoi strigă să se facă auzit din dormitor: Natalie, poţi să-ţi iei o zi liberă?

— Poftim?

— Poţi să-ţi iei ziua asta liberă?

— Păi, cred că da. Oricum aş fi plecat mai devreme că mă duceam la doctor.

Vocea ei se aude din ce în ce mai aproape.

— Dar tu? mă întreabă el. Poţi să-ţi iei ziua liberă? Să mergem să vedem un film sau ceva de genul ăsta?

Natalie stă acum lângă el şi-l ţine de mijloc, cu capul lăsat pe umărul lui. Uită-te la ei. Uită-te la fratele meu! Cu o femeie însărcinată alături!

— Of!

Încerc să răspund.

— Stai puţin! Dacă tu şi Ryan aţi stabilit să nu vorbiţi un an întreg, cum de ai ştiut că i-am spus

despre copil?

Nu suspiciune i se citeşte în voce, ci pură curiozitate.

Însă mă simt de parcă aş fi fost prinsă cu sânge pe mâini – criminalul în camera de interogatoriu.

— Trebuie să mă duc la serviciu. Deja am întârziat o oră, iar traficul o să fie îngrozitor. Să aveţi o zi minunată, romantică! le urez când sunt deja la uşă.

20 aprilie

Dragă Lauren,

Charlie m-a sunat astăzi să-mi spună că a vorbit cu tine şi că nu te superi dacă îmi propune să-i fiu cavaler de onoare.

Ce naiba se întâmplă în lumea asta? Îmi amintesc cum se ruga de mine să jucăm Grand Theft Auto când eram în facultate şi mergeam amândoi în weekend la voi acasă. Nici măcar nu-mi plăcea jocul ăla, dar jucam numai de gura lui. Şi tot timpul nu-mi vorbea decât despre fete. Tot timpul! Şi era atât de naiv, încât mă uluia. Pentru un băiat care avea trei femei acasă, ai fi zis că ştie cum să i se adreseze unei fete, dar habar n-avea. Aşa că i-am spus cum te-am abordat, l-am spus cum m-am prefăcut, pretinzând că tu eşti cea care mi-a cerut o întâlnire. Şi cum este normal să fii emoţionat, numai că trebuie s-o faci orice-ar fi,

pentru că şi fetele sunt emoţionate, şi-atunci nu mai observă emoţia ta şi rahaturi de genul ăsta.

Iar acum se însoară şi va avea un copil cu cineva pe care pare că o place cu adevărat. Iar noi doi nici nu ne vorbim.

Mulţumesc că ai fost de acord. Mi-e dor de familia ta. Telefonul de la Charlie mi-a înveselit ziua. La naiba, poate că mi-a înveselit anul! Căci mi-a fost foarte greu, într-o permanentă stare de confuzie, iar când i-am auzit vocea la telefon mi-am dat seama cât de mult mi-au lipsit toate astea.

Abia aştept nunta. Mai ales pentru că ştiu că te voi vedea.

Cu dragoste,
Ryan

Natalie poartă o rochie lungă. Este genul de gravidă căreia îţi vine să-i oferi locul în autobuz. Mai are şase săptămâni până când va naşte şi este radioasă, dar, dacă îi spui asta, îţi răspunde:

— Drăguţ din partea ta, dar, crede-mă, transpir de parcă a luat foc casa.

Nu am spus nimănui că este băiat, aşa că am ales galben pentru petrecerea lui Natalie. Mama a insistat să o facem la ea acasă, dar a cam exagerat. Peste tot sunt baloane şi fanioane galbene. Cadourile sunt împachetate în galben.

Avem şi tort galben, făcut de Rachel. Bănuiesc că există şi tema răţuştelor, despre care nu am fost informată. Masa şi măsuţa de cafea sunt presărate cu răţuşte de cauciuc. Rachel a făcut o răţuşcă din marţipan, pe care a pus-o pe tort.

— Cred că este mai degrabă o raţă fondantă, zic eu când ni-l arată.

Mama începe să râdă:

— Asta am zis şi eu, dar ei nu i s-a părut deloc amuzant.

— E un tort minunat! spune Natalie. Rachel, nici nu-ţi pot mulţumi îndeajuns. Arată ca făcut de un profesionist.

Ştiu că Rachel a exersat tortul de cinci ori, decorat identic, doar ca să se asigure că-i va ieşi la petrecere. Ştiu că nu s-a culcat decât spre dimineaţă din cauza raţei. Dar se poartă de parcă ar fi fost floare la ureche.

— O, te rog, a fost plăcerea mea!

Rachel e îmbrăcată cu o rochie roşie, scurtă, cu guleraş pătrat. Se încălţase cu pantofi cu toc, însă acum zece minute a renunţat la ei, înainte ca toată lumea să apară.

— Totuşi, am făcut o poză.

Zilele acestea trebuie să primească răspunsul de la bancă.

Mama vine de la bucătărie cu un platou în mână.

— OK, acum să-mi spuneţi, fetelor, dacă am exagerat cu ceva. Dar ia uitaţi-vă! Drăguţ, nu? zice

ea şi ne arată platoul cu sandviciuri cu castravete.

— Mamă, dar nu e un simplu ceai, e o petrecere în cinstea naşterii bebeluşului!

Mama se încruntă, dar Natalie o drege bine:

— Sunt adorabile, Leslie! Vorbesc serios. Mulţumesc mult. Iar prietena mea, Marie, este vegetariană şi mereu îşi face probleme că nu are ce să mănânce când se duce la o petrecere. Aşa că arată foarte bine.

— Mulţumesc, Natalie. De data aceasta mă bucur de complimente, dar asta până când te vei simţi confortabil în preajma mea şi te vei purta ca fetele mele. Adică atunci când încă voi primi complimente şi nu chestii de genul: „Mamă, dar nu e un simplu ceai!”

Mama nu pare că o imită acum pe Rachel, ci pe Minnie Mouse.

— Totuşi, să ştii că îmi plac cu adevărat, zice Natalie râzând.

— OK, Natalie, spun eu. Te-ai făcut înţeleasă, de tine îi place cel mai mult.

Mama zâmbeşte, pune platoul pe masă şi se duce în bucătărie să mai aducă altele.

— Ai nevoie de ajutor? o întreabă Natalie.

Rachel îi face semn s-o oprească:

— Stai liniştită! Tu eşti graviduţa aici! Noi ar trebui să-i oferim ajutorul, dar n-o facem.

— Da, aşa că nu ne pune într-o lumină proastă!

Natalie gustă gluma şi se aşază pe canapea,

cu un picior sub ea, şi îşi netezeşte rochia.

— Bine că sunteţi amândouă aici, pentru că vreau să vă cer o favoare. După cum ştiţi, Charlie l-a rugat pe Ryan să-i fie cavaler de onoare.

Lui Rachel îi pică faţa, apoi se uită la mine:

— Poftim?!

Ridic din umeri:

— Dacă asta şi-a dorit Charlie, eu ce puteam să mai zic?

— Şi nu te deranjează? Şi cum de n-am discutat despre asta?

— Nu mă deranjează.

Nu vreau să dezvolt subiectul şi să complic lucrurile în faţa lui Natalie, care tocmai se întoarce spre mine şi zice:

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru asta. Charlie s-a bucurat foarte mult. Evident, nu cunosc toate detaliile în privinţa înţelegerii tale cu Ryan, însă numai un om deosebit ar putea… pur şi simplu vreau să… îţi mulţumesc.

Accept mulţumirile printr-o înclinare a capului. Într-o asemenea situaţie care implică atâtea sentimente, mă tem că dacă vorbesc, dacă spun chiar şi un „Cu plăcere”, voi izbucni în lacrimi, fără ca măcar să ştiu motivul exact.

— Ryan este cavalerul de onoare al lui Charlie şi se pare că şi Wally va putea veni la nuntă, iar Charlie vrea ca şi el să-i fie cavaler. Ceea ce înseamnă că am două locuri libere alături de mine şi… mi-ar plăcea ca voi două să-mi fiţi domnişoare

de onoare.

— Uau! exclamăm amândouă în acelaşi timp, iar Rachel continuă: Glumeşti? Ce drăguţ din partea ta!

— Ştiu că v-am luat din scurt, căci nu ştiam ce se întâmplă cu cavalerii lui Charlie, dar acum că s-a stabilit, cred că se potriveşte de minune. Aş vrea să vă am pe amândouă lângă mine.

— Eşti sigură? Adică, nu ne supărăm dacă vrei să le propui prietenelor tale.

— Nu… adică, am cui să-i propun. Am prietene la care ţin foarte mult, dar… voi sunteţi familia mea. Îmi place ideea de a face parte dintr-o familie mare. Eu sunt singură la părinţi. Mă bucur tare mult că am acum surori.

Natalie este foarte atentă când foloseşte cuvântului „surori”, ca şi cum nu este convinsă că nu întinde prea mult coarda. Iar mie îmi vine să o îmbrăţişez şi să-i spun că vreau cu adevărat să o consider sora mea, că vreau să facă parte din familie.

— Şi noi ne bucurăm! strig eu, apoi încerc să-mi mai temperez entuziasmul. Serios, mă gândesc ce norocos este Charlie că a găsit pe cineva atât de deosebit.

— Da? Deci îmi veţi fi domnişoare de onoare.

— Nouă ne convine, zice Rachel.

Apare şi mama cu o tavă cu cârnăciori în foietaj.

— Ia uitaţi-vă la bebeluşii ăştia! spune mama

râzând.

Ne uităm toate trei la tavă şi vedem că „păturicile” în care sunt înveliţi cârnăciorii sunt colorate, unele cu roz, altele cu bleu.

— Din moment ce nu ştim încă sexul copilului. Aţi priceput?

— Deci vom mânca bebeluşi la antreu? întreabă Rachel.

Eu nu mă pot abţine şi încep să râd. Natalie mustăceşte.

Mama se uită încruntată la tavă.

— O, nu! Crezi că invitaţii îşi vor închipui că mănâncă bebeluşi?

— Vai, ce răutăcioase sunteţi! spune Natalie. Leslie, sunt minunate. Este o petrecere perfectă.

— Mamă, glumeam! încearcă Rachel s-o dreagă.

De obicei, mama nu se supără dacă ne amuzăm pe seama ei, dar astăzi o ia cam în serios şi îmi pare rău că ne-am purtat aşa. Încă nu a lăsat tava pe masă şi se gândeşte dacă să mai servească acest fel de mâncare.

— Nu. Arată ciudat. Aveţi dreptate. Trebuia să nu le colorez.

— Nu, mamă! Te rog! Ea chiar glumea. Sunt perfecte! E ca în acele jocuri când oamenii topesc acadele în scutece ca să arate a căcuţă sau pun tetine în apă şi încearcă să le apuce cu dinţii, ca pe mere. Petrecerile date cu ocazia naşterii copilului trebuie să fie exagerate. Aşa sunt ele!

— Sunteţi sigure? ne întreabă mama pe toate trei.

— Absolut! răspunde Rachel.

Natalie aprobă din cap. Eu mă duc la mama şi o iau pe după umeri:

— Convinse! Ai făcut treabă bună. Arată incredibil!

— OK! se lasă ea înduplecată şi pune tava jos. Dar să ştiţi că nu am tetine. Chiar trebuie?

— Nu! Era doar o sugestie. Mai ai şi altceva la bucătărie? Vin să te ajut.

Ne îndreptăm către bucătărie, lăsându-le pe Natalie şi pe Rachel în living. Când nu ne mai pot auzi, o întreb:

— Tu eşti bine?

— Da. Este un pic cam… stresant!

— Cu ce te pot ajuta? zic eu de lângă blatul de bucătărie, dar observ că totul este sub control.

— Cu nimic. Doar că este… primul meu nepoţel.

— Ştiu.

— Întotdeauna am visat să dau o astfel de petrecere pentru primul nepot.

— Sigur că da. E de înţeles.

— Dar mă gândeam…

Aştept să termine fraza, dar n-o face.

— Te gândeai că va fi pentru mine.

Îi ia un timp până răspunde:

— Da, recunoaşte ea. Dar e în regulă. Viaţa ta îţi aparţine. Şi sunt mândră de ce-ai realizat până

acum.

— Ştiu, mamă. Dar asta nu înseamnă că nu este surprinzător. Sau că lucrurile nu au devenit stresante şi confuze.

— Sunt atât de fericită pentru toate astea! Chiar sunt!

— Dar…? completez eu.

— Dar nu o cunosc. Când eram la magazin şi încercam să stabilesc meniul, mă tot întrebam: Oare lui Natalie îi plac măslinele? Dar coriandrul? Căci unora chiar nu le place coriandrul.

— Da, o aprob eu.

— Încă nu o cunosc atât de bine. Şi e greu să organizezi o astfel de petrecere pentru cineva pe care nu-l cunoşti atât de bine.

— Tot ce contează este că ai făcut-o din suflet. Natalie este foarte uşor de mulţumit.

— Da, posibil, zice mama, uitându-se la chifteluţele de peşte din faţa ei. Vrei să te duci şi să o întrebi dacă îi place coriandrul? Am pus în chifteluţele astea, iar unii chiar urăsc coriandrul.

— Sigur, mamă, zic eu, tocmai când se aude soneria.

Rachel deschide uşa şi câteva voci feminine se aud vorbind. A început petrecerea. Prietenele şi colegele de serviciu ale lui Natalie sosesc deja. Masa pentru cadouri se va umple în curând.

— Să ştii că într-o zi o vei face pentru mine. Şi atunci vei putea pune cât coriandru vrei.

David stă întins de-a curmezişul patului. Fără cămaşă, doar în chiloţi. Am băut amândoi.

Totul a început cu propunerea lui David de a-mi găti cina. A venit cu o plasă cu zarzavaturi şi a pus stăpânire pe bucătăria mea. Şi m-am gândit că, dacă el a adus mâncarea, atunci ar fi frumos să deschid şi eu una dintre sticlele de vin care ocupă loc pe bufet. Am băut fiecare câte un pahar, apoi încă unul şi încă unul. După care am mai deschis o sticlă. Între cina delicioasă şi atâta râs, vinul părea o idee bună.

Şi iată-ne acum, îmbuibaţi şi încă beţi. Am început să ne sărutăm în pat, dar ceasul lui mi s-a prins în păr şi am izbucnit amândoi în râs. Şi de atunci încă nu ne-am revenit pe deplin. Stăm întinşi unul lângă altul, pe jumătate goi, ţinându-ne de mână şi cu ochii în tavan.

— Cred că Ryan vrea să ne împăcăm, zic eu.

David nu se uită la mine. E cu privirea ţintă în tavan.

— Da? De ce crezi asta?

— Aşa s-a înţeles din ce-a spus.

Acum se întoarce spre mine.

— Credeam că nu vorbiţi.

David ştie despre înţelegerea noastră. Ştie despre certuri şi despre resentimente şi despre lipsa sexului conjugal.

— Îmi mai scrie din când în când.

Nu-i dau mai multe explicaţii, pentru că nu am chef.

— Aha! exclamă el. Încă mă ţine de mână şi începe să mi-o maseze. Şi, ce părere ai?

Râd pentru că exact asta *este* întrebarea, nu-i aşa? Ce părere am?

— Nu ştiu, oftez eu. Mă gândesc că nu sunt sigură că simt acelaşi lucru. Sau tocmai aici e problema. Nu sunt *sigură* ca el. Şi mă sperie acest lucru.

— Aproape că te invidiez, zice David cu ochii din nou la tavan. Aş vrea… Doamne, cât aş vrea să nu mă mai gândesc la Ashley. Cât aş vrea să nu mai fiu sigur că o iubesc sau că nu o mai doresc!

— Încă doare? îl întreb, dar ştiu deja răspunsul.

Doar vreau să-l fac să se descarce.

— În fiecare zi. Mă doare în fiecare zi. Mă omoară faptul că nu pot să-i povestesc tot ce se întâmplă în viaţa mea. Iar câteodată îmi vine să o sun şi să-i zic: „Hai să luăm cina împreună! Hai să lămurim odată problema!”

— Şi de ce n-o faci?

Mă rostogolesc pe burtă, sprijinindu-mă pe coate: poziţia ascultătorului.

— Pentru că… începe el, brusc animat M-a înşelat. Nu poţi… Dacă cineva te înşală… adică… ţine de respectul de sine să părăseşti acea persoană. Nu mai poţi fi cu cineva care te-a înşelat.

În mod normal, aş fi de acord cu el. Dar pare că el spune aşa doar pentru că i s-a zis că aşa ar trebui să gândească.

— Nu ştiu ce să zic. S-a întâmplat o singură dată, nu?

— Aşa zice ea. Dar nu aşa spun toţi cei care înşală? Oricum, important nu este dacă a fost o dată sau de un milion de ori.

Acum se întoarce şi el pe burtă, umăr la umăr cu mine.

— Oamenii mai fac greşeli.

Dacă am învăţat ceva din experienţa mea, este faptul că suntem capabili de mai multe decât ne-am imaginat, în bine sau în rău. Oricine o poate da în bară dacă miza este prea mare.

— Eu i-am ţintit capul soţului meu cu o vază.

David se întoarce spre mine mirat:

— Tu?!

Dau din cap. Da, eu. Da, şi mi-e ruşine că am făcut-o. Dar nu eram eu cu adevărat. Persoana aia era atât de furioasă. Eram atât de plină de furie. Dar acum nu mai simt furie.

— Ideea este următoarea: oricine face greşeli. Şi dacă stau să mă gândesc, felul în care o iubeşti tu pe Ashley, cum vorbeşti despre ea şi cum nu poţi s-o uiţi, toate acestea sunt dovezi ale unei iubiri deosebite. Ar putea fi chiar o iubire care poate trece peste un astfel de obstacol.

Adevărul este că, atunci când mă uit la David, văd cât de mult i-e dor de fosta soţie, văd că nu

poate să trăiască fără ea şi… sunt geloasă. Nu pe ea, ci pe el. Aş vrea să iubesc şi eu aşa. Aş vrea să simt că nu mi-este bine alături de altă persoană în afară de Ryan. Însă eu sunt bine.

Lucrurile nu-mi merg perfect acum, dar e OK.

Şi asta nu e bine.

Continuăm discuţia. Chiar dacă ne mai îndepărtăm câteodată, revenim mereu la subiect:

Ashley. Încerc să fiu atentă, ascult, dar gândul îmi zboară în altă parte.

Trebuie să fac ceva.

*

30 aprilie

Dragă Allie,

Sunt măritată de şase ani. Dar ne-am cunoscut în urmă cu unsprezece. Aproape întreaga mea viaţă de adult am crezut că el este sufletul meu pereche. Pe parcursul relaţiei noastre l-am iubit cu adevărat şi m-am simţit iubită. Dar de ceva vreme, din motive pe care abia acum reuşesc să le înţeleg, am încetat să ne mai purtăm frumos unul cu altul.

Când spun că încep să înţeleg motivele, vreau să spun că mariajul nostru a avut de suferit din cauza resentimentelor. Legate de cât de desfăceam sex sau de calitatea actului în sine, de localurile în care să mergem la cină sau de modurile în care ne arătăm afecţiunea, totul

culminând cu cine trebuie să cheme instalatorul.

Am ajuns la concluzia că resentimentele sunt perfide. Iniţial încep să te macine, apoi se dezvoltă cu sălbăticie şi nestingherite, până când se răspândesc în toată fiinţa ta şi devin parte din viaţa ta.

Acum îmi este clar.

Şi motivul este că, în urmă cu nouă luni, soţul meu şi cu mine ne-am dat seama că avem o problemă şi ne-am hotărât să ne oferim puţin spaţiu. Astfel că am convenit să ne separăm pentru un an.

Anul încă nu s-a încheiat, totuşi eu simt că am căpătat o nouă perspectivă pe care anul trecut nu o aveam. Mă înţeleg pe mine mai bine. Şi înţeleg care a fost contribuţia mea la declinul căsniciei noastre. Când perioada de probă se va încheia, ştiu că voi fi altă femeie.

Problema este că în acest timp am aflat că pot duce o viaţă împlinită şi fără soţul meu. Pot fi fericită fără el. Ceea ce mă sperie, deoarece cred că, probabil, n-ar trebui să ne legăm viaţa de cineva dacă nu este nevoie. Se presupune că mariajul este uniunea a doua jumătăţi care să formeze un întreg, nu-i aşa? Asta înseamnă că nu pot fi întregi pe cont propriu şi că simt că le lipseşte ceva când sunt despărţiţi, aşa-i?

Când am fost de acord cu această propunere, m-am gândit că aşa ceva nu este posibil. Că viaţa fără soţul meu este de nesuportat şi că voi ajunge

să-l implor să se întoarcă acasă şi că atunci când se va întoarce îmi voi fi învăţat lecţia să nu-l mai subestimez. Am crezut că va fi un şoc pentru mine, care mă va face să înţeleg cât de multă nevoie am de el.

Însă când s-a întâmplat cel mai rău lucru posibil, când l-am pierdut, căci el a început să se întâlnească şi cu alte femei, soarele a răsărit totuşi în dimineaţa următoare. Viaţa a mers mai departe. Dacă este vorba de dragoste adevărată, aşa ceva ar fi posibil?

În perioada în care am fost despărţiţi, am vorbit despre căsnicia noastră cu oricine mă putea asculta: sora mea, fratele meu, mama, bunica, cea mai bună prietenă a mea, un bărbat cu care mă văd din când în când. Şi toţi au păreri diferite cu privire la însemnătatea unei căsnicii, dar şi sfaturi diferite cu privire la ce ar trebui să fac.

Şi totuşi încă rătăcesc.

Tu ce crezi, Allie?

Să mă împac oare cu bărbatul pe care l-am iubit cândva?

Sau s-o iau de la început, acum că ştiu că este posibil aşa ceva?

Cu sinceritate,
Rătăcita din Los Angeles

N-o recitesc. Ştiu că mi-aş pierde curajul. Apăs pe butonul de trimitere. Şi dispare în lumea

virtuală a internetului.

Ajung la serviciu şi mă îndrept direct către biroul Milei.

— I-am scris celei cu rubrica de sfaturi.

Mila ridică privirea la mine şi îmi zâmbeşte:

— Ei bine, cred că trebuie să-mi retrag cuvintele prin care te-am făcut o ţăcănită.

— Nu mai crezi că sunt nebună?

Mila începe să râdă:

— Îmi este mai uşor să definesc „nebunia” în funcţie de ceea ce fac oamenii raţionali şi nu de ideile mele preconcepute. Şi tu ai făcut-o. Iar tu eşti o persoană raţională. Prin urmare, nu este nebunie.

Înclin capul într-o parte.

— Mulţumesc.

Chiar credeam că mă va considera nebună. Mă bucur că m-am înşelat.

— Aşadar arată-mi-o pe tipa asta, pe *Allie.* Vreau să citesc despre ea şi să văd în ce te-ai băgat.

Mă aşez în faţa computerului ei şi tastez adresa de internet. Imediat apare pagina. Prima întrebare este cea pe care am citit-o aseară. Un bărbat care o înşală pe nevastă-sa de ani buni, iar acum simte nevoia să-i mărturisească. Allie nu este prea drăguţă cu el.

— N-o citi pe-aia! Adică, poţi, dar mai întâi citeşte-o pe-asta.

Apăs pe răspunsul pe care i l-a oferit unei femei care-şi dăduse spre adopţie propria fiică, iar acum doreşte s-o găsească, dar nu ştie dacă ar trebui să facă asta. Chiar îmi place partea unde-i spune „fă-te disponibilă, fă-te uşor de găsit, în cazul în care ea vrea să te caute. Fii deschisă, fii generoasă, fii modestă. Te afli într-o situaţie unică în care nu eşti îndreptăţită să ceri dragoste şi acceptare, ci trebuie să oferi toate acestea în cazul în care fata ta le aşteaptă de la tine. Poate părea greu, aproape imposibil, să iubeşti fără să aştepţi iubire în schimb, dar, odată ce ţi-ai dat seama cum să procedezi, vei descoperi că eşti un părinte adevărat”.

— Zi-mi ce crezi după ce citeşti, spun eu şi mă duc la biroul meu.

După douăzeci de minute, Mila apare lângă mine.

— Cum de-am trecut prin viaţă fără să citesc scrisorile astea? Ai citit-o pe-aia despre fiul gay? Aproape că m-am pierdut în faţă calculatorului. M-a sfâşiat! Îşi schimbă tonul vocii când se aşază lângă mine. Şi dacă îţi citeşte scrisoarea? Dacă îţi răspunde?

— N-o să-mi răspundă. Probabil că nici n-o s-o citească.

— Ba ar putea! insistă ea.

— Mă îndoiesc.

— I-ai scris despre Ryan?

— Da.

— I-ai menţionat despre anul separării? Asta ar fi o momeală bună.

— Parcă ai fi bunică-mea! Am întrebat-o dacă are rost să-mi refac căsnicia sau…

— Sau ce?

— Sau ar trebui să-mi văd de viaţă pe cont propriu.

— O-ho! Consideri asta o opţiune? Chiar te-ai gândit la aşa ceva?

— Nu ştiu ce să mai cred! De-asta i-am şi scris lui Allie!

— Şi cum ai semnat?

— Ei, haide! Asta-i o chestiune jenantă!

— Renunţă, Cooper! Cum te-ai semnat?

Oftez şi mă conformez:

— Rătăcita din Los Angeles.

— Nu-i rău! mă aprobă Mila. Nu-i rău deloc!

— Hai, afară din biroul meu! îi zic eu zâmbind. Mâine eşti liberă la prânz? Am nevoie de încă o pereche de ochi pentru a-mi găsi o rochie.

— Ce fel de rochie? mă întreabă ea, cu mâna pe tocul uşii.

— De domnişoară de onoare.

Mila ridică din sprânceană.

— Şi ce culoare trebuie să fie?

— Păi… zic eu şi încerc să-mi amintesc ce mi-a spus Natalie. Corai cu galben-pal, cred.

— Ceva de genul floare de curmal japonez şi

mac?

— Nici măcar nu ştiu ce vrei să spui.

— Grepfrut şi lămâie?

— Sigur. Cam aşa.

Ce s-o fi întâmplat oare cu culorile primare?

Mila dă din cap aprobator:

— Cumnata ta are stil.

Din nu ştiu ce motiv, mă simt eu flatată de compliment. Natalie chiar *are* stil. Şi va fi cumnata *mea.* Voi mai avea o soră. Poate că într-o zi vom ajunge atât de apropiate, încât voi uita că odată am fost doar simple cunoştinţe. Poate că într-o zi o voi iubi atât de mult încât voi uita că este soţia lui Charlie şi mama nepotului meu. Va fi pur şi simplu sora mea.

În dimineaţa aceasta trebuia să merg împreună cu Rachel şi cu Bocănilă într-o drumeţie montană, dar pentru prima dată nu am reuşit să găsim un loc de parcare. Ne-am învârtit o jumătate de oră până ne-am pierdut răbdarea.

— Ce zici să mâncăm ceva? propune Rachel.

— Sigur.

Un prânz matinal este exact opusul unei drumeţii pe munte şi totuşi pare ceva firesc.

— Unde mergem?

Rachel se uită la o listă de pe telefonul mobil.

— Ce-ai spune să mergem la o brutărie? În

timpul liber, Rachel a dat o raită pe la fiecare brutărie pe care a găsit-o în Los Angeles, încercând să vadă ce-i place şi ce nu la ele. Încet dar sigur, ideea cu brutăria a căpătat consistenţă în mintea ei. Este ceva ce se va îndeplini, mai devreme sau mai târziu. Iar asta depinde doar de acel mic împrumut de la bancă.

— Sigur! O iau la dreapta sau la stânga?

— La stânga. Vreau să văd una din Hollywood despre care am auzit vorbindu-se. Am citit despre ea anul trecut, dar nu mi-am făcut niciodată drum până acolo. Se pare că servesc nişte gofre cu stil.

— Gofre cu stil? Adică, de lux?

Rachel râde şi îmi indică să cotesc la dreapta.

— Nu, cu cremă de brânză sau cu unt de arahide şi banane sau cu şuncă. Ştii tu… la modă.

— Mi se pare o idee tâmpită pentru un restaurant. Dacă, de exemplu, vreau gofre cu ou?

— Uite ce e, am auzit că localul arată bine şi vreau să-l văd. Nu trebuie să mâncăm acolo. Putem să mergem la un restaurant aflat puţin mai încolo. Mergi până la la Melrose, apoi la stânga şi la dreapta.

— Am înţeles, căpitane!

— Nu-mi mai spune aşa! Se întoarce către Bocănilă, care stă cuminte pe bancheta din spate: De ce-mi vorbeşte aşa, Bocănilă?

Dar el nu răspunde.

Când ajungem pe Larchmont Boulevard, parchez lângă trotuar şi apoi ne îndreptăm toţi

trei către restaurant, dar nu-l găsim.

— Ce număr ai zis că e?

— Nu-mi aduc aminte, zice ea şi încearcă să-l găsească pe telefon.

Se uită la ecran şi se încruntă, apoi priveşte înainte. Ne aflăm în faţa unei vitrine pe care scrie DE ÎNCHIRIAT cu litere mari şi roşii.

— Asta este, zice ea dezamăgită.

— E închis?

— Cred că da.

Se uită înăuntru, apoi spune:

— Dacă „Waffle Time" nu rezistă în afaceri, cum aş putea eu?

— Păi, în primul rând, tu nu-ţi vei numi localul „Waffle Time.

Rachel îşi lasă braţele să cadă pe lângă corp şi se uită la mine:

— Serios, Lauren. Uită-te câte avea locul ăsta. Uită-te la aglomeraţia de pe trotuare! Toate lumea se opreşte ca să se plimbe prin Larchmont. Şi găseşti uşor un loc în care să-ţi laşi maşina. Uite acolo o parcare cu plată care costă doar şaptezeci şi cinci de cenţi. Unde mai găseşti un loc atât de ieftin?

— Ei, costă şaptezeci şi cinci de cenţi pentru o jumătate de oră, dar înţeleg unde vrei să baţi.

Rachel îşi lasă fruntea pe sticla vitrinei şi priveşte înăuntru, cu mâna streaşină la ochi ca să vadă mai bine.

— Uită-te la locul ăsta! zice ea suspinând.

O imit şi mă uit pe geam. Un perete este lăsat netencuit, cu cărămida la vedere. O tejghea lungă, în formă de „L”, prevăzută cu scaune din construcţie de-a lungul ei, iar pe latura mică a „L”-ului se află casieria. Pe peretele din spate se află o vitrină albă. Arată minunat. Cu câteva măsuţe şi scaune îmi închipui că era un loc foarte drăguţ în care să mănânci o gofră de lux.

— Aş putea să deschid aici, nu-i aşa? Aş putea să închiriez locul ăsta.

— Absolut! Dar intră în posibilităţile tale financiare?

— Nu prea ştiu între ce sume trebuie să mă încadrez, dar nu, nu cred.

N-am mai văzut-o de multă vreme atât de dedicată unui ţel.

Scot telefonul şi notez în agendă numărul de pe plăcuţă.

— Poţi să suni dacă vrei, spun eu cu speranţă. Încercarea moarte n-are.

— Aşa este. Încercarea moarte n-are.

Pe lumea asta sunt două tipuri de indivizi. Unii care, confruntaţi cu acest proverb, notează numărul, dar nu sună niciodată, închipuindu-şi că ştiu deja răspunsul. Şi alţii care notează numărul şi sună, aşteptând un miracol. Uneori ajung în acelaşi punct, dar alteori cei din a doua categorie ajung departe.

Rachel va suna. Rachel este genul acela de persoană. De aceea ştiu că brutăria ei are şanse

cu adevărat. Şi mai ştiu că va da lovitura cu acele răţuşte fondante pentru petrecerile în cinstea naşterii bebeluşilor.

Vineri după-amiază David mă sună la serviciu să mă întrebe dacă sunt liberă seara.

— M-am pomenit cu o surpriză şi aş vrea s-o împărtăşesc cu tine.

— Da? întreb eu curioasă.

— Lakers se bat cu Clippers în playoff, zice el entuziasmat.

— O, interesant!

La naiba! Vrea să mergem să urmărim un meci?

— Nu ştiam că eşti fan al baschetului.

— Nici nu sunt. Dar Lakers contra Clippers? Două echipe din LA care se bat pentru un loc în finală? Pare ceva grandios. Nu în sensul în care este acum folosit cuvântul. Mă refer la o luptă grandioasă pentru cucerirea inimilor fanilor din Los Angeles. În plus, sunt şi nişte locuri grozave.

— OK! Tare! Haide, Lakers!

— Sau Clippers. Va trebui să ne hotărâm.

Mă pufneşte râsul:

— Cred că ar trebui să ne aflăm totuşi în aceeaşi tabără.

— Da, ne-ar fi mai uşor. Deci te iau de acasă pe la şase?

— Da.

Când apare la mine pe la şase fără zece, soarele este încă pe cer şi abia acum parcă se decide dacă să apună. Căldura, care peste o lună, două va deveni ca o cămaşă de forţă, este acum blândă şi moale ca un hanorac pufos.

Ne urcăm în maşină şi David o ia printre străduţe. Conduce cu mare încredere. Când ajunge pe Pico, sunt tentată să-i sugerez s-o ia pe Olympic, dar nu spun nimic. Nu este politicos.

Totuşi, pe Pico ajungem mult, mult mai încet decât dacă am fi luat-o pe Olympic. Traficul este bară la bară. Unii îţi taie calea şi o iau prin locuri nepermise, purtându-se ca nişte nesimţiţi. Când ajungem în centru şi ne învârtim în jurul Staples Center, îmi aduc aminte de ce nu vin niciodată aici. Urăsc aglomeraţia şi locurile de parcare aglomerate. Şi nici nu îmi place sportul.

David intră într-o parcare privată care costă douăzeci şi cinci de dolari.

— Fugi de-aici! zic eu, nevenindu-mi să cred. Douăzeci şi cinci de dolari?

— Păi, n-am de gând să mă chinui să intru în porcăria aia de parcare a lor.

Îmi arată câţiva indivizi echipaţi cu bastoane luminoase şi cu steguleţe care dirijează maşinile către locuri de parcare cu cincisprezece dolari. Coada se întinde pe mai multe străzi.

Îi dau dreptate.

Coborâm şi ne trebuie aproape zece minute să

traversăm strada şi să ajungem la Staples Center. O mare de oameni, unii îmbrăcaţi în tricouri galben cu violet, alţii în roşu şi albastru, se înghesuie pe lângă noi.

David mă ia de mână, ceea ce e bine, pentru că nu ştiu unde mă aflu. Ne croim drum pe stadion, intrând pe porţile principale. Dăm biletele la control.

Plasatorul, un tip de vreo patruzeci şi ceva de ani, fără simţul umorului, se încruntă la noi şi ne spune că am nimerit la intrarea greşită. Zice că trebuie să ne întoarcem şi s-o luăm la stânga pe după clădire.

David îşi pierde răbdarea:

— Chiar nu putem să intrăm şi pe aici?

— La stânga pe după clădire!

Şi pe acolo o luăm.

Găsim în sfârşit intrarea potrivită.

Intrăm. Ni se spune că locurile sunt în Secţiunea 119, care nu este deloc lângă poarta pe unde am intrat. Când le găsim, sunt deja ocupate de doi puşti în tricouri cu Clippers. Suntem nevoiţi să le cerem să le elibereze, ceea ce mă face să mă simt cea mai rea persoană din întregul stadion, din moment ce lor le pasă cu adevărat de meci, pe când mie, nu.

Totuşi, ne aşezăm.

Urmărim cum mingea se plimbă pe teren.

David se întoarce către mine, în sfârşit relaxat.

— Hai să ţinem cu Clippers!

— Foarte bine. Dar de ce?

— Pentru că ei par în inferioritate, zice el ridicând din umeri.

E un motiv ca oricare altul. Când înscriu, sărim amândoi în picioare. Când arbitrul îi opreşte, noi fluierăm. Îl încurajăm pe cel care încearcă o aruncare de la mijlocul terenului. Ne prefacem că suntem impresionaţi de majoretele de la Laker. Batem din picioare într-un ritm rapid când crainicul ne cere să facem gălăgie. Dar nu particip cu inima, pentru că nu îmi pasă.

Clippers pierd cu 102 – 107.

Ieşim odată cu valul de oameni. Suntem împinşi inspectatorii din faţa noastră. Mă împiedic pe scări. Ne desprindem de mulţime. Părăsim stadionul.

Soarele a apus de ceva vreme. Trebuia să-mi fi adus un hanorac.

— Mai ţii minte pe unde am intrat? mă întreabă David. Parcă pe aici, nu? După ce am înconjurat clădirea?

— Of, credeam că eşti tu atent.

— Nu, zice el cu vocea frântă. Credeam că eşti tu.

Mi-am dat seama că, parcând la întâmplare şi apoi înconjurând stadionul ca să intrăm, niciunul dintre noi nu mai ştie unde am lăsat maşina.

Şi atunci îmi spun în gând: „Doamne, am trecut prin atâtea, mi-am pierdut atâta timp doar

ca să mă întorc de unde am plecat?”

Chiar dacă nu seamănă locurile între ele, cu siguranţă mă simt la fel ca atunci când încercam să găsim maşina în Zona C a Dodger Stadium.

Apoi mă uit la David şi-mi spun că, dacă drumurile toate se întâlnesc tot aici, atunci aş prefera să mă găsesc alături de Ryan.

14 mai

Dragă Lauren,

M-am despărţit de Emily. Nu era o relaţie serioasă, dar m-am gândit că este mai corect să fiu sincer. M-am gândit atât de mult la relaţia mea cu tine, încât mi s-a părut că greşesc să fiu în pat lângă altă femeie. Şi era greşit şi faţă de ea. Aşa că ne-am despărţit.

M-am tot gândit la viitorul nostru şi la ce ne rezervă viaţa în continuare. M-am gândit cum să devin un soţ mai bun. Am făcut o întreagă listă! Plină de chestii bune, cred. Chestii care pot fi puse în practică. Nu doar „Fii mai drăguţ!”, ci fapte concrete.

M-am gândit să ne dedicăm o seară pe săptămână câte unui restaurant tradiţional, exotic, din acelea care îţi plac ţie. De exemplu, în fiecare miercuri să mergem la unul vietnamez sau grecesc sau persan sau etiopian sau oricare ţi-o plăcea ţie. Şi n-o să mă mai plâng niciodată. Pentru că în

restul săptămânii vom face compromisuri. Însă o zi pe săptămână vom mânca împreună într-o ciudăţenie de restaurant preferat de tine. Pentru că vreau să fii fericită şi meriţi câte un tahdig ori un pho ori un sandvici bahn mi s-au orice altă mâncare ciudată. Dar vreau şi eu, o dată pe lună, să mergem la un restaurant chinezesc în Beverly Hills. Ştiu că urăşti locul ăla. Dar nu are sens să mergem acolo tot timpul doar pentru că îmi place mie puiul cu portocale.

Vezi, iubito?!!! Compromisuri! Putem să le facem!

Cu dragoste,
Ryan

Rachel mă sună când sunt la birou şi am o grămadă de treabă de făcut. Totuşi îi răspund.

— Nu mă încadrez în buget. M-am dus să-l văd şi este perfect. Perfect! Dar costă prea mult. Nu este exagerat de scump, însă eu nu-mi permit. Destul cât să fie ca o tortură.

— Îmi pare rău.

— Mersi. Nu ştiu de ce-ţi spun toate astea la telefon. Cred că… mă entuziasmasem prea mult? apoi chiar crezusem că visul poate deveni realitate? îmi spune toate astea de parcă mi-ar adresa nişte întrebări, dar cu siguranţă ştie că

sunt răspunsuri concrete. Da. Cred că atunci când am văzut localul… mi-am şi imaginat cum o să arate. „Batter[7]” scris frumos deasupra uşii. Eu cu un şorţ…

— O să-l numim „Batter”?

— Poate, zice ea în defensivă. De ce?

— Nu, nimic, îmi place.

— Ei bine, da. Oricum, cred că părea ceva realizabil.

— Vom găsi noi un loc. Dacă vrei mergem în weekend să mai căutăm.

— Bine, OK! Eşti liberă vineri seara? Vreau să merg să mă uit când sunt închise restaurantele şi să trag cu ochiul pe fereastră. Mă simt ca un spion dacă o fac sub nasul lor.

Încep să râd, dar spun:

— Nu pot vineri. Am alte planuri.

— Cu tipul ăla, David? Nu prea ştiu nimic despre el. Nu vorbeşti niciodată despre el.

— Mda, nu ştiu. Cred că nu sunt prea multe de spus.

Adevărul este că l-am invitat la cină pentru a-i mărturisi că n-aş mai vrea să împărţim acelaşi pat. Nu este pentru că nu-mi mai place de el sau că nu ţin la el, căci chiar îmi este drag. Nici seara petrecută la Staples Center nu este motivul.

Problema este că trebuie să-mi dau seama dacă mai simt ceva pentru Ryan. Trebuie să iau o hotărâre în legătură cu ceea ce-mi doresc. Şi nu

7 „Aluat” în lb engl. în orig. (n. tr.).

pot s-o fac dacă mintea îmi este distrasă de David. Noi doi nu avem un viitor împreună. Nu-mi păsa până acum, însă e vremea să iau nişte decizii serioase în legătură cu viaţa mea. E timpul să iau lucrurile în serios.

— Dar pot să vin sâmbătă seara. Sunt liberă şi duminică.

— De fapt, las-o baltă! O să sun la bancă. Acolo ar trebui să fie brutăria mea. Vreau să văd dacă obţin un împrumut mai mare. Vreau să închiriez „Waffle Time”!

— Eşti sigură?

— Nu!

— Dar o vei face oricum?

— Da! zice ea cu o impresionantă încredere în sine, apoi închide.

Îl rog pe David să ne întâlnim la un bar din Hollywood. Ne distrăm vorbind vrute şi nevrute, însă cred că este important să nu vorbesc pe ocolite.

— Cred că n-ar trebui să ne mai vedem.

Pare surprins, apoi crede că ştie motivul:

— Este din cauză că m-am purtat ca un fraier la Staples Center? Eram supărat pentru că nu puteam găsi maşina, zice el zâmbind, încep să râd.

— Nu. Doar că… vremea să mă „împac” cu Ryan se apropie cu paşi repezi, zic eu, folosind

gesturile care sugerează ghilimelele.

— Înţeleg perfect, spune el şi ridică mâinile în semn de capitulare. N-o să mai încerc să te seduc.

— Eşti un adevărat gentleman! exclam eu râzând. Barmanul vine să ne întrebe ce mai vrem de băut. Îl ştiu de mult. Am fost o dată aici cu Ryan la ziua de naştere a unui prieten. Ryan băuse cam multe pahare, căci câţiva dintre noi ne adunaserăm în jurul barului. Pe la miezul nopţii, am scos cheile şi i-am zis lui Ryan că ar trebui să mergem acasă. După ce ne-am luat la revedere şi ne îndreptam către uşă, Ryan a mai făcut o scurtă oprire la capătul barului. I-a captat atenţia barmanului într-o manieră agresivă şi l-a întrebat: „Scuză-mă, scuză-mă, ai văzut vreodată o femeie atât de frumoasă?” arătând cu degetul spre mine. Barmanul a clătinat din cap: „Nu, domnule, nu am mai văzut!” îmi amintesc că atunci mă consideram cea mai norocoasă femeie din lume, că după atâţia ani petrecuţi împreună încă mă consideră cea mai frumoasă. Mă simţeam atunci printre privilegiatele care ştiu ce vor de la viaţă. Dar iată-mă acum aici, cu acelaşi barman care serveşte băuturile, dar cu alt bărbat de care mă despart.

— Dar tu? îl întreb eu pe David după ce mai comandăm câte ceva. Tu ce ai de gând să faci?

— Eu?

Ridică din umeri. Barmanul aduce berea pentru David şi paharul cu vin pentru mine.

— N-am înaintat cu niciun pas. Încă nu ştiu ce

am să fac.

— Până una, alta, eu cred că ar trebui s-o suni.

— Chiar crezi?

— Da. Cred. Din tot ce mi-ai spus, despărţirea de tine i-a frânt inima. Ai zis că a căzut în genunchi şi ţi-a cerut iertare, corect?

— Da, admite David. Aşa a făcut.

— Şi tu ai inima frântă. După atâta vreme, cred că asta înseamnă ceva.

David începe să râdă:

— Doar nu crezi că asta înseamnă că mă acomodez greu cu altceva?

— Poate, răspund şi eu râzând. Dar chiar şi aşa, ai putea fi şi tu fericit.

Se gândeşte un pic:

— Dar adu-ţi aminte că mi-a pus coarne, da? Deci sunt un încornorat!

Mă distrează cum rosteşte cuvântul. Ridic din umeri.

— Bine, eşti un încornorat. Adică, asta-i realitatea. Faptul că ai părăsit-o nu schimbă situaţia. Poate că nu asta ţi-ai dorit, dar cu asta te-ai ales. Şi poţi fi un încornorat pe cont propriu sau unul cu femeia iubită alături, îi zic eu zâmbind. Adică, tu singur mi-ai spus că te simţi bine când renunţi la ideea ta preconceptă despre viaţă şi te bucuri de ceea ce trăieşti în prezent.

David mă priveşte cu atenţie. Este foarte tăcut.

Apoi spune:

— OK. Poate că o să o sun.

Barmanul vine la noi şi ne lasă nota de plată.

— Oricând eşti gata, zice David.

Avem paharele pe jumătate pline, dar cred că e timpul să plecăm.

— Aşadar, ar trebui să înţeleg din această dovadă de înţelepciune proaspăt regăsită că ştii ce vei face în privinţa lui Ryan?

Îi zâmbesc şi sorb o ultimă picătură de vin.

— Nu. Încă n-am nici cea mai vagă idee!

Când ajung acasă, îl aştept pe Bocănilă să vină la mine şi ne aşezăm amândoi pe podea. Nu ştiu exact pentru câtă vreme. La un moment dat, mă ridic şi deschid e-mailul. Vreau să îi scriu ceva lui Ryan, dar nu-mi iese nimic. Nici măcar nu-mi dau seama ce simt. Nu ştiu ce i-aş putea spune. Stau şi mă uit la ecranul gol şi, deodată, sună telefonul, scoţându-mă din starea catatonică ce mă cuprinsese. Este Rachel. Iau telefonul şi îl comut pe căsuţa vocală. N-am chef de vorbă acum.

Câteva secunde mai târziu mă sună iar. Nu-i stă în obicei, aşa că răspund.

— Bună!

— Ai vorbit cu mama? trece ea direct la subiect.

— Nu, de ce? întreb eu şi mă aşez.

— Bunica tocmai a fost internată în spital. A

sunat-o unchiul Fletcher pe mama să-i spună.

— E bine?

— Nu, zice Rachel cu o voce frântă. Nu cred că este.

— Ce s-a întâmplat?

Rachel tace. Când în sfârşit găseşte puterea să vorbească, o face pe un ton blând şi stânjenit. Pare că suferă şi că-i este totodată ruşine:

— Complicaţii date de leucemie limfoblastică acută.

— Leucemie?

Lui Rachel nu-i vine să-mi confirme că am auzit corect, totuşi spune:

— Da.

— Cancer? Bunica are cancer?

— Da.

— Te rog, spune-mi că glumeşti!

Tonul meu este aspru şi furios. Nu sunt furioasă pe Rachel. Nici pe bunica sau pe mama sau pe unchiul Fletcher. Nu sunt mânioasă nici măcar pe leucemia nu-ştiu-cum acută. Sunt mânioasă pe mine, pe acele dăţi în care am râs de ea. În care eu dădeam ochii peste cap când ea spunea adevărul.

— Nu glumesc. Mama a făcut rezervări la avionul care pleacă mâine-dimineaţă. Poţi să vii?

— Da, da, o să mă asigur că am să pot. Vine şi Charlie?

— Nu ştim sigur. Natalie nu poate să zboare. Dar ar putea să vină amândoi cu maşina.

— OK!

Nu ştiu ce altceva să spun. Am atâtea întrebări, dar nu ştiu pe care să o pun mai întâi. Aşa că o pun pe cea mai înfricoşătoare:

— Cât mai are de trăit?

— Unchiul Fletcher crede că doar câteva zile.

— *Câteva zile?!*

Mă gândeam la câteva luni. Speram la câţiva ani!

— Da, spune Rachel. Şi nu ştiu ce să fac.

— La ce oră e avionul?

— La şapte.

— Ne întâlnim cu mama acolo?

— Mama e deja la aeroport şi încearcă să găsească un zbor chiar acum.

— OK. Trebuie să găsesc pe cineva care să aibă grijă de Bocănilă. Lasă-mă să dau câteva telefoane, apoi vin la tine imediat ce am rezolvat problema asta.

— OK. îl sun acum pe Charlie. Vorbim mai târziu.

— OK. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc!

Cred că ar trebui să-l sun şi pe Ryan. El ar avea grijă de Bocănilă. Dar mai cred că şi aşa am destule pe cap şi, dacă mă complic şi cu asta, o dau rău de tot în bară. Nu voi fi în stare să-i acord lui Ryan atenţia cuvenită. Şi nu ar fi bine pentru niciunul dintre noi. Aşa că o sun pe Mila.

— Îmi cer scuze că te sun atât de târziu, îi zic

eu când îmi răspunde.

— E totul în regulă? mormăie ea obosită.

Îi spun despre bunica şi despre Bocănilă.

— Sigur, bineînţeles! Vom avea grijă de el. Vrei să-l aduci acum?

— Da. Ne vedem imediat.

Îi împachetez bagajul cu mâncarea, iau lesa. Mă încalţ fără să mă mai dezbrac de pantalonii de pijama. Ne urcăm repede în maşină. Cât ai zice peşte sunt deja la ea la uşă. Nici măcar nu-mi amintesc cum am ajuns aici.

Mila ne invită înăuntru. Sunt amândouă îmbrăcate în trening. Vorbim în şoaptă pentru că gemenii dorm la ora asta. O văd rar pe Christina, dar acum îmi aduc aminte ce chip blând are. Ochi luminoşi, obraji mari. Mă îmbrăţişează.

— Orice s-ar întâmpla, să ştii că suntem alături de tine. Nu numai Mila, ci şi eu.

Mila se uită la ea şi îi zâmbeşte.

— Ar trebui să mă întorc în câteva zile. Să ştiţi că este foarte cuminte. Dacă aveţi probleme cu el, vă rog să mă sunaţi.

— Nu te mai gândi la asta! mă liniştеşte Mila. Mai bine ai grijă de tine. Rezolv eu la serviciu. O să mă asigur că va şti toată lumea că ai nevoie de câteva zile libere.

Îi mulţumesc şi mă aplec la Bocănilă, ca să ne frecăm nasul unul de altul.

— Mă întorc repede!

Când ies din casă, faptul că mi-am lăsat acolo

câinele îmi provoacă o durere ascuţită. Mă urc la volan şi încep să plâng. Lacrimile îmi curg şiroaie pe faţă şi îmi întunecă vederea. Abia mai zăresc prin ele. Trag pe dreapta şi le las să curgă în voie.

Plâng pentru bunica. Plâng pentru mama, pentru Bocănilă, pentru Rachel şi Charlie, pentru mine. Şi mai plâng şi pentru Ryan.

Ştiu că voi trece peste asta, deşi va fi greu. Mi se va părea chiar imposibil, totuşi o voi face. Ştiu asta. Însă vocea care îmi ţipă în urechi, senzaţia că îmi este smulsă inima din piept îmi spun că mi-ar fi mai uşor dacă Ryan ar fi aici. Mi-ar fi poate puţin mai uşor dacă l-aş avea lângă mine. Poate că nu contează prea mult dacă vrei să ai pe cineva alături în toate momentele vieţii tale. Poate că tot ceea ce contează este să ai pe *cineva* alături atunci când ai cea mai mare nevoie de el. Poate că a avea nevoie de cineva nu înseamnă neapărat că nu poţi face nimic fără el, ci că ţi-ar fi mai uşor dacă îl ai alături.

Scot telefonul şi scriu un e-mail.

30 mai

Dragă Ryan,

Bunica a fost internată în spital. Are leucemie. Nu mai are mult de trăit. Mă tot gândesc la vremea în care râdeam de ea pe la spate când zicea mereu că are cancer. La felul cum noi toţi o consideram o glumă de familie.

Şi mă tot gândesc că mi-ar fi mai bine dacă ai

fi aici lângă mine. M-aş bucura să-ţi aud vocea când îmi spui că totul va fi bine. Să mă ţii în braţe. Să-mi şterg lacrimile. Să-mi spui că mă înţelegi, exact ca atunci când l-am pierdut pe bunicul.

Peste câteva ore plec la San José. Vom petrece alături de ea ultimele ei zile de viaţă. Iată un motiv pentru care m-am căsătorit cu tine: pentru că ai grijă de mine. Pentru că tu faci ca lucrurile să pară în regulă, chiar când nu sunt aşa. Pentru că tu crezi în mine. Ştii că pot trece peste probleme chiar şi atunci când eu cred că nu voi reuşi.

Ştiu că pot trece peste toate acestea şi fără tine. Am aflat asta în ultimul an. Dar acum îmi este dor de tine. Şi te vreau lângă mine. Tu scoţi tot ce-i mai bun din mine. Şi mi-ar prinde bine să iasă tot ce-i mai bun în mine în clipele astea.

Te iubesc.
Cu dragoste,
Lauren

Aproape că apăs pe butonul „Trimitere”. Este o problemă destul de importantă care să justifice trimiterea. Însă nu o fac. Aleg butonul „Salvează”. Apoi demarez.

PARTEA A CINCEA

Nimic nu se compară cu tine

Nothing Compares 2 U
(Sinéad O’Connor**)**

Zborul a fost bun, în sensul că nu au fost turbulenţe sau întârzieri. Durează doar patruzeci

şi cinci de minute, aşa că nu reprezintă o tortură. Însă a fost îngrozitor din cauza faptului că Rachel şi cu mine am repetat întruna: „Chiar nu-mi închipuiam că are cancer”.

Când ajungem la spital, o găsim pe mama lângă patul bunicii. Unchiul Fletcher stă de vorbă cu doctorul. Mama ne vede înainte să intrăm în rezervă şi iese să ne întâmpine.

— Este foarte slăbită, însă doctorii sunt încrezători că nu simte nicio durere, zice ea cu stoicism.

— OK. Dar tu cum te simţi?

— Groaznic! Dar n-am de gând să se observe până când va sosi momentul. Cred că cel mai bine ar fi să ne ascundem sentimentele şi să ne punem o mască de curaj. Mai bine folosim timpul care ne-a mai rămas că să-i spunem cât de mult înseamnă ea pentru noi.

Pentru că nu mai avem mult timp împreună.

— Putem să vorbim cu ea? întreabă Rachel.

— Bineînţeles, zice ea şi ne invită înăuntru.

Stau cu Rachel pe marginea patului bunicii. Pare obosită. Nu oboseala aceea pe care o arăţi după ce alergi la o cursă sau după o noapte nedormită, ci după o viaţă îndelungată trăită pe acest pământ.

— Cum te simţi, bunico? o întrebă Rachel.

Bunica îi zâmbeşte şi o mângâie pe mână. Întrebarea asta nu are răspuns.

— Te iubim, bunico! zic eu. Te iubim atât de

mult!

De data aceasta mă mângâie pe mine şi închide ochii.

Stăm lângă ea ore în şir, aşteptând să se trezească, să profităm de momentele cât mai este lucidă şi ne zâmbeşte. Nimeni nu plânge. Nu ştiu cum ne putem abţine.

Pe la ora trei vin şi Charlie cu Natalie. Ea pare că din clipă în clipă ar putea exploda. Charlie pare epuizat şi stresat. Se uită la bunica dormind.

— Este grav? o întreabă pe mama.

— Da. Este grav.

Îi scoate pe hol pe Charlie şi pe Natalie pentru o discuţie, iar Rachel îi însoţeşte. Rămânem doar eu, bunica adormită şi unchiul Fletcher. Niciodată nu am vorbit prea mult cu el, iar acum, când sunt atât de multe de spus, rămân în continuare fără cuvinte. Şi el la fel. După o vreme, se scuză, zicând că se duce după o asistentă. Deşi nu am nimic să-i spun, totuşi nu vreau să plece. Nu vreau să rămân singură în încăperea asta. Nu vreau să mă confrunt singură cu momentele astea.

Mă duc la scaunul de lângă bunica, cel pe care tocmai l-a eliberat unchiul Fletcher şi mă aşez acolo. O iau de mână. Ştiu că doarme, dar vorbesc cu ea oricum. Îmi dau seama că încă nu sunt singură în cameră. Ea este încă aici.

— Ştii că am scris la *întreab-o pe Allie*? I-am scris despre mine şi Ryan. Ai avut dreptate în privinţa multor lucruri. Despre cum aş fi putut

evita anul ăsta dacă aş fi văzut situaţia diferit. Şi totuşi, am avut anul ăsta de răgaz. Cred că se ascundea de mult în mine sentimentul ăsta şi abia aştepta momentul când să răbufnească, dacă poţi să mă înţelegi ce zic. Cred că aveam nevoie de ceva timp pe care să-l petrec cu Rachel sau ca să mă concentrez asupra lui Charlie. Aveam nevoie să explorez mai multe lucruri. Sau poate că nu trebuia să fac asta. Poate că sunt o sumedenie de metode prin care se pot rezolva problemele din căsnicie, iar asta… a fost metoda mea. Oricum, i-am scris lui Allie. Am întrebat-o ce crede că ar trebui să fac. Ai avut dreptate în privinţa ei, zic eu râzând pe înfundate. Este într-adevăr bună.

În încăpere este o tăcere apăsătoare, aşa că vorbesc în continuare:

— Ryan a fost aici când a murit bunicul. Şi îmi aduc aminte cum mă ţinea în braţe, ceea ce cumva mă făcea să mă simt mai bine. Nu poate să facă cineva asta pentru tine? Nu poţi fi şi tu ţinută în braţe? Sau vrei să fie cineva anume?

— Cineva anume, zice ea.

Are vocea aspră. Ţine ochii închişi şi chipul abia i se mişcă în momentul în care vorbeşte.

— Bunico, eşti bine? Vrei să-ţi aduc ceva? S-o chem pe mama?

Nu mă ia în seamă.

— Tu îl ai pe acel cineva. Atâta tot încercam să-ţi spun. Nu renunţa la el doar pentru că te plictiseşte sau pentru că nu-şi adună şosetele de

pe jos.

— Da.

Pare prea slăbită să mai vorbească, aşa că nu-i pun nicio întrebare. Şi totuşi, sunt atât de multe pe care aş vrea să le aflu de la ea. Excentricităţile ei, părerile ei, de care înainte râdeam şi mi se păreau prosteşti, acum îmi păreau profunde şi pătrunzătoare. De ce facem asta? De ce subestimăm lucrurile pe care le avem? De ce abia când suntem pe care le pierdem vedem cât de mult avem nevoie de ele?

— Nu eram de fapt sigură că am cancer. Nu mai fusesem la doctor de ani buni. Le tot spuneam mamei şi unchiului tău că mă voi duce, râde ea. Dar nu m-am dus. M-am gândit că dacă aş fi făcut-o, n-aş fi vrut să mă vindece cineva. De câteva ori i-am spus lui Fletcher că mă duc la oncolog. Dar eu nici măcar nu aveam un oncolog. Plecam să joc bridge cu Betty Lewis şi cu familia Friedman… zice ea râzând. Apoi îşi trage sufletul câteva clipe, după care continuă: Doctorii spun că este galopant. Mai mult ca sigur că s-a dezvoltat pur şi simplu în ultima vreme. Voi aveaţi dreptate să râdeţi de mine ori de câte ori vă spuneam asta, zice ea râzând, căci a ştiut tot timpul ce gândeam noi despre avertizările ei. Pur şi simplu… eram pregătită de moarte şi cred că era singura cale de a o admite public.

— Cum poţi fi pregătită de moarte?

— Pentru că soţul meu nu mai este, Lauren.

Vă iubesc pe toţi atât de mult, dar nu mai aveţi nevoie de mine. Uită-te la voi! Mamei tale îi merge bine. Fletcher e bine. Voi trei vă descurcaţi de minune.

— Păi…

— Ba da, e adevărat, mă întrerupe ea şi mă mângâie pe mână. Dar mi-e dor de mama, de tata, de sora mea mai mare, de cea mai bună prietenă. Mi-e dor de soţul meu. Am trăit deja prea mult fără el.

— Dar te descurcai bine, zic eu. Te distrai. Îţi construiai o viaţă fără el.

Buni clatină uşor din cap:

— Doar pentru că poţi trăi fără cineva drag nu înseamnă şi că vrei asta.

Cuvintele ei duc o luptă în mintea mea şi se împrăştie în toate părţile, dar se rearanjează în aceeaşi ordine.

Nu spun nimic. O privesc în tăcere şi îi strâng mâna. Deseori văd în bunica o bătrânică ce stă la masa din sufragerie. Dar ea a văzut generaţii. A fost şi ea cândva copil. Apoi a fost adolescentă, proaspăt căsătorită, mamă, văduvă.

— Îmi pare rău că ţi-a fost atât de greu. Nu mi-am imaginat niciodată ce greu trebuie să-ţi fi fost fără bunicul. Viaţa e grea!

— Nu, drăguţa mea, nu e o viaţă grea! Doar că am terminat eu cu ea.

Dar termină şi de vorbit, căci adoarme ţinându-mă de mână. Îmi las bărbia pe braţul ei şi

o privesc cum doarme. În cele din urmă, Natalie intră în rezervă, căci simte nevoia să se aşeze.

— Îmi e greu să stau atât de mult în picioare. Dar îmi e greu şi să stau nemişcată multă vreme sau să rămân întinsă sau să mănânc sau chiar să respir.

Mă face să râd.

— Şi crezi că e o idee bună? Adică, mai ai câteva zile şi naşti, nu-i aşa?

— Joi este termenul.

Mai sunt cinci zile.

— Dar nici nu s-a pus problema. Trebuia să venim. Trebuia să fim aici. Nici nu m-aş fi simţit bine să fi rămas acasă. Aşa este… mai bine.

— Vrei să-ţi aduc ceva? Cuburi de gheaţă?

— Să ştii că nu sunt în travaliu, zice Natalie şi râdem amândouă.

— Dar pe-aproape!

Nu când mi-a zis că trebuia să vină aici pentru bunica mi-a devenit soră, ci când a râs de mine când m-am oferit să-i aduc cuburi de gheaţă. Gesturile mari se fac cu uşurinţă. Dar să faci mişto de cineva când se oferă să te ajute, asta înseamnă familia.

Charlie ni se alătură. Unchiul Fletcher apare cu o pungă de tortillas. Nu sunt sigură că s-a dus după vreo asistentă. Intră şi mama cu Rachel, care se vede că a plâns. Are ochii roşii. O iau în braţe.

Stăm prin preajmă. Ne aşezăm. Aşteptăm. Nu ştiu ce putem face ca să nu ne fie atât de greu.

Mai vorbim. Păstrăm apoi tăcerea. Suntem prea mulţi pentru o rezervă de spital, aşa că facem cu rândul. Ne plimbăm pe hol, mai luăm câte ceva de la automat, mai bem câte un pahar cu apă. Asistentele intră şi ies. Schimbă perfuziile. Apare şi doctorul, care ne răspunde la întrebări. Dar nu sunt prea multe întrebări de pus. Ele se pun în cazul în care mai există speranţa de salvare.

Simt un nod în gât, care devine din ce în ce mai mare. Mă scuz faţă de toţi şi ies pe hol.

Mă reazem de perete, apoi mă las să alunec pe podea. Mi-l imaginez pe Ryan stând lângă mine şi mângâindu-mă pe spate, aşa cum făcuse la moartea bunicului. Mi-l imaginez cum îmi spune: „Va merge într-un loc mai bun, unde îi va fi mai bine”. Mi-l închipui pe bunicul cum a făcut acelaşi lucru pentru ea când şi-a pierdut şi ea părinţii. Mi-o imaginez pe bunica stând exact unde stau eu acum, cu bunicul îngenuncheat lângă ea spunându-i cuvintele potrivite şi ţinând-o de mână, aşa cum numai persoana iubită o poate face. Când voi avea vârsta ei, zăcând pe un pat de spital, pregătită de moarte, la cine mă voi gândi?

La Ryan. Întotdeauna a fost vorba de Ryan. Doar pentru că pot trăi fără el nu înseamnă că şi vreau.

Nu vreau. Nu vreau deloc.

Vreau să-i aud vocea: aspră uneori, alteori blândă, aproape emoţionată. Vreau să-i văd faţa niciodată bărbierită cum trebuie. Vreau să-i simt

mirosul, mâinile aspre care le cuprind pe ale mele cu totul, făcându-le să pară mai mici, făcându-mă pe mine să mă simt mică.

Am nevoie de soţul meu.

Îl voi suna. Nu-mi pasă de pactul pe care l-am făcut. Nu-mi pasă că ne-ar răvăşi mai mult. Simt nevoia să-i aud vocea şi să ştiu că este bine. Mă ridic şi-mi scot telefonul din buzunar. Dar nu am semnal, aşa că mă plimb în sus şi-n jos de-a lungul coridorului în căutare de semnal. Nimic.

— Scuzaţi-mă, unde pot avea conexiune la telefon? întreb eu asistenta recepţioneră.

— Va trebui să mergeţi afară. Odată ce aţi ieşit pe uşa principală, veţi avea semnal.

— Mulţumesc.

Mă îndrept către lifturi. Apăs pe buton, care se aprinde, dar ascensorul nu vine. Apăs neîncetat. Am aşteptat atât până să-l sun pe Ryan şi, brusc, trebuie să vorbesc cu el chiar în clipa asta. Imboldul m-a copleşit. Trebuie să-l rog să vină înapoi acasă. Să-i spun că-l iubesc. Şi trebuie s-o ştie chiar acum.

În sfârşit vine şi liftul. Mă urc şi apăs pe „P”. Cabina coboară repede, atât de repede încât mi se revoltă stomacul. Simt o uşurare când ajung la parter. Uşile se deschid şi ies. Traversez holul şi trec prin uşile de sticlă. Este o zi toridă, dar plăcută. Din interiorul spitalului pare atât de mohorâtă, încât nici nu mi-am dat seama cât de însorit este afară. Mă uit la telefon: semnal

maxim.

În faţa spitalului este gălăgie mare. Ambulanţele intră şi ies. Îmi dau seama că nu sunt eu singura care pierde pe cineva drag. Şi nici Natalie nu este singura pe cale să nască. Nici Charlie nu este singurul bărbat care va deveni tată în curând. Nici mama nu este singura care îşi pierde şi cel de-al doilea părinte. Suntem o familie care trece prin ceea ce trec oamenii în fiecare zi. Nu suntem noi speciali. Spitalul acesta nu există numai pentru noi. Nu sunt singura femeie care vrea să-şi sune soţul şi să-l roage să se întoarcă acasă. Nu ştiu de ce, dar parcă toate astea îmi alină suferinţa. Chiar aşa simt. Nu sunt singură. Sunt milioane ca mine.

Un taxi trage lângă trotuar şi din el iese un bărbat. Are un rucsac în spate. Închide uşa maşinii şi se întoarce spre mine.

Este Ryan.

Ryan.

Ryan al meu.

Arată exact ca în urmă cu zece luni, când l-am lăsat în casă. Părul are aceeaşi lungime. Trupul îi este neschimbat. Îmi este atât de familiar! Tot la el îmi este familiar. Felul în care păşeşte, felul în care îşi aranjează rucsacul pe umeri.

Rămân înmărmurită, holbându-mă la el. Nici nu pot să mă mişc. Nu ştiu când s-a întâmplat, dar îmi dau seama că telefonul meu este pe jos.

Se îndreaptă către uşile de sticlă, dar se

opreşte când dă de mine. Face ochii mari. Îl cunosc atât de bine, încât ştiu ce gândeşte în momentele astea. Ştiu care îi va fi următoarea mişcare.

Aleargă spre mine şi mă ridică în braţe, strângându-mă tare.

— Te iubesc, zice el şi începe să plângă. Te iubesc, Lauren, te iubesc atât de mult. Mi-a fost atât de dor. Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Chipul meu a rămas împietrit. Încă nu mi-am revenit în fire. Îmi ţin braţele înfăşurate în jurul lui. Şi picioarele la fel. Mă lasă jos şi mă sărută. Când îmi atinge buzele, simt o arsură în inimă, ca şi cum cineva mi-ar fi aprins un chibrit în piept.

Cum a ştiut că am nevoie de el? De unde a ştiut unde să mă găsească?

Îmi şterge lacrimile de care nici nu ştiam că sunt acolo. Este atât de blând, de iubitor, încât mă întreb cum am putut să-mi şterg singură lacrimile în toate lunile acestea. Într-o clipă am uitat cum este să trăiesc fără el, odată ce se află iar lângă mine.

— Cum ai ştiut?

Se uită în ochii mei, pregătindu-mă pentru răspuns:

— Nu te înfuria!

Tonul îi este jucăuş, dar intenţia este cât se poate de serioasă.

— OK, n-o s-o fac, zic eu fără să mint.

Orice l-ar fi adus aici este pentru mine o

binecuvântare, ceea ce trebuia făcut.

— Ţi-am citit schiţele din e-mail.

Mă las la podea.

Şi încep să râd atât de tare, încât îmi pierd controlul. Râd până simt că mă dor burta şi spatele. Şi îl molipsesc şi pe Ryan, iar acum stăm amândoi pe trotuar şi râdem ca proştii. Râsul lui îl face pe al meu să sune caraghios şi acum râd de râsul meu. Nu mă pot opri. Dar nici nu vreau. Apoi îmi zăresc telefonul pe jos, făcut bucăţele acolo unde l-am scăpat. Încă un motiv de râs. Totul este perfect, minunat, năucitor, nemaipomenit de ilar, nu-i aşa? De când a devenit viaţa atât de amuzantă?

— Dar de ce râdem? întreabă Ryan, încercând să-şi tragă sufletul.

Şi-uite aşa mă confesez şi eu. Aşa apuc şi eu să-i spun ce am făcut la rândul meu.

— Pentru că şi eu le-am citit pe ale tale!

Hohotele lui devin şi mai puternice. Râde la mine, cu mine şi din cauza mea. Trec oameni pe lângă noi şi, pentru prima oară în viaţă, nu-mi pasă dacă se uită sau ce gândesc despre noi. Trăiesc un moment atât de ameţitor, încât nimic nu mă poate ajuta să-mi revin, până nu mă liniştesc singură.

Când în sfârşit ne venim în fire, avem ochii în lacrimi şi mintea limpede. Încep să suspin zgomotos, aşa cum fac toţi după un episod de râs cu poftă. Încerc să-mi recapăt controlul aşa cum

un pilot se pregăteşte de aterizare, încet şi sigur, până când avionul este gata să atingă pista. Doar că, în loc să simt lumea sub picioare, decolez în ultima clipă. Suspinele se transformă în lacrimi. Râsul şi plânsul sunt intrinsec legate între ele, alcătuite fiind din acelaşi material, încât este greu să le deosebeşti uneori. Şi este mai uşor decât crezi să treci de la starea în care eşti atât de fericit de-ţi vine să plângi la starea în care eşti atât de supărat încât îţi vine să râzi.

Ajung să plâng în hohote, iar Ryan mă cuprinde cu braţele. Mă strânge tare chiar aici, pe trotuar. Mă mângâie pe spate şi, când încep să sughiţ, îmi spune:

— E OK! Linişteşte-te!

Mă uit la mâna lui stângă. Încă are verigheta pe deget.

Ne ridicăm cu greu de pe trotuar. Îşi ia rucsacul, apoi adună bucăţile împrăştiate ale telefonului meu şi le reasamblează.

— Cred că va trebui să luăm alt telefon. Ăsta şi-a cam dat duhul.

Mă ia de mână când intrăm în spital. Ne alăturăm oamenilor care aşteaptă la ascensoare. Când în sfârşit vine liftul, ne înghesuim cu toţii, ne împingem şi ne lipim de cei trei pereţi. Ryan nu-mi dă drumul la mână. O strânge tare, de parcă ar fi

o situaţie de viaţă şi de moarte. Palmele ne transpiră, dar nu-mi lasă deloc mâna.

Când ajungem la etajul opt, îl trag după mine şi dăm nas în nas cu Rachel, care aşteaptă enervată să coboare.

— Unde ai fost? Te-am căutat peste tot. Te-am sunat de patru ori.

Dau să răspund, dar Ryan o ia înainte:

— Şi-a spart telefonul, zice el şi îi arată bucăţile rămase.

Rachel se holbează la el, încercând să împace sentimentul că e normal să-l vadă aici şi totuşi este de neînţeles.

— Ăăă… Bună, Ryan!

Face un pas spre ea şi o îmbrăţişează.

— Bună, Rach! Mi-a fost dor de voi. Am venit imediat ce am aflat vestea.

Pe Ryan îl văd de la spate, iar pe Rachel din faţă. Îmi mimează cu buzele întrebarea: „E în regulă?” arătând spre Ryan. Ridic degetul mare în sus. De atâta are nevoie. Dacă eu sunt în regulă, este şi ea.

— Mă bucur atât de mult să te văd!

Dintr-odată este încântătoare, de parcă ar fi apăsat un comutator, dar este sinceră. Cu adevărat.

— Şi eu! Şi eu!

— Ţi-am cam dus lipsa pe-aici, zice ea şi-i trage frăţeşte un pumn în umăr.

— Nu ştii nici măcar jumătate din poveste,

spune el. Ce pot să fac? Cu ce pot să vă ajut acum, că sunt aici?

— Păi, spune Rachel, uitându-se la mine de data aceasta. Am avut o mică problemă.

— Problemă?

— Natalie şi Charlie s-au dus în grabă la secţia de naşteri.

— Oh!

— Când trebuie să nască? Mai are puţin, nu?

— Joi, răspund eu.

— Aşa este. Ei, ea crede că are Braxton-Hicks.

— Ce înseamnă Braxton-Hicks? întrebăm amândoi în acelaşi timp.

O sincronizare ce ţine de memorie, felul în care putem deja funcţiona ca un tot unitar. Este ca o a doua natură, două jumătăţi care, după luni în care nu ne-am vorbit, acum vorbim ca o singură persoană.

— Nu ştiu. Mi-a explicat mama. Ceva de genul că tu crezi că ai intrat în travaliu, dar probabil că nu eşti.

— *Probabil?*

— Nu, adică, nu este. Dar ei s-au gândit că e mai bine să verifice. Contracţiile pe care le simţea păreau reale.

— Sunt dureroase? întreabă Ryan.

Rachel încuviinţează şi se abţine să nu râdă.

— Ce? întreb eu.

— Nu e amuzant, spune Rachel. Chiar deloc.

— Dar?

— Dar când a apărut prima, Natalie şi-a dus mâna la burtă şi a zis „Doamne, ce naiba?!”. Până şi mama a râs.

Mă pufneşte şi pe mine râsul. Uşile lifturilor se deschid şi se închid de multe ori, dar noi tot acolo stăm.

— Ce răutăcioase sunteţi! zice Ryan.

Vreau să mă apăr, dar Rachel intervine:

— Nu, este amuzant pentru că Natalie este cea mai drăguţă persoană pe care am cunoscut-o. Pe bune. Şi când a tras înjurătura, mama a râs atât de tare că a făcut clăbuci la gură.

Izbucnesc din nou în hohote, iar Ryan îmi ţine isonul. Mama apare în spatele lui Rachel.

— Rachel Evelyn Spencer!

Rachel se uită la mine şi îşi dă ochii peste cap.

— M-a auzit mama, nu-i aşa?

Dau din cap.

— Scuze, mamă! spune ea şi se întoarce.

— Lasă asta! Avem o mică problemă, zice ea luând o mină serioasă.

— Da, ne-a spus Rachel.

Mama îl fixează pe Ryan, apoi se uită la mâna mea, care încă o ţine pe a lui.

— Doamne sfinte, asta-i prea mult!

Se aşază pe unul dintre scaunele de pe coridor şi îşi lasă capul în mâini.

— Nu este Braxton-Hicks. Natalie a intrat în travaliu.

— Spune-mi că glumeşti! exclamă Rachel.

— Nu, Rachel, nu glumesc. Şi este un lucru bun. Vrem ca cel mic să se nască.

— Da, aşa este.

— Vreau doar să zic că s-au adunat prea multe într-o zi.

— Pot să ajut cu ceva? întreabă Ryan.

Mama se uită la el şi se ridică. Îl strânge în braţe aşa cum numai mamele ştiu s-o facă. Nu este o îmbrăţişare reciprocă, aşa cum a fost între el şi Rachel. Mama este cea care îl îmbrăţişează, iar Ryan este cel îmbrăţişat.

— Cât mă bucur să-ţi văd chipul, dragul meu! zice ea. Cât mă bucur să te văd!

Ryan o priveşte o clipă şi cred că-şi va pierde controlul. Cred că va plânge, dar îşi revine rapid.

— Mi-a fost dor de tine, Leslie!

— O, dragul meu, tuturor ne-a fost dor de tine.

— Ce face bunica Lois? Pot s-o văd?

— Doarme momentan. Cred că trebuie să ne despărţim. Unii dintre noi să meargă cu Natalie şi Charlie, restul să rămână cu bunica.

Este o alegere imposibilă, nu-i aşa? Vrei să fii de faţă pentru ultimele clipe din viaţa cuiva sau pentru primele clipe ale vieţii altcuiva? Cinsteşti trecutul sau saluţi viitorul?

— Eu nu pot să fac asta, zice mama. Nu pot să aleg. Nepotul sau mama?

— Nici nu trebuie să alegi, spun eu. Suntem eu, Ryan, Rachel şi Fletcher. Tu poţi să mergi când încolo, când încoace.

— Bănuiesc că eu fac echipă cu unchiul Fletcher? întreabă Rachel.

O privesc rugător, dar şi încercând să mă scuz.

— Bine. Toţi aveţi o viaţă, mai puţin eu. Aşa că mă duc s-o veghez pe bunica alături de unchiul Fletcher.

— Mulţumesc.

— Dar când se naşte copilul, vă rog să veniţi să mă luaţi. Vă rog! Ryan? O să vii să mă iei sau să faci schimb cu mine?

— Normal!

— Vin cu tine acum, îi zice mama lui Rachel. Să ne ţineţi la curent!

— OK, s-a făcut! promit eu.

— Dacă se trezeşte, spuneţi-i că sunt aici, intervine Ryan.

— Glumeşti? Cred că nici dacă vrem nu putem ţine secretul ăsta faţă de ea!

Ryan zâmbeşte în vreme ce eu apăs butonul de urcare, apoi pe cel de coborâre, căci nu ştiu încotro trebuie să mergem.

— Mamă? cer eu ajutorul.

Ea se întoarce.

— La ce etaj?

— La cinci.

Liftul care coboară a ajuns la etaj. Intrăm în el. Tocmai am fost aleşi să salutăm viitorul.

S-a dovedit că salutarea viitorului nu este ca la Revelion, când numeri secundele descrescător începând de la zece, ci presupune multă aşteptare. Presupune scaune neconfortabile şi un du-te-vino către şi dinspre automatul de cafea sau de alte produse alimentare. Presupune verificarea lui Charlie din când în când, fără să poţi sta în aceeaşi cameră cu el.

— A ajuns la trei centimetri, spune Charlie când am dat de salonul lor.

Vorbeşte cu noi în vreme ce se uită la Natalie şi este limpede că el crede că vorbeşte cu mama.

— Te simţi bine, Natalie? o întreb eu.

Arată groaznic. Adică, arată minunat, pentru că oamenii frumoşi arată minunat chiar şi când arată groaznic, dar există toate semnele că acum arată groaznic. Are părul răvăşit şi faţa congestionată, dovadă că a plâns. Şi totuşi, cumva, debordează de fericire.

— Da. Sunt bine. Dar nu mă întreba asta în timpul unei contracţii.

Se uită la mine şi vede un străin alături. Recunosc, ar fi trebuit să mă gândesc că Ryan este un străin pentru ea, care este îmbrăcată acum într-un halat de spital şi cu picioarele în sus pe o masă de naşteri.

— Vai! exclamă ea îngrozită.

Charlie îi urmăreşte privirea şi se întoarce. Chipul i se luminează de parcă un bec i s-a aprins

deasupra capului.

— Ryan!

Se ridică, lăsând mâna lui Natalie, şi îi oferă lui Ryan o îmbrăţişare de frate, cu multe bătăi pe spate.

— Salut, Charlie! spune Ryan.

Când au terminat cu îmbrăţişările, Charlie rămâne pe loc, iar Ryan stă cu mâna pe umărul lui o clipă mai mult decât ar face un simplu prieten. Dar ei sunt mai apropiaţi decât nişte prieteni. Charlie vrea să i-l prezinte pe Ryan lui Natalie, dar ea începe să se zvârcolească şi să respire greu. Charlie dă fuga la ea. Este atât de rapid, o face mai mult mânat de instinct. Tipul ăsta pe care mama trebuie să-l roage să o ajute cu vasele, atunci când Natalie are dureri, sare ca ars. Îi oferă tot sprijinul. O ajută. E aici lângă ea.

— Ce pot să fac pentru voi? întreb eu.

Nu prea îndrăznesc să-i ofer din nou cuburi de gheaţă, însă ea mi-a spus că ajută în travaliu.

— Cuburi de gheaţă?

Pe Natalie o pufneşte râsul, chiar dacă are dureri. Cred că este cel mai frumos râset pe care l-am auzit vreodată.

— Da, confirmă Charlie când Natalie îl strânge de mână. Cuburi de gheaţă.

Plec împreună cu Ryan să căutăm. Asistenta ne spune că este un aparat de gheaţă la capătul coridorului cel lung. O pornim într-acolo.

— Aşadar am citit despre tipul ăsta, David.

Mai este… de actualitate?

— Nu! clatin eu din cap. Nu mai este.

— Vreau să-l omor, declară Ryan zâmbind, dar este un zâmbet periculos. Ştii asta, nu? De luni bune am vrut să-l omor. Uneori chiar visez asta. Fii atentă că nu le-am numit coşmaruri!

Pantofii noştri scârţâie pe podeaua spitalului.

— Nici eu nu pot spune că o plac pe Emily, recunosc.

Pentru prima oară după luni bune dau frâu liber furiei pe care am simţit-o când am aflat că se vede cu alte femei. Simt acum cum iese la suprafaţă, ca o plută pe care, oricât ai vrea să o împingi la loc în apă, ea se ridică neîncetat.

— Emily nu s-a comparat niciodată cu tine, zice el când ajungem în sfârşit la aparatul de gheaţă.

Iau un pahar şi îl potrivesc la aparat. Aş putea să spun sau să întreb mai multe, dar consider să le mai bine s-o las moale. Maşinăria se clatină, dar nu oferă nimic. Ryan îi trage un pumn în lateralâ, apoi se împinge cu tot corpul în ea. Cuburile încep să curgă în pahar.

Ne întoarcem în salon şi îi dăm lui Charlie paharul. Ne mulţumeşte şi, chiar dacă se pare că Natalie nu mai are momentan dureri, mă gândesc că e mai bine ca noi să aşteptăm afară.

— Vii să ne spui dacă aveţi nevoie de ceva, da? spun eu şi Charlie încuviinţează.

Ryan bate pumnul cu Charlie:

— Noroc!

Sala de aşteptare este aproape goală, cu excepţia unui bunic sau doi. Ne aşezăm pe o bancheta din mijloc, lângă perete. Ba vorbim despre o grămadă de lucruri, ba nu spunem nimic. Stăm tăcuţi o vreme, după care conversaţia începe când unul dintre noi spune ceva de genul:

— Nu pot să cred că nu-ţi place mâncarea persană!

Sau:

— Nu pot să cred că mi-ai luat aparatul de tuns barba ca să-mi tund părul pubian. Ăsta chiar este cel mai stânjenitor lucru pe care mi l-a spus cineva. După ce am citit ce-ai scris, m-am dus direct la baie şi m-am tuns, îmi mărturiseşte Ryan râzând, după care se preface că-l trece un fior: Groaznic!

— Îmi pare rău. Chiar nu mi-a trecut prin cap că vei citi scrisoarea.

— Aşa e, dar am făcut bine, nu? A fost de toată jena la început. Prin urmare, părţile mele ruşinoase sunt acum curăţate frumos.

Plec ochii la podea. Mocheta are un model cu diamante. Diamant după diamant după diamant. Îmi desprind o clipă privirea şi îmi dau seama că dacă te uiţi în altă direcţie, vezi o serie întreagă de „X”-uri sau de „W”-uri.

— Dacă am învăţat ceva din toate astea este faptul că trebuie să mă străduiesc să-ţi comunic ce vreau eu cu adevărat.

— Da. La fel şi în cazul meu. Asta trebuie să fac şi eu. Făceam ceea ce credeam că-ţi place şi, după o vreme, mă cam săturasem.

— Da, iar eu mi-am închipuit că a fi un partener bun pentru tine înseamnă a te conforma.

— Da! se grăbeşte el să-mi dea dreptate.

— Aşa că eu n-am mai cerut niciodată să-mi satisfaci nevoile.

— Te aşteptai ca eu să le ştiu deja.

— Da. Şi atunci când nu le ştiai sau nu le ghiceai, presupuneam că nu-ţi mai pasă. Că eu nu mai contez pentru tine. Că devii egoist.

— Ştiu exact la ce te referi. Cum ar fi fost dacă ţi-aş fi spus că nu îmi place mâncarea internaţională?

— Corect! Nici măcar nu-mi pasă atât de mult dacă mănânc mâncare persană sau grecească sau vietnameză. Chiar nu-mi pasă. Tot ce doream era să ies la cină cu tine.

— Aşadar, aici mai avem de lucrat, Lauren. Trebuie. Trebuie să fim sinceri.

— Aşa este, admit eu.

— Nu! zice Ryan şi se întoarce spre mine, strângându-mi mâinile şi privindu-mă în ochi. Trebuie să fie sinceritate totală. E OK dacă mă răneşte un pic sau dacă mă stânjeneşte, atâta vreme cât observaţia este din dragoste. Dacă o faci din dragoste, nimic nu mă poate răni aşa cum m-a rănit privirea ta care-mi transmitea că nu mai poţi să mă suporţi. Mai bine mi-ai spune de o mie

de ori să-mi rad părul pubian decât să te mai uiţi aşa la mine.

Îmi vine să mă tăvălesc cu el aici, pe podea. Să-i miros părul, să-l sărut pe gât. Îmi vine să mă strecor într-un salon în care stau medicii de gardă în serialele TV şi să fac dragoste cu el pe un pat suprapus. Aş vrea să-i pot arăta cât de dor mi-a fost de el, dar şi ce a pierdut până acum. Să-i arăt ce am învăţat: să nu mai fiu conştientă unde mă termin eu şi începe el.

Dar vom face şi asta. O ştiu prea bine. Dar trebuie să am în vedere că este doar începutul unei soluţii. Acum trebuie să muncim ca să ne punem căsnicia pe roate.

— Te iubesc! îi şoptesc eu.

Mușchii mi se relaxează şi ochii mi se umplu de lacrimi.

— Şi eu te iubesc! rosteşte şi el gata să plângă.

Dar se controlează. Lacrimile abia dacă îi străpung genele.

Mă sărută.

Abia acum conştientizez adevărata valoare a ultimelor zece luni.

Sigur, am aflat multe lucruri despre mine: ce-mi doresc în pat, să cer tot ce am nevoie, că dragostea şi o aventură romantică nu înseamnă acelaşi lucru, că nu toată lumea îşi doreşte aceleaşi lucruri. Am aflat că nevoia şi dorinţa sunt la fel de importante în dragoste. Am învăţat o

grămadă de lucruri. Dar puteam să le învăţ şi dacă îl aveam pe Ryan lângă mine. Puteam să le aflu *cu* el, nu *departe* de el. Nu, adevărata însemnătate a acestui an nu constă în faptul că am aflat câteva metode de a-mi salva căsnicia, ci că în sfârşit mi-am dat seama că *vreau* să o salvez.

Acum am energia necesară să o fac. Am pasiunea, curajul şi dorinţa să o fac.

Vreau ca mariajul nostru să meargă bine. Vreau asta până în măduva oaselor. Ştiu că mâine soarele va răsări din nou, chiar dacă voi da greş. Ştiu că pot trăi şi de una singură dacă nu reuşesc. Dar asta îmi doresc. Şi îmi doresc cu disperare.

— Deci rămâi căsătorită cu mine?

Întrebarea lui are aceeaşi greutate şi vulnerabilitate ca în urmă cu mulţi ani, când m-a cerut de soţie.

— Da! răspund eu zâmbind. Da!

Mă îmbrăţişează strâns şi mă sărută.

— A spus „da”! rosteşte el în gura mare.

Cei câţiva vizitatori din sala de aşteptare se uită la noi şi ne oferă un surâs politicos.

— Mă simt atât de bine acum, atât de viu cum n-am mai fost de ani buni. Mă simt de parcă aş putea cuceri lumea întreagă.

Îl sărut. Şi-l mai sărut o dată. Este atât de drăguţ. Dar şi atât de chipeş. Şi deştept. Şi amuzant. Şi încântător. Nu ştiu cum de încetasem să văd aceste calităţi la el.

— Eu nu mi-am pierdut niciodată credinţa.

Adică, adânc în sufletul meu am sperat întotdeauna. Ştii jocul acela pe care îl joacă oamenii în maşină, când vezi o maşină care are doar un far aprins şi îţi pui o dorinţă…

— Da, îl ştiu.

— De fiecare dată mi-am dorit un singur lucru, spune el.

— Pe mine?

— Pe noi.

— Chiar şi în decursul acestui an?

— De fiecare dată!

Avem nevoie unul de altul, orice ar însemna asta. Ne completăm reciproc. Şi suntem în stare să-l facem fericit pe celălalt. Eu am fost cea care a avut puterea de a spune sincer ce ne facem unul altuia. Eu sunt cea care a avut curajul să rupă mariajul în două în speranţa de a-l repara cum trebuie. Dar când mi-am pierdut credinţa, el a păstrat-o pentru amândoi.

Ryan îşi retrage mâna dintr-a mea pentru prima dată după ore bune. Se lasă pe spate şi mă apucă strâns. Mă trage spre el. Braţele scaunului mă împiedică să stau confortabil, totuşi este o senzaţie reconfortantă. Îmi îngrop capul la subsuoara lui şi adulmec, suspinând. Miroase. Miroase a Ryan. O aromă plăcută în familiaritatea ei, deşi îmi creează totodată repulsie.

— În! exclam eu, dar nu-mi retrag nasul de acolo. Ai nevoie de deodorant. Ai uitat cumva să te dai?

— Miroase, fetiţo! zice el pe un tot exagerat bărbătesc. Ăsta este mirosul de bărbat adevărat!

— Mirosul de bărbat este Old Spice, îl contrazic eu. Elai să investim în câteva!

Şi acela este momentul în care moare bunica mea. Adică, nu pot fi chiar sigură, căci aflu abia peste zece minute. Însă când primesc vestea, sunt înştiinţată că s-a întâmplat în urmă cu zece minute. Aşa că sunt destul de convinsă că s-a întâmplat în momentul în care eu îl miroseam pe Ryan la subraţ, spunându-i să folosească deodorant.

Ar fi trebuie să se întâmple după ce se năştea copilul. Sau când era rândul meu să stau cu ea. Sau când mă ţinea de mână şi-mi spunea ce înseamnă viaţa. Nu atunci când eu glumeam cu Ryan despre deodorantul Old Spice.

Unii tocmai asta iubesc la viaţă, că este imprevizibilă şi nu ţine cont de reguli. Dar eu tocmai asta urăsc. Urăsc că nu are decenţa să aştepte puţin înainte să ia ceva de la tine. Nu contează că tu vrei să imortalizezi momentul când o străbunică îşi ţine pentru prima dată strănepotul în braţe. Vieţii nu-i pasă de asta.

*

O găsesc pe mama plângând când ajung în salonul bunicii. Fletcher o ţine în braţe. Rachel stă retrasă pe un scaun, cu capul în mâini. Mama a rugat o asistentă să-i preia trupul bunicii. Când ajung acolo deja patul este gol. Îi mulţumesc sorţii

pentru micile favoruri. N-aş fi putut să-i fac faţă. Pur şi simplu nu mai am puterea asta.

Dar şi patul gol îmi provoacă durere. Cum de-mi poate fi deja dor de ea? Mintea îmi este acum bântuită de gânduri pe care nu am apucat să i le spun. Nu mai contează acum că i-am *spus* atâtea. Au mai rămas încă atâtea nespuse: că o iubesc, că îmi va rămâne veşnic în amintire, că mă bucur pentru ea, că sunt convinsă că se va întâlni cu bunicul.

Mama îmi spune că i-a spus bunicii că Ryan a venit şi el.

— I-am zis că e acum cu tine şi că are grijă de tine. Să fiu sinceră, nu-mi dau seama dacă m-a auzit. Dar cred că da.

După ce stabilim nişte lucruri şi ne plângem durerea în braţele celorlalţi, după ce am vărsat multe lacrimi, mama ne spune că trebuie să „ne înveselim”.

— Capul sus, dragilor! Animaţi-vă! Pentru Charlie, este o zi importantă. Pentru toţi este. Bunica nu şi-ar dori să o transformăm într-o zi tristă. Tocmai se naşte un copil!

Rachel şi cu mine încuviinţăm, ştergându-ne lacrimile cu şerveţele. Ryan ne-a cuprins pe amândouă cu braţele.

— Fletch, rămâi tu aici să te ocupi de formalităţi, te rog?

Fletcher încuviinţează. Nu plânge de faţă cu noi, dar cred că abia aşteaptă să plecăm ca s-o

poată face.

— Şi vino să mă cauţi la etajul cinci când eşti gata.

Mama bate din palme ca un antrenor de fotbal, de parcă am fi la campionatul statal şi suntem conduşi la şase goluri.

— Putem face asta! Avem suficient timp să ne gândim la bunica, însă acum trebuie să fim alături de Charlie. Trebuie să ne alungăm tristeţea şi să ne gândim doar la copilul ăla minunat care e pe drum.

Rachel şi cu mine încuviinţăm din nou.

— Da, doamnă antrenor! zice Ryan, bătând Cuba cu mama.

O clipă se uită la el uluită, apoi începe să râdă.

— Pentru Charlie! zice ea veselă.

— Pentru Charlie! o îngânăm toţi trei şi în ultimul moment se adaugă şi vocea lui Fletcher.

— Vorbim curând, îi zice ea, după care pornim toţi patru către lifturi. Când soseşte cabina, când intrăm în ea, când Rachel apasă butonul „5”, când ascensorul coboară, nu mă pot gândi decât la mama, care azi şi-a pierdut mama, dar nu varsă o lacrimă. Se străduieşte să facă o zi perfectă pentru fiul ei. Pentru nepotul ei. Iată ce sunt capabili oamenii să facă în numele celor pe care-i iubesc.

Jonathan Louis Spencer s-a născut la 1:04, pe 2 iunie. Cântăreşte 3, 9 kg. Are capul acoperit de perişor negru. Are o feţişoară turtită, seamănă oarecum cu Natalie, dacă cineva i-ar turti faţa.

Pe la nouă dimineaţa, deja l-am ţinut cu toţii în braţe. Asistenta îl luase la un moment dat, dar l-a adus înapoi şi acum Jonathan doarme în braţele bunicii lui, care îl leagănă. Natalie stă pe jumătate adormită pe patul ei de spital.

Charlie se uită la mine, mândria de tată radiindu-i pe chip.

— Abia îl cunosc de opt ore, îmi zice el şi se aşază lângă mine pe scaun privindu-şi bebeluşul. Dar n-aş putea să-l părăsesc niciodată. Îl iau de mână. Nu pot să înţeleg, spune el clătinând din cap. Cum a putut tata să ne părăsească? Nu înţeleg, Lauren.

— Ştiu.

Charlie se uită la mine:

— Nu, nu ştii!

Nu are un ton acuzator, nu mă ceartă. Doar îmi spune că există pe lumea asta o experienţă pe care el o înţelege mult mai bine decât mine. Mă lasă să pricep că, oricât aş crede că înţeleg, există o lume a iubirii, una profundă, nesfârşită, necondiţionată pe care eu nu am cum să o cunosc.

— Ai dreptate, nu ştiu.

— N-am mai iubit niciodată aşa, zice el clătinând din nou din cap. Se uită la Natalie şi începe să plângă. Iar ea mi-a oferit această iubire.

Poate că fratele meu nu era îndrăgostit de Natalie când a cerut-o în căsătorie sau când s-a hotărât să se mute înapoi sau când şi-a adus lucrurile la ea acasă şi au început o viaţă împreună. Dar undeva pe drum a învăţat să o facă. Poate că s-a întâmplat la 1: 03 ori la 1: 04 ori la 1: 05 în noaptea aceasta. Dar fără îndoială s-a întâmplat. I se citeşte în ochi. O iubeşte.

— Sunt mândru de tine, Charlie! îi zice Ryan şi îl bate pe spate. Mă bucur atât de mult pentru tine!

Charlie închide ochii şi îşi reţine lacrimile care dau să cadă pe obraji.

— O să reuşesc!

Deschide ochii. Nu vorbeşte nici cu mine, nici cu Ryan, nici cu Rachel sau cu Natalie sau cu mama. I se adresează lui Jonathan.

— Ştim că aşa va fi, zice mama.

Nu răspunde doar în numele ei, ci în al tuturor, inclusiv în numele lui Jonathan.

Mă uit la feţişoara lui Jonathan. Cum poate o mutrişoară turtită să fie atât de frumoasă?

Mă uit şi la Ryan şi ghicesc la ce se gândeşte. Şi noi vom face asta într-o zi. Nu acum, probabil că nici la anul, dar într-o zi… Ryan mă strânge de mână. Rachel ne vede şi îmi zâmbeşte.

Este o zi bună. Mama, Charlie, Natalie, Jonathan, Rachel, Ryan, chiar şi eu, toţi am făcut ca ziua asta să fie una bună.

— Ia staţi! Louis vine de la Lois?

Natalie începe să râdă.

— Nu, dar de-acum vine!

Charlie râde şi el. Mama la fel. Dacă ei doi pot să râdă înseamnă că am dreptate. Este o zi bună.

Are loc o înmormântare. Şi o nuntă. Şi, între ele, o reuniune.

La înmormântare, Ryan mă ţine de mână. Bill o ţine pe mama. Charlie pe Natalie. Rachel îl ţine în braţe pe Jonathan. Fletcher citeşte elogiul.

N-o să mint, este un discurs destul de ciudat, însă îi surprinde exact sufletul bunicii. Vorbeşte despre cât de mult l-a iubit pe bunicul, despre cât de fericit a fost el să trăiască într-o familie în care părinţii se iubesc, despre faptul că ei s-au reîntâlnit acum şi că asta îi aduce alinare. Vorbeşte despre cât de multă dreptate avea bunica chiar şi atunci când îşi alegea cele mai nepotrivite momente să ne spună ceva, despre cum am râs toţi de ea când ne spunea că are cancer. Dar unchiul pune punctul pe i. Învăluie totul într-un spirit de glumă, în loc de a ţine un discurs trist şi îndurerat.

Mama rămâne tăcută. Încearcă să-şi reţină lacrimile şi reuşeşte în mare parte. Mă surprinde că nu caută sprijin la noi, copiii ei. Când începe să plângă, se întoarce către Bill.

Când se termină înmormântarea, mergem cu

toţii să mâncăm ceva acasă la Fletcher. Vorbim despre bunica. Îl giugiulim pe Jonathan. O urmărim pe Natalie oriunde se duce şi o întrebăm dacă are nevoie de ceva. Acum ea este vedeta familiei, căci ne-a oferit perla coroanei.

Când am obosit şi vreau să merg acasă, când m-am săturat de atâta vorbit şi plâns, mă uit la Charlie şi la Ryan, care stau la taclale într-un colţ, cu o bere în mână.

Cum am uitat că au şi ei dreptul să fie fraţi? Şi se simt atât de bine!

Când în sfârşit eu şi Ryan revenim la Los Angeles, nu mergem direct acasă sau la apartamentul lui, ci acasă la Mila. Căci acolo ne aşteaptă Bocănilă Cooper.

Ryan nu zice nimic când Bocănilă sare pe el. Nu zice: „Jos, băiete!” sau „Ce mai faci?” sau alte cuvinte pe care le poţi spune unui câine în culmea fericirii. Doar îl ţine strâns. Iar Bocănilă, de obicei un câine exuberant, stă liniştit în braţele sale.

Mila îl îmbrăţişează şi ea pe Ryan.

— Deci te-ai întors, da? Ştie că va afla detaliile cât de curând. Acum este bucuroasă că el e aici. Mă bucur să te văd, îi zice şi zâmbeşte către mine.

Le mulţumim Milei şi Christinei, apoi ne urcăm toţi trei în maşină. Mergem la noi acasă. Ieşim din maşină, deschidem uşa din faţă, intrăm.

Iată-ne! Familia noastră mică. Nu mai lipseşte nimeni. Suntem acasă.

Seara, Ryan se bagă în pat lângă mine. Mă ia în braţe. Mă sărută. Mă mângâie pe tot corpul şi îmi zice:

— Arată-mi! Arată-mi ce vrei să fac!

Şi îi arăt. Şi mă simt mult mai bine decât cu David. Pentru că sunt iar cu bărbatul pe care îl iubesc.

O vreme, uitaserăm cum să ne ascultăm, cum să ne atingem. Dar acum ne-am reamintit.

A doua zi dimineaţă, mă trezesc şi deschid cutia de pantofi din dulap. Scotocesc după verighetă şi o pun înapoi pe deget.

Nunta are loc o lună mai târziu. E o zi toridă de iulie. Suntem pe plaja din faţa casei prietenilor lui Natalie, în Malibu. Nu ştiu cu ce se ocupă exact. Judecând după faptul că vila se află la propriu pe plajă, cu o panoramă a oceanului de 180° văzută de la fiecare etaj, cred că lucrează in showbiz. Diseară este programat un foc de tabără şi un picnic cu homari după ceremonie. Masa şi dansul se desfăşoară pe acoperiş. Amintiţi-mi să mă împrietenesc cu producătorii de la Hollywood. Mi-ar plăcea ca asta să devină un obicei.

Ceremonia începe în câteva minute. Natalie, Rachel şi cu mine tocmai am terminat de aranjat.

Natalie poartă o rochie precum o robă grecească, înfăşurată pe corp. Este îmbujorată. Are nişte sâni imenşi, părul lung şi ondulat, din care se întrezăresc cerceii lungi. Iar ochii îi sunt plini de viaţă!

— Arată bine? mă întreabă Rachel după ce-şi aranjează breteaua rochiei de culoarea fructului de kaki.

O asigur că e în regulă. Ştiu asta pentru că şi a mea arată exact la fel.

Mama lui Natalie o ajută pe cumnata mea să-şi pună pantofii. Îmi închipuisem că părinţii ei sunt la fel de plini de viaţă ca ea, dar sunt nişte oameni obişnuiţi. Mama ei este plinuţă, iar tatăl este scund şi vânjos. Ceva din înfăţişarea lor parcă dezvăluie că sunt din Idaho, căci cu siguranţă nu sunt de pe aici. Poate faptul că sunt cele mai drăguţe şi mai sincere persoane pe care le-am cunoscut.

Tatăl lui Natalie bate la uşă, vrând să intre.

— Numai o clipă, Harry! îi strigă mama ei. Va fi gata imediat!

— Vreau doar să fac o poză, Eileen!

— Am spus o clipă!

Natalie se uită râzând la mine şi la Rachel. Apoi îşi aduce aminte:

— O, buchetele! Le-am lăsat la frigider.

— E în regulă, zic eu. Mă duc acum să le iau.

Traversez camera şi o iau prin baia comună, apoi cobor la bucătărie, unde îi găsesc pe fratele

meu, pe Ryan şi pe prietenul lui, Wally, stând afară chiar în dreptul glasvandului.

Charlie e la patru ace, îmbrăcat într-un costum crem. Este elegant şi chipeş. Nu pare deloc agitat, nici timid, doar pregătit. Ryan şi Wally poartă costume şi cravate negre. Pe plajă, scaune albe sunt aliniate de-o parte şi de alta a podiumului, îndreptate cu faţa către apa albastră. Invitaţii se aşază şi iau programul lăsat pe scaune. Preotul aşteaptă. Mama stă în primul rând de pe partea dreaptă. Poartă o rochie bleumarin. Îl ţine pe Jonathan în braţe. Bill, într-un costum gri, se află lângă ea. Mila şi Christina se află câteva rânduri mai în spate. Au şi ele parte de o clipă de răgaz fără copii. Christina o sărută pe tâmplă pe Mila şi îi zâmbeşte.

Iau repede cele trei buchete din frigider şi le scutur deasupra chiuvetei.

— Hai, ultimele sfaturi? se aude Charlie vorbind.

Ar trebui să mă grăbesc pe scări, dar vreau să ascult răspunsul lui Ryan.

— Tot ce trebuie să faci este să nu renunţi niciodată.

— Pare simplu, zice Charlie.

— Chiar este, spune Ryan râzând.

Aud o bătaie pe spate, dar nu ştiu sigur cine îmbărbătează pe cine, apoi aud o a treia voce, care bănuiesc că îi aparţine lui Wally.

— Frate, eu am zero sfaturi. Că nu am fost

căsătorit niciodată, dar dacă te ajută cu ceva, să ştii că e o tipă grozavă.

— Mulţumesc.

— Hai, eşti gata? întreabă Ryan.

Aud cum pleacă şi mă duc să trag cu ochiul la spinările lor când se îndreaptă către locurile lor.

Alerg până în dormitor la Natalie. Toţi patru sunt gata. Îi înmânez buchetul miresei, apoi pe unul dintre cele mici lui Rachel, iar eu îl păstrez pe celălalt.

— OK! zice Rachel. Hai să mergem!

Natalie trage aer în piept şi se uită la tatăl său:

— Gata?

— Dacă şi tu eşti, încuviinţează el.

Mama ei le face o poză.

— OK, eu cobor prima, spune ea. Ne vedem imediat.

O sărută pe obraz pe Natalie şi fuge înainte să înceapă să plângă.

— Uf! OK, hai să mergem! Aveţi un ultim sfat? întreabă ea veselă.

Credeam că vorbeşte cu tatăl ei, dar mi se adresează mie. De-acum sunt şi eu o persoană căsătorită căreia i se cere sfatul.

Îi dau singurul răspuns posibil:

— Tot ce trebuie să faci este să nu renunţi niciodată.

— Ascult-o, are mare dreptate! râde tatăl lui Natalie.

Este ora zece şi petrecerea e încă în toi. Când Natalie a dansat cu tatăl ei, m-am emoţionat. Când Charlie a dansat cu mama, m-am topit de-a dreptul. Soarele a apus pe la opt, dar este o noapte caldă. Briza mării este puternică şi ne răcoreşte. Charlie şi Natalie au culcat copilul în urmă cu câteva ore.

Rachel a făcut tortul, care ce a devenit atracţia serii. Invitaţii tot întreabă despre el. Toţi cred că a fost făcut la o cofetărie scumpă din Beverly Hills. Îi explic unei persoane care o chestionează pe Rachel:

— E de la cofetăria care tocmai se va deschide, „Batter” se numeşte. Dar încă nu se ştie unde.

— Adică în Larchmont Boulevard, mă corectează Rachel. Când mă uit întrebător la ea, îmi spune că banca i-a aprobat împrumutul.

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Tocmai am aflat, dar nu am vrut să umbresc cu ceva nunta lui Charlie.

— Felicitări! îi şoptesc eu.

— Mulţumesc, îmi răspunde tot în şoaptă. Poţi să te prefaci că auzi pentru prima dată săptămâna viitoare când o să le spun tuturor. Că doar te pricepi la asta.

Îmi zâmbeşte ca să-mi arate că doar mă

tachinează.

Mama şi Bill dansează toată noaptea. Mai târziu, la barul de pe acoperiş, arăt înspre el în timp ce mănâncă un cocktail de creveţi.

— Deci romantismul este încă viu, nu?

Ea ridică din umeri:

— Nu ştiu. Poate că n-ar strica să mai stau o vreme, chiar şi după faza cu luna de miere.

— Uau! Mă omori! Te gândeşti să-l laşi să se mute la tine?

— Da, mă gândesc la asta. Dar doar mă gândesc. Apropo, ai văzut?

— Ce să văd? zic eu şi mă uit să văd ce îmi arată.

În colţul îndepărtat al ringului de dans, Rachel dansează cu Wally.

— Interesant, nu?

Îmi închipui ce răspuns mi-ar fi dat acum Rachel şi zic:

— Da. Vom vedea ce se mai întâmplă.

— Da, vom vedea.

Muzica se schimbă. Ştii că petrecerea se apropie de punctul culminant când DJ-ul pune piesa „Shout”.

Ryan vine repede la mine.

— Iubito, trebuie să dansăm!

Îmi las paharul jos şi îi spun mamei:

— Scuză-mă, te rog!

— Sigur!

Ne avântăm în mulţime, în jurul mirilor. Ne

alăturăm lui Rachel şi lui Wally. Şi cântăm de mama focului. Şi pentru că „Shout” este genul acela de melodie care îi strânge pe toţi pe ringul de dans, mama şi Bill apar şi ei exact când părinţii lui Natalie îşi fac loc în cerc. Curând, Mila şi Christina ni se alătură. Nici unchiul Fletcher nu poate sta deoparte. Dansăm cu toţii, ne legănăm, ne ghemuim, ţopăim, uitând de grija de a nu părea ridicoli, uitând de orice griji.

Mă uit la oamenii din jurul meu, la familia mea, la prietenii mei, la soţul meu şi mă simt copleşită de speranţă pentru un viitor mai bun.

Nu ştiu dacă şi ceilalţi simt aceeaşi recunoştinţă în aceste momente sau dacă înţeleg cât de fragile sunt viaţa şi dragostea. Nu ştiu dacă se gândesc la toate astea.

Ştiu doar că eu mi-am învăţat lecţia şi nu voi uita niciodată.

Câteva luni mai târziu, într-o joi seara. Este rândul meu să aleg cina. Mă hotărăsc asupra unui meniu vietnamez de la restaurantul de pe strada noastră, apoi mă răzgândesc. Ryan a avut o zi grea la serviciu, aşa că aleg pizza.

Dar înainte să dau comanda, Ryan mă cheamă la calculator.

— Ăăă… Lauren?

— Da? îi răspund şi mă îndrept spre el.

— Mai ţii minte că ai scris la o rubrică?

— *Întreab-o pe Allie*?

Mă aşez lângă el. Bocănilă îi stă la picioare.

— Da.

— Ei bine, pare că ai primit răspuns. Eşti cumva *Rătăcită în Los Angeles*?

*

Dragă Rătăcită în Los Angeles,

Îţi voi dezvălui un secret. Este o lecţie învăţată de cei care au trecut printre cele mai nefericite tragedii şi pe care bănuiesc că cunoşti deja: Soarele va răsări întotdeauna. Întotdeauna.

Soarele răsare după ce mamele îşi pierd copiii, după ce soţii îşi pierd soţiile, după ce ţările pierd războaie. Soarele va răsări indiferent de suferinţa cu care ne confruntăm, indiferent dacă noi vom crede că lumea se sfârşeşte. Aşadar nu poţi evalua dragostea după cum răsare soarele. Lui nu-i pasă de iubire, ci doar de răsărit.

Celălalt lucru pe care vreau să ţi-l spun, dar pe care cred că îl ştii deja, este acela că nu există reguli în căsnicie. Ştiu că ar fi mai uşor dacă ar exista. Ştiu că tânjim după aşa ceva; răspunsurile la obiect ne-ar înlesni luarea deciziilor. Fie că e albă sau neagră, problema ar fi mult mai uşor de rezolvat. Dar pur şi simplu nu există o regulă general valabilă pentru orice căsnicie, pentru orice poveste de dragoste, familie sau relaţie.

Unii au nevoie de mai multe îngrădiri, alţii de mai puţine. Unele căsnicii necesită mai mult spaţiu, altele mai multă intimitate. Unele familii vor mai multă sinceritate, altele mai multă blândeţe. Nu există un răspuns universal.

Deci nu-ţi pot spune ce să faci sau dacă ar trebui să te împaci sau nu cu soţul tău. Nu-ţi pot spune eu dacă ai nevoie de el sau dacă îl mai doreşti. Prin nevoi şi dorinţe ne definim ca persoană.

Dar uite ce sfat îţi pot da: Tot ce contează în viaţa asta este să încerci şi să-ţi deschizi inima. Să dai tot ce ai şi să continui să încerci.

Tu şi soţul tău aţi ajuns într-un punct în care majoritatea clachează. Dar voi n-aţi făcut-o. Învaţă ceva din asta. Lasă-te călăuzită de asta.

Mai ai ceva de oferit în căsnicie? Dacă da, oferă tot ce ai!

Cu drag,
Allie

*

Printez scrisoarea şi o pun în cutia de pantofi din dulap. Acum este primul lucru pe care îl vezi când o deschizi. Chiar deasupra tuturor amintirilor păstrate acolo. O consider ultimul sfat pe care mi l-a dat bunica mea.

Pe care ni l-a dat tuturor.

Şi am de gând să-l urmez.

Nu ştiu dacă brutăria lui Rachel va avea succes.

Nu ştiu dacă Charlie şi Natalie vor rămâne împreună.

Nu ştiu dacă mama se va muta cu Bill.

Nu ştiu dacă eu şi Ryan vom serba cea de-a cincizecea aniversare împreună.

Dar pot spune că toţi vom încerca.

Şi o vom face din răsputeri.

MULŢUMIRI

Această carte este dedicată mamei mele, Mindy, şi fratelui meu, Jake, deoarece nu aş putea să scriu despre familie fără ajutorul lor. Vă mulţumesc pentru că m-aţi susţinut şi încurajat. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Linda Morris, o bunică excepţională. Multe mulţumiri şi celorlalţi membri ai familiilor Jenkins şi Morris.

Recunoştinţa mea merge şi către familiile Reid şi Hanes, dar fără a se limita la clanul Encino: Rose, Warren, Sally, Bernie, Niko şi Zach. Cuvintele nu îmi pot exprima gratitudinea pentru sprijinul vostru necondiţionat şi sincer. Nici că puteam ajunge, prin căsătorie, într-o familie mai iubitoare.

Sunt norocoasă că am atât de mulţi prieteni care să-mi ofere sprijinul lor, încât nu-i pot menţiona pe toţi şi însuşi acest fapt mă face extrem de recunoscătoare în fiecare zi a vieţii mele. O atenţie deosebită trebuie să le acord primilor cititori ai acestui roman: Erin Fricker, Colin Rodger, Andy Bauch, Julia Furlan şi Tamara Hunter. De asemenea, îi sunt foarte recunoscătoare lui Zach Fricker pentru că a răspuns la orice întrebare din domeniul medical pe care i-am adresat-o.

Carly Watters, susţinătoarea mea entuziastă şi prima linie în apărare, aş fi un artist înfometat fără tine. De asemenea, dovedeşti în permanenţă că voi, canadienii, sunteţi cei mai drăguţi oameni din lume. Greer Hendricks, tu faci ca fiecare carte să devină infinit mai bună, atât în chestiuni importante, cât şi în mici detalii. Experienţa şi intuiţia ta sunt nepreţuite. Sarah Cantin, faci ca meseria de scriitor să pară foarte uşoară.

Toată recunoştinţa mea redactorilor, graficienilor şi echipei de publicitate de la Atria. Îi simt ca pe o familie pe care o văd doar în mediul

virtual. Am fost binecuvântată cu colegi care au împărţit cititorii şi timpul cu mine: Sarah Pekkanen, Amy Hatvany, Sarah Jio, Emma McLaughlin, Nicola Kraus şi mulţi alţii. Vă mulţumesc foarte mult. Mă simt atât de norocoasă să primesc bunătatea şi sprijinul vostru!

Pentru femeia care şi-a deschis sufletul în faţa mea şi mi-a povestit despre căsnicia ei frumoasă şi fragilă, nu pot să-ţi mulţumesc destul pentru timpul şi încrederea ta.

Mulţumiri speciale merg către pit bullul meu, Rabbit Reid, pe care îl iubesc ca pe ochii din cap. Rabbit, nu poţi citi şi nu vorbeşti engleza, dar cred că ştii cât de important eşti pentru mine în fiecare zi. De asemenea, îi datorez mulţumiri lui Owl Reid, o căţeluşă atât de bună, încât cred că eu însămi am devenit o persoană mai bună de când o cunosc. Dacă vă gândiţi să vă luaţi un câine, daţi-le şi pit bullilor o şansă. Nu există dragoste asemănătoare.

Şi, în cele din urmă, soţului meu, Alex Reid: această carte este a ta în egală măsură. Fiecare frază scrisă aici este şi a ta.

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări: Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517.
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit: Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012. Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 22

Tiparul executat la:

Un roman surprinzător despre căsătoria modernă și profunzimea legăturilor de familie.

Când mariajul lui Lauren și al lui Ryan ajunge într-un punct critic, cei doi se gândesc la un plan neconvențional: hotărăsc să se despartă pentru un an, în speranța de a se îndrăgosti apoi din nou. Un an, o singură regulă: nu au voie să ia legătura unul cu altul. În afară de asta, totul este permis.

Lauren pornește într-o călătorie de autocunoaștere, descoperind că prietenii și familia au propriile idei despre căsătorie. Aceste păreri, alături de procesul ei de vindecare și provocările vieții fără Ryan, îi schimbă concepțiile despre monogamie și căsătorie. Ea începe să se întrebe: când ai parte de iubire fără fidelitate și devotament fără căsnicie – când iubirea și dorința nu mai sunt legate –, ce apreciezi? Pentru ce ești dispus să lupți?

O poveste de dragoste despre ceea ce se întâmplă când iubirea dispare. Despre a rămâne îndrăgostit, a te agăța de iubire, a renunța la ea și a i te încredința cu toată ființa ta. Și, mai presus de toate, este povestea unui cuplu prins în vechiul joc și căutând un nou drum spre fericirea pentru totdeauna.

Reid are talent în a crea personaje complexe și plăcute.
REAL SIMPLE

Taylor Jenkins Reid este un geniu când vine vorba de povești despre viață și dragoste.
REDBOOK

Pe cât de inspirator, pe atât de brutal de sincer – o lectură obligatorie.
KIRKUS

De aceeași autoare: